DEDEKTİF ROMANLARI : 33

JAMES BOND

IAN FLEMING

ZÜMRÜT KÜRE

JAMES BOND

ZÜMRÜT KÜRE

«The Property of a lady»

Yazan: IAN FLEMING

Çeviren: ADNAN SEMİH YAZICIOĞLU

BAŞAK YAYINEVİ
BAŞAK YAYINEVİ
DEDEKTİF ROMANLARI : No. 33

Copyright by Daily Express ve BAŞAK YAYINEVİ
ZÜMRÜT KÜRE
Birinci Baskı : Kasım. 1966

YAYINLAYANLAR.
Faruk ÜLKÜ - A. Semih YAZICIOĞLU

DEDEKTİF ROMANLARI

UMUMİ TEVZİ YERİ .
BAŞAK YAYINEVİ
Cağaloğlu, Narlıbahçe Sokağı, 19. İstanbul.

TASRA TEVZİ YERİ
HÜR DAĞITIM
CAĞALOĞLU, Emek Han; Kat. 2; İSTANBUL
Dizgi ve Baskı.
Son Telgraf Matbaası — İSTANBUL, 1966

James Bond'un bu romanının birinci kısmı

«The Property of a Lady» adı altında Paris'teki PLÖN Yayınlanan «Meilleurs Voeux de la Jaîmaique» adlı eserin den, ikinci kısım da «Playboy» dergisinden alınmıştır.

1

Henüz Haziran başları olduğu halde hava son derece sıcaktı.

James Bond, 00 şubesine geçirilen fişleri paraf için kullandığı kocaman kara kalemi bir kenara bıraktı, ceketini çıkardı. Ceketini koltuğunun arkasına asmaya kalkışmadığı gibi sekreteri Mary Goodnight'ın kendi parasıyla (Ah, şu kadınlar!) satın alıp iki büroyu ayıran kapının yanı başına yerleştirmiş olduğu askıya da asmadı... Onu hemen oracığa koltuğunun yanı başında yere bıraktı. Cekete o muameleyi yapması için hiçbir sebep yoktu, tembelliği yüzünden kırış kırış olacaktı çünkü gerçekte yapılacak hiçbir işi yoktu.

Dünyanın her tarafında sükûn hüküm sürüyordu. Hiçbir yerde bir vukuat, büyümesi muhtemel bir çatışma yoktu. Haftalardır Gizli Servis'te alelade günlük işler sürüp gidiyordu. SITREP'in (çok gizli meselelerle ilgili günlük dosya) ile gazetelerin münderecaları hemen hemen aynıydı. Kötü haber gazeteler için en mühim satış unsuru olduğundan, gazeteler sadece yurt içi skandalları alabildiğine şişirmekle, büyütmekle meşguldüler.

Bond böyle hâdisesiz, bomboş geçen devrelerden nefret ederdi. Rusların basit bir su tabancasıyla siyanür

kullanma metotlarına dair İlmî Araştırmalar Şubesi tarafından hazırlanmış bir raporu okurken gözleri de ruhu da bunaldı bahis konusu tabancanın su yerine fışkırttığı siyanür bir insanın yüzüne tevcih edildiği zaman oracıkta öldürüyordu. Silâhın yirmi beş metrelik bir menzil dahilinde merdiven ya da yokuş çıkan kimseye karşı kullanılması tavsiye olunuyordu. Rapor da tabancanın tevcih edildiği kimsenin fışkıran siyanürü kokladığı anda derhal kalp durmasından öleceği de ilâve olunuyordu...

Kırmızı telefon birdenbire o kadar canhıraş bir tonla çalmaya başladı ki, dalgın olan Bond birden boş bulunarak! Elini sol tarafındaki tabanca kılıfına attı. Neredeyse tabancasına davranmak üzereydi, Canı sıkılarak elini geri çekti, sonra ahizeyi kaldırdı;

— «Buyrun, evet, efendim... geliyorum.»

Kalktı yerden ceketini aldı, onu sırtına geçirirken bir an moralinin de düzelir gibi olduğunu hissetti. İstirahat devresi sona ermişti. Vazife başına bekleniyordu.

Bitişik bürosunun önünden geçti, bir an uzanıp Mary Goodnight'ın o zarif altın rengi peruğunu karıştırmayı düşündü, fakat içinden gelen o hisse karşı direndi. Mary'ye nereye gitmekte olduğunu söyledi, sonra uzun koridoru takiben yürüdü, asansöre binerek yedinci kata çıktı.

Mis Moneypenny'nin yüzündeki ifade tamamen tabiiydi. Umumiyetle bahis konusu mesele hakkında bir şeyler bildiği vakit, kendine hakim olamaz, heyecanlı,

mütecessis veya Bond'un canını sıkan bir edayla cesaret verici veya öfkeli bir ifade bulunurdu

Halbuki bu defa Bond'u karşılayan tebessümünde zerre kadar alâka ifadesi yoktu. O vakit Bond onun yüz ifadesine bakarak kendisini bekleyen işin tamamen alelade bir mesele saçma bir konu olduğuna hükmetti, daima kapalı duran şefi M.'in bürosunun kapısını öyle bir hava içinde iterek açtı;

M.'in sol tarafında tanımadığı bir ziyaretçi oturuyordu. Bond içeri giripte kırmızı deri kaplı masanın tam karşısında' malûm yerine kurulduğu sırada adam meçhul şahıs dikkatle Bond'u süzdü.

M. yanındaki şahsa.

— «Dr. Franshawe» dedi, «Araştırma Büroma mensup olan bu deniz binbaşısını herhalde tanımıyorsunuz sanırım?»

Bond şefinin bu garip takdim tarzına alışkındı. Kalktı, elini muhatabına uzattı. Dr. Franshawe onun elini, bir karacanın ayağını tutarmışçasına dikkatle ve hafifçe sıktı. Bond biran ona tuhaf tuhaf baktı.

Bond tavrı halinden ve bakışlarından adamın bir mütehassıs olduğunu sezmişti. Evet, bu adam belki bir eşya, bir cisim, bir nazariye üzerine mütehasstı, ama insanoğlu üzerinde mütehassıs olmadığı aşikârdı. M.'nin bu ziyaretten önceden haberdar olduğu ve konuyu çok iyi bildiği, buna rağmen gözde ajanını biraz olsun meraklandırmak istediği belliydi. Neden M en yakın mesai arkadaşlarını şaşırtmaktan böyle acayip bir zevk duyar, neden hep böyle çocukça oyunlarla sapardı?

Fakat Bond on dakika evvel kendisini bunaltan can sıkıntısını hatırladı, sonra kendini M.nin yerine koyarak düşündü. Muhakkak M de kendi gibi işsizlikten patlıyordu. Bu yüzden anide bir problemle karşılaştığı zaman belki de pek önemli bir şey değildi sırf içinde bulunduğu ataletten kurtulmak bahasına ondan azamî şekilde faydalanmaya karar vermiş olmalıydı.

Meçhul şahıs orta yaşlı, kırmızı suratlı, semiz, klâsik bir İngiliz asili tarzında giyinmişti, dört düğmeli mavi bir ceket giymiş, ipek kravatının üzerinde bir inci iğne vardı; gömleğinin sivri uçlu yakasında en ufak bir kırışık dahi yoktu, kol kapaklarında da antika kol düğmeleri ve nihayet siyah bir geride bağlı, bir bağsız gözlüğü vardı.

Bond, meçhul şahsın haline bakarak tahminlerine devam etti. Bu şahıs eserler eleştirmecisiydi, bekârdı ve muhtemelen de homoseksüeldi.

M..

—«Mr. Doktor Franshawe antika mücevherler üzerinde çok tanınmış bir mütehassıstır,» dedi. «Bu sahada en tanınmış kimsedir, fakat bahis konusu mesele gizli kalacak. Bu meselede Gümrük Müdürlüğü ve C. I. D. (Criminal Investigation Department (Cinai Tahkikat Bürosu) bizim ikinci Şubemize tekabül eder. ÇN.) nezdinde müşavirdir. Kendisini bana MI.5'teki dostlarımız yolladılar Mesele de bizim Mis Freudenstein'ımızla ilgili.»

Bond'un kaşları hayretle kalktı. Maria Freudenstein'in İngiliz Gizli Servis'ini göbeğinde Sovyet KGB.'si

hesabına çalışan ve bu bilindiği halde casusluk faaliyetlerine devamına kasten göz yumulan bir ajandı. Muhabere Şubesine bağlı olarak, fakat bu şube içinde sırf onun için kurulmuş bir kısımda çalışıyordu. Görevi sadece ve sadece Mor Şifre ile haber yollamaktan ibaretti ki, o şifre de tamamen onun için özel surette hazırlanmıştı. Mis Freudenstein'in her gün altı defa Washington'da CIA'ya (Amerikan Gizli Servisi) çok mahrem uzun raporları şifreleyip telsizle geçmek vazifesi veriliyordu. Bu mesajları da iki taraflı çalışan ajanlarla meşgul olan 100 kısım özel surette hazırlanıyordu. Çok zaman, içine ufak tefek gerçek haberler, önemsiz sırlar çok mühimmiş gibi görünen uydurma haberlerle karıştırılarak kokteyl bir mesaj halinde Mis Fruedenstein'a geçiriliyordu.

İlk günden beri KGB emrinde çalıştığı tahmin edilen Mis Fruedenstein Mor şifreyi çalabilmesi için tamamen serbest bırakılmıştı. Öyle ki, Ruslar onun çalacağı şifreler sayesinde diledikleri anda Gizli Servis'çe yapılan telsiz yayınlarını zaptederek bir çok mesajları çözmeye muvaffak olacaklardı

Gerçekte bu şekilde Rusların çözecekleri bütün mesajlar kasten Gizli Servisçe tertiplenmiş uydurma şeyler olacaktı. Bu şekilde Gizli Servis, Rusları kendi ajanları vasıtasıyla yanlış yola sürükleyip aldatmak için çok gizli bir harekât tertiplemişti, fakat Maria Fruedenstein durumu fark edebildiği güne kadar Gizli Servis'te uzun zaman başarıyla çalışmıştı ve şayet Genel Karargâh kantininde bir gün olur olmaz gevezeliklerle şüphe

uyandırıp durumun çakılmasına sebebiyet vermemiş olsaydı, Gizli Servis'in gerçek kaybı çok daha ağır olacaktı. Fakat netice itibariyle Mis Fruedenstein artık büyük maceralara atılabilecek halde değildi. Bu yüzden Servis için ciddî bir tehlike olmaktan çıkmıştı.

M .

— «Doktor, şu mesele hakkında Binbaşı Bond'a biraz izahat vermez misiniz?» dedi.

Dr. Franshawe, fotinlerinin burunlarına bakarak. «Hay hay,» dedi. «Vaziyet şu merkezde, Faberge adlı çok meşhur bir Rus kuyumcusunun adını herhalde duymuş olmalısınız.»

Bond.

— «Yanılmıyorsam, Rus ihtilâlinden evvel Çar ile Çariçeye yüzlerce mücevherle işlenmişi çok kıymetli paskalya yumurtaları imal edermiş,» dedi.

— «Evet, zaten Faberge mücevherli paskalya yumurtaları onun üzerinde ihtisas yapmış olduğu konulardan biriydi. Faberge emsalsiz çok daha başka birçok emsalsiz şeyler de meydana getirdi. Bunlara (Bakir parçalar) deniyor. Bugün birçok müzayedelerde bu parçaların her biri 1,500,000 liradan fazla getiriyor. Son zamanlarda, Faberge kreasyonu şahane mücevherlerin en meşhuru yurdumuza girdi. Bu parçaya Zümrüt Küre adını veriyorlar. Dünya yüzünde benzeri olmayan bir sanat şaheseri. Burada mevcudiyeti sadece yaratıcısı tarafından çizilmiş bir krokisi sayesinde biliniyordu. Ve bir hazine ve bedel olan bu küre de Londra'ya Paris'ten son derece

basit bir şekilde, postayla koli halinde geldi. Ve koli de O kadına, Mis Maria Freudenstein'a gönderildi.»

— «Şahane bir hediye. Sizin bu hususta kanaatiniz nedir, Doktor?»

— «Şefinizin de az evvel söylediği gibi, ben antika mücevherler konusunda Gümrüklerin ve Cinaî Tahkikat Şubesinin müşaviriyim. Koli halinde posta gümrüğüne geldiği zaman paketi değeri 3.500.000 lira olarak deklare edilmişti. Bu da öyle alışılmış, görülmüş bir şey değildi. O neviden kolileri sezdirmeden açmak için usuller vardır. İçişleri Bakanlığının izniyle koli açılmış. Sonra antika küreyi tetkik ederek kıymet taktirinde bulunmam için bana müracaat ettiler. Görür görmez de Zümrüt Küreyi tanıdım Çünkü Mr. Kenneth Snowman, Faberge hakkında yazdığı harikulade eserinde de bu küre hakkında uzun uzadıya izahat vermiş, onu etraflı şekilde tarif etmişti. Fakat benim merakımı her şeyden çok uyandıran antik mücevherle birlikte gelen ve o paha biçilmez parçanın menşei hakkında Fransızca ve Rusça iki dili de bilgi veren vesika oldu.»

Dr. Franshawe masanın üzerinde, tam M'nin önünde duran bir fotokopiyi alarak Bond'a gösterdi Bu fotokopinin üzerinde şecere ağacına benzeyen bir desen vardı.

— «Sözü uzatmayalım, bu vesikada Zümrüt Küre'nin 1917 yılında Mis Freudenstein'in dedesi tarafından Faberge'ye sipariş edildiği yazılıyordu. Küreyi ısmarlayan zat muhakkak ihtilâl sırasında elindeki rubleleri çok kolayca taşınabilecek bir hale sokmak gayesiyle bu sekide hareket etmişti. Mis Freudenstein'in dedesi 1918'de öl-

müş, vasiyetnamesiyle küreyi erkek kardeşine, bırakmış. Yeni sahipte 1950'de ölünce Zümrüt Küre bu defa Mis Freudenstein'in annesine kalmış. Mis Freudenstein'in annesi de tahminime göre, ihtilalden sonra çocuk yaştayken Rusya'yı terketmiş, Paris'teki Rus mültecileri arasında yaşıyormuş. Hiç evlenmemiş, fakat evlilik dışı bir birleşmeden dünyaya gelmiş Maria, adında bir kızı varmış. Galiba kadın geçen sene ölmüş, ahbaplarından biri veya vasiyetname hükümlerini yerine getirmeye memur olan zat Küre ile birlikte gelen vesikanın altında imza yok küreyi asıl sahibi olan Mis Freudenstein'a yollamış. Buraya kadar bahsi geçen kısımlara bir diyeceğim yok, yine de bu hikâye beni çok ilgilendirdi. Ne varki, geçen ay İngiltere'de en kıymetli eşyaların müzayedelerini tertipleyen Sothby «bir hanıma ait» diye takdim edilen Küre'nin satışa çıkarılacağını ilân etti. Küre sekiz gün sonra açık arttırmayla satışa çıkarılacak. Bunun üzerine British Museum'a ilgili diğer şahıslar namına sessiz sedasız tahkikata giriştim, bu vesileyle Mis Freudenstein'le da tanışıp görüştüm. Konuşmamız sırasında az evvel size anlatmış olduğum hususları aşağı yukarı aynen bana tekrarladı. Kendisinin Savunma Bakanlığı hesabına çalışmakta olduğuna o zaman muttali oldum. Bu durum hiç hoşuma gitmedi. Mizaç itibariyle şüpheci bir insan olduğum için Savunma Bakanlığın da çok nazik bir işte çalışan genç bir kadına yabancı bir memleketten anide 3.500.000 lira değerinde bir hediyenin gelmesini doğrusu, çok garip buldum, Bunun üzerine, MI.5'a mensup mühim bir şahsiyetle görüştüm, kendisiyle mutabık kaldım. O da bana buraya gelerek

sizlerle görüşmemi tavsiye etti. Durum bundan ibarettir, Binbaşını. Bütün bildiklerim, bu kadar.»

M söze karıştı.

— «Çok teşekkür ederim, Doktor... Size bir iki ufak sual daha sormak istiyorum, ondan sonra sizi bir daha yormayacağım. Bu... bahsettiğiniz zümrütlü şeyi dikkatle tetkik etmiş olmalısınız. Hakiki mi dersiniz?»

Dr. Franshawe gözlerini pabuçlarının burunlarından kaldırdı, Gizli Servis Şefine çevirdi.

— «Yüzde yüz. Faberge'nin yarattığı antika mücevherlerle en yakından ilgilenen, ö bahiste en geniş bilgi sahibi olan Mr.Sadiowman da, Warts ki de aynı kanaatte. Bahis konusu zümrüt küre, yıllardır kayıp olduğu krokilerden öğrendiğimiz mücevherin ta kendisi.

— «Peki, mütehassıslar o kürenin mahiyeti hakkında ne düşünüyorlar?»

— «Hepsi aynı fikirde. Faberge'nin kreasyonu olan bütün güzel kıymetli parçalar hep özel surette müşteriler tarafından sipariş edilerek yaptırılmışı parçalardır. Mis Freudenstein'da konuşmamız sırasında, dedesinin ihtilâlden evvel çok zengin bir iş adamı olduğunu söyledi. Büyük bir porselen fabrikasının sahibiymiş. Faberge'nin Rusya'da yapmış olduğu çok kıymetli mücevherlerin yüzde sekseni Rusya dışına çıkarılmış, yabancıların ellerine geçmiştir. Bahis konusu mücevherlerden birkaçı Rusya'da kalmışı ve halen Kremlin'de muhafaza edilmektedir. Sovyet hükümeti, onları Kremlin'in malı. Kuzenlerindeki dünyanın en büyük mücevher koleksiyonu içinde «ihtilâl öncesi Rus kuyumcularının eserlerinden

örnekler» 'diye teşhir ediyor. Resmen Sovyetler kapitalistlerin lüks eşyalarını sevmezler ve ellerindeki şâhâne Fransız empresiyonistlerinin tablolarından bile bahsederken resmen tabu istihza ederler.

— «Sovyetlerin elinde halen Faberge'nin en büyük parçalarından bir şeyler yok mu? Bahis konusu zümrüt kürenin kaybolduğu tarihten bu güne kadar Kremlin'in mahzenlerindeki hazine dairesinde bütün gözlerden uzak, geçirmiş olması mümkün değil midir?»

— «Olabilir. Kremlin'deki hazine dairesi muazzamdır. Bu hazine dairesindeki mücevher koleksiyonu hakkında tam olarak bilgi sahibi bulunan tek kimse dahi mevcut değil. Sovyetler o hazinelerden bir kısmını, o da ancak son zamanlarda halka açtılar, teşhire başladılar.»

M piposundan bir nefes çekti. Pipodan yükselen dumanların arasında gözlerinde donuk ve konuyla ilgisiz bir bakış vardı.

— «Tabiatıyla, nazar olarak bu kürenin doğrudan doğruya Kremlin'den gelmekte olması ve Kremlinin onu Rusya'nın sadık bir dostuna Sovyetler Birliğine ettiği hizmetlerin karşılığında göndermek için onun menşei hakkında muhayyel bir takım hikâyeler uydurmuş olması da mümkündür, değil mi?

— Tamamen mümkündür. Böyle bir şey gizli faaliyetlerden faydalanan taraf için de çok münasip bir ödeme usulüdür. Aksi takdirde o devlet kendisi için çalışan kimsenin hizmetlerinin karşılığında yabancı bir memleketteki bir banka hesabına para yatırmak zorunda

kalacaktır. Bu paraya yatıracak olan için de, çekecek olan için de büyük tehlikeleri olan bir usuldür.»

— «Fakat... Bahis konusu mücevherin gerçek fiyatı... tabiatıyla müzayede salonunda açık arttırmayla belli olacaktır, değı mi»

—Tabiatiyle.»

— «Peki, size göre, Sotheby'nin tertipleyeceği açık arttırmada o küre ne kadar para getirebilir?»

— «Şimdiden bir şey söylemek imkânsızdır. Wartski muhakkak gerçek değerini bildiği için müzayededе hayli arttıracaktır, fakat onun açık arttırmaya kimin namına, ne şekilde gireceğini ve ne kadara kadar çıkabileceğini bilemem. Bu tamamen açık arttırmaya katılacak olan diğer taliplerin tutumlarına bağlı olacaktır. Fakat her halükârda, bence asgari fiyat 3,5 milyon lira olacaktır.»

M can sıkıntısıyla yüzünü buruşturdu.

— «Hımmm... Bu kadarcık bir şey için büyük para.»

Gizli Servis şefinin takındığı bu kabaca tutumdan bayağı şaşalamış olan Dr. Franshawe M'in gözlerinin içine baktı.

— «Aziz dostum,» dedi, «Bir düşünsenize. Bugün Millî Müzede bulunan ve vaktiyle çalınmış olan Goya'da Sotheby, müzayedesinde dört milyon dokuz yüz bin liraya satılmıştı. Kesim bahsinde de, bu, bayağı bir şey için çok para sayılmaz mı?»

M, naçizane.

— «Beni mazur görün, Dr. Franshawe.» dedi. «Meramımı gereğince ifade edemedim... Ben hiçbir zaman

sanat eserleriyle fazla ilgilenemedim, üstelik mensup olduğum bahriyenin bana verdiği maaş ta hiçbir zaman böyle pahalı şeyler almama müsaade etmiyor. Ben sadece bu gibi şeylerin gittikçe yükselen fiyatları karşısında hayretimi ifade etmek istedim. O kadar. ..»

Dr. Franshawe, kırgın bir tonla.

— «Bu mütalâaları size hiç yakıştıramadım, aziz dostum,» dedi.

Bond, artık M.in yardımına koşmanın zamanı gelmiş olduğuna kaniydi. Bu biçimsiz işin teknik taraflarına fazlaca girdiği için o da Dr. Franshawe'i müşkül durumda bırakıp sıkıştırmayı istiyordu. Ayağa kalktı, M'e hitaben.

— «Bana kalırsa bu bahiste bilmemiz gereken ne varsa hepsini öğrenmiş bulunuyoruz, Doktor. Bu işin altından çok basit bir iş çıkacak ve şansı bu kadar açık olduğu için de buradaki meslektaşlarımızdan birini galiba sonunda tebrik zorunda kalacağız.»

Dr. Franshawe'dan tarafa döndü ve ilâve etti;

— «Buraya kadar gelerek bize bu malûmatı vermekle iyi yaptınız, tahmin edemezsiniz, Doktor. Sizi gideceğiniz yere kadar arabamla götürebilirim, arzu eder misiniz?»

— «Hayır, teşekkür ederim. Park içinden yaya olarak gitmek istiyorum. O yolu severim.»

Bond, Doktor Franshawe'u koridora kadar geçirdi, sonra şefinin bürosuna geri döndü. M çekmeceden kocaman bir dosya çıkarmıştı. Üzerinde çok gizli anlamına

gelen bir kırmızı yıldız bulunan dosyayı açmış, onu dikkatle tetkik ediyordu

Bond tekrar oturarak beklemeye başladı. M dosyanın bazı sayfalarını çevirdi, sonra içinden mavi kartondan bir fiş çıkardı. Bu resmî fişin üzerine Gizli Servis mensupları hakkındaki gizli bilgiler kayıtlıydı. M fişi bir müddet dikkatle okudu, sonra tekrar yerine koydu. Gözlerinde birdenbire yepyeni bir alâka ışığı parlamaya başlamıştı.

— «Her şey uyuyor,» dedi. «Mis Freudenstein 1936'da Paris'te doğmuş. Annesi, harp yıllarında, Fransız Mukavemet Teşkilâtında faal rol oynamış. «Lâle Harekatı»nı gerçekleştiren de o olmuş. Kızı ise, harpten sonra Sorbonne'da okumuş, sonra da deniz ataşesinin tercümanı sıfatıyla Paris'teki İngiliz Elçiliği'nde çalışmaya başlamış. Ondan sonrasını biliyorsun. Annesinin, Rus Gizli Servisi N.K.V.D. hesabına çalışan Mukavemet Teşkilatındaki eski dostlarıyla cinsi münasebetlere başlamış, onlara düşüp kalkmaya başlamış. Zamanla da onların hesabına çalışmayı kabul etmiş. Bir müddet sonra da, normal şekilde İngiliz tabiiyetine geçmek için müracaat etmiş. Annesinin harpteki yararlıkları ve kendisinin İngiliz Elçiliğindeki çalışmaları da 1959 yılında İngiliz vatandaşlığına geçmesine yardım etmişi. Onu bize Dışişleri Bakanlığı tavsiye etmişti, o tavsiye üzerinedir ki, kendisini Gizli Servis'e aldık. İşte Mis Freudenstein en büyük hatasını bu sırada yaptı. Bizim hesabımıza çalışmadan evvel bir yıllık bir izin talebinde bulundu. Çok geçmeden de Hutchi gurubu kendisinin

Leningrad'daki Sovyet casusluk okulunda yetiştirilmekte olduğumu bildirdi. Bunun üzerine, karar vermek tamamen bize düştü. 100 Şube Mor şifre hikâyesini tertipledi, ondan sonra olanları sen de biliyorsun. Mis Freudenstein, üç yıldan beri KGB (Rus Gizli Servisi) hesabına yanımızda çalışıyor. O zümrüt küre de onu üç yıldır yanımızdaki çalışmalarının mükâfatıdır... benim için bu küre meselesi iki bakımdan enteresan. Bir defa, KGB demek ki kendisi için Mis Freudenstein kanalıyla tertiplediğimiz oyunun gerçek mahiyetinden haberdar bulunmuyor. Aksi takdirde dünyada ajanlarına böyle bir hediye yollamaya kalkışmazlardı. Bu fevkalâde bir haber. Bayağı bir müjde. Çünkü Mis Freudenstein'e ve onun vasıtasıyla karşı tarafa dilediğimiz masalı yutturmaya bundan böyle de devam edebileceğiz demektir. Saniyen, uzun zamandır akıl erdiremediğimiz bir husus ta iyice anlaşılıyor. Mis Freudenstein'e KGB, hesabına gördüğü hizmet karşılığında bugüne kadar tek kuruş ödenmemişti. Bizi de asıl endişelendiren, üzen buydu. Kendisinin Glyn ve Mills bankasında bir hesabı vardı, her ay bizim servisteki işine karşılık aldığı paradan artırabildiği kadarını o hesabına yatırıyordu. Ve hesabında da birikmiş parası 9000 lira kadar bir şey. Geri kalan parayla da günlük hayatım idame ettiriyordu. Fakat son zamanlarda bankadaki hesabından para çekmeden eskisine kıyasla daha iyi bir hayat yaşamaya başladığı da gözümüzden kaçmadı. Şimdi her şey anlaşılıyor.»

M kolunu, masanın üzerinde kültablası vazifesini gören obüs kovanına doğru uzattı ve halinden memnun bir insanın ifadesiyle piposunun külünü onun içine boşalttı.

Bond oturduğu koltukta vaziyetini değiştirdi. Bir sigara içmek için can atıyordu, fakat şefinin huzurunda katiyen sigara içmek saygısızlığını göstermezdi. Bu hadisede bir şey, ufak bir nokta fena halde zihnim kurcalamaya başlamıştı. Tatlı bir sesle sordu.

— «Bu kızın kimden ve nasıl talimat almakta olduğu nu biliyor musunuz efendim?»

M, canı sıkılmış bir insanın edasıyla. «Kimseden talimat almasına lüzum yok» diye cevap verdi. «Bir kere Mor Şifre'yi ele geçirdikten sonra, işi icabı elinden geçen bütün malzemeyi ve malûmatı aşırması lâzım. Unutma ki kendisine günde altı defa malumat veriliyor. O da bu malumatı CIA'ya ve sonra da karşı tarafa naklediyordu. Fakat biz o şahsın kim olduğunu bilmiyoruz. O adamın kim olduğunu bilebilmek için de iki gözümü fedaya hazırım'.»

Birden Bond'un aklına bir şey geldi. Gayet sakin konuşarak.

— «Belki Sotheby'deki açık arttırma sırasında o şahsın kim olduğumu öğrenmemiz için bir fırsat çıkacak,» dedi.

— «Ne düşündüğünü daha açık söyler misin, 007. izah et»

— «Gayet basit bence, Efendim. Demin Dr. Franshawe zümrüt küre için arttırmaya katılacak taliplerden bahsetti, siz de duydunuz. Bu arada birinin müzayededede katılacak olan Wartski'yi de açık arttırmada en yüksek bedeli ödemesi için tazyik edeceğini de ima etti. Şayet

Ruslar Faberge kreasyonu mücevherlerin gerçek değerlerine önem vermiyorlarsa, muhtemelen bu parçanın değerini üzerindeki zümrüdün değeri civarında, yani üç yüz elli binle, yedi yüz bin lira civarında hesaplayacaklardır. Bu meblâğ da Maria Freudenstein'in yıllardır Gizli Servis'in içinde çalışarak gördüğü hizmetlerin aşağı yukarı karşılığı olacaktır. Bu sebeple, Maria Freudenstein'in mevcudiyetini bilen yegane kimse bu havalide çalışan KGB bölge şefi ise, onun ücretini ödeyecek olan kimse de o şahıs olacaktır. Ve o şahıs Sotheby'deki açık arttırmaya katılarak fiyatı devamlı surette yükseltecek ve küreyi satın alacaktır Böylelikle küre yine Ruslarda kalacak, kadına da ödenmiş olacaktır. Buna kati olarak eminim. Ve biz, KGB,ye hiçbir şey farkettirmeden o adamı teşhis edebilir ne o, ne de KGB darbenin nereden geldiğinin farkına varamadan kendisini sınır dışı edebiliriz... Ben o müzayedeye katılır ve açık arttırmaya iştirak ederek Rus Gizli Servis Bölge şefinin maskesini aşağı indirirsem, bu sırada gizli kamerayı salonda bulunan ve müzayedeye katılanların hepsini birden filme alırsak, o filmin üzerinde bilâhare yapacağımız incelemelerle KGB bölge şefini teşhis edip birkaç gün zarfında Dışişleri Bakanlığınca «istenmeyen şahıs» ilân ettirerek yurt dışına atabiliriz. KGB nin bölge şefi olabilecek kabiliyette adamlar kolay yetişmez Bu sebeple Ruslar onun yerine bir yenisini koyabilene kadar aylar geçecektir.»

M, dalgın dalgın konuştu.

— «Belki de bu teklifin iyi netice verecek, 007» dedi. «Ama bana anlattığın şekilde tatbik olunursa... Pekâlâ,

007 Doğruca git, ekip şefini gör, gerekli hazırlıkları derhal tamamlasın. Ben de bu taraftan, 5. Şube ile gerekli işlemleri halledeyim. Bu iş tamamen onların sahasına ait, fakat kuş bizim kuşumuz. Ben her şeyi halledeceğim. Fakat sen o açık arttırmaya girdiğin zaman aklın başında olsun, ipin ucunu kaçırma. Atılacak param yok benim...»

Bond kalktı. «Peki efendim.» dedi.

Sonra çabucak bürodan çıktı. Aklına çok enteresan, bir fikir gelmişti, M fikrinden caymadan onun tatbikatına geçmek istiyordu.

Regent Caddesi 138 numarada bulunan Wartski firmasının cephesi mütevazı, fakat ültra — moderndi. Birkaç antika ve modern mücevherin teşhir edilmekte olduğu vitrine bakan oranın Faberge konusunda dünyanın en büyük mütehassısına ait olduğunu dünyada tahmin edemezdi. Mağazanın içinde de duvardan duvara gri bir halı kaplı, duvarlar çınar lambri idi ve mütevazi birkaç vitrin ve raf vardı. Hiç te Cartier'in Bonheron'un veya Van Cleef mağazalarının içiyle kıyaslanabilecek gibi değildi. Kraliçe Mary'nin, Ana Kraliçenin Yunan Kralı Paul'un ve gariptir, Danimarka Kralı Frederisk IX.in duvarlara sıra sıra asılmış, çerçeveli takdirnameleri burasının hiçte ilk anda zannedildiği gibi, rastgele bir kuyumcu dükkânı olmadığını gösteriyordu.

James Bond, Kenneth Snowman ile görüşmek istediğim bildirdi, sonra kırk yaşlarında, yakışıklı ve gayet şık giyimli biri ona doğru geldi. Bond yaklaşan zata, gayet sakin.

— «Cinaî Tahkikat Bürosu vasıtasiyle geliyorum,» dedi. Sizinle görüşmek istiyorum. Belki peşinen kimliğimi bilmek isteyeceksiniz, o sebeple kendimi takdim edeyim. İsmim James Bond, fakat doğrudan doğruya Scotland Yard'a bağlı değilim, Milli cinaî tahkikat büroları arasında bir nevi irtibat memuruyum. Emin olmak istiyorsanız telefonla Sir Ronald'a veya muavinine sorabilirsiniz»

Muhatabının zeki bakışlı ve dikkatli gözleri bir saniye bile olsun Bond'un üzerinden ayrılmadı. Sonra Kenneth Snowman, mütebessim, konuştu.

— «Sizi uzaktan tanıyorum, Mr. Bond. Bir defasında New York'ta 5nci Cadde üzerindeki «Eski Rusya»nın dostları olan Amerikalı ahbaplarımla beraberken bahsiniz geçmişti.»

Bond. «Bahsettiğiniz yeri biliyorum,» dedi. «Harikulade tasvirleri vardır. Saint — Pierre Kilisesine de yakın bir mahaldedir.»

Mr. Snowman. «Evet,» dedi. «Birbirimiz artık tamdık sayılırız.»

Sonra öne düşerek sağ taraftaki bir merdivenden aşağı indi. Bond onu takiben gayet geniş ve son derece lüks bir «teşhir salonu»na indi. Buranın mağazanın «hazine dairesi» olduğu belliydi. Salonun duvar diplerim çepeçevre çeviren ışıl ışıl aydınlatılmış vitrinlerde altınlar, elmaslar, çeşit çeşit taşlar adeta göz kamaştırıyordu.

— «Şöyle oturmaz mısınız? Size nasıl bir yardımda bulunabilirim?»

— «Yarm Sotheby'ye açık arttırmayla satışa çıkarılacak parça, yani şu zümrüt küre hakkında bilginizi almak istiyorum.»

— «Ha, evet,» dedi. «Can sıkıcı bir hadise değildir herhalde?»

Mr. Snowman, kaşları çatılarak.

— «Sizi ilgilendirecek hiçbir nahoş şey bahis konusu değil, hayır. Fakat o zümrüt kürenin satışıyla yakından ilgileniyoruz. Sahibesi olan Mis Freudenstein'i tanıyoruz ve arttırmada kürenin fiyatının anormal bir şekilde yükseltileceği söyleniyor. O mücevherin arttırmasına kimler girecek, bilmek istiyoruz. Siz bu konuda tecrübeli olduğunuz için belki bize daha etraflı bilgi verebilirsiniz diye düşündük.»

Mr. Snowman, ölçülü bir samimiyetle. «Evet,» dedi. «Bahis konusu parça bizi son derece ilgilendirdi, fakat müzayededе, şüphesiz fiyatı çok yükseltilecektir. Söz aramızda, Van Cleef ve Arpéis müessesesi ile başkalarının bu parçayla ilgilendikleri kanaatindeyiz... Siz bu içine bir dalaverecinin de karışabileceğim mi düşünüyorsunuz? Size o hususta teminat verebilirim, bu iş dolandırıcıların gücünün çok dışındadır.»

Bond.

— «Hayır,» dedi. «Bizim aramakta olduğumuz kimse dolandırıcı değil.» Bond karşısındaki adama ne dereceye kadar açılabileceğini düşünüyordu. Bazı kimseler kendi işleriyle ilgili sırların üzerinde fazla titiz davranmaz da başkalarının sırları bahsinde gayet hassas hareket ederlerdi.

Bond masanın üzerinde bulunan maun ve fildişinden yapılmış bir plâğı gösterdi. Plâğın üzerinde İncil'den alınmış bir söz vardı.

Müşteri, «Bu mal pek kıymetli bir şey değil,» dedi. Fakat o şeyi satın aldığı zaman onunla şeref duyduğunu da söyledi.

Bond gülümseyerek konuştu.

— «Bu iki cümlenin içinde bütün ticaret tarihi, satıcı ile alıcının bütün hikâyesi veciz bir şekilde hulâsa edilmiş » dedi. Sonra Mr. Snowman'ın gözlerinin içine bakarak ilâve etti. «Meselemize gelince, benim bu işte altıncı hissin, sezişin yardımına ihtiyacım var. Bana yardım eder misiniz?»

— «Memnuniyetle, yalnız ne yapabileceğimi bilmek isterim. Bir sır bahis konusu ise, çekinmeden bana ifşa edebilirsiniz. Kuyumcular sır saklamayı bilirler ve bunu huy haline getirmişlerdir. Scotland Yard'ın da firmamıza güveni bulunduğuna eminim. Firmamız emniyet makamlarıyla daima işbirliği yapmaya hazırdır.»

— «Ya size Savunma Bakanlığına bağlı bir emniyet mensubuyum dersem cevabınız ne olacaktır?»

Mr. Snowman. «Hiçbir şey değişmez,» dedi. «Her hususta ketumiyetime güvenebilirsiniz. Sırrınız bende kalacaktır.»

Bond kararım verdi.

— «Pekâlâ... Size anlatacaklarım son derece mahremdir, bunu hatırınızda tutun. Yarınki müzayedede fiyatı devamlı arttırıp Küreyi satın alacak şahsın bir Sov-

yet ajanı olmasını muhtemel görüyoruz. Vazifem o şahsın kimliğini tespit. Maalesef, bu bahiste size daha fazla şey söyleyemeyeceğim, sizden istediğimiz şeyi yapabilmeniz için de anlattıklarımdan fazlasını bilmenize zaten hacet yok. Sizden bütün istediğim yarın Sotheby'deki müzayede esnasında yanımda bulunmanız ve aradığımız kimseyi tespit işinde bana yardım etmenizdir. Korkarım, bu işte kimse madalya kazanmayacak, fakat bu vesileyle birbirimizi yakinen tanışmış olacağız»

Mr. Snowman'ın gözlerinde heyecan kıvılcımları yanıp söndü.

— «Ben bu işe dünden gönüllüyüm. Seve seve. Size. yardım için elimden geleni yapmaya hazırım. Fakat bu iş hiçte zannettiğiniz kadar basit ve kolay değil. Şayet Zümrüt Kürenin arttırılmasına katılacak kimse müzayedede hüviyetini gizlemek arzusunda ise bizi ancak açık arttırmayı idare edecek olan Sotheby'nin müdürü Mr. Peter Wilson aydınlatabilir. Hüviyetini açıklamadan ve müzayede salonunda açık bir jest yapmadan açık arttırmaya katılmak için çeşitli usuller vardır. Ve şayet açık arttırmaya katılacak olan şahıs, satıştan evvel, Peter Wilson'la arttırmaya ne şekilde katılacağı, hususunda anlaşmaya varmış ve onunla bir «işaretleşme» kodu üzerinde mutabık kalmışsa, Peter o şahsın kimliği hakkında bilgi yermeyi katiyen reddedecektir. Meslek sırları da titizlikle gizlemekte haklıdır. Bana yardım ederseniz oyunu alevlendiririm. Ne zaman arttırmak gerektiğini — tabiatiyle bir müşteri namına — bilirim, fakat arttırmaya daha başka kimlerin katılacaklarını bilirsem, işim hayli kolaylaşacaktır. Yine de, bana anlattıklarınız

son derece işime yarayacak. Kimin ne zaman, ne şekilde ciddi arttırmalarda bulunacağım önceden kestirerek müşterime söyleyebilirim. Aradığımız adam, alelade biri meçhul bir şahısa, bana bu işi çok pahalıya maledecektir... tabiatiyle bu arada arttırmaya katılacak daha başka kimseler de olacak. Çok heyecanlı bir gece yaşayacağız, eminim. Sotheby'deki açık arttırma televizyonla da yayınlanacak Sotheby' nin galalarına katılmayı âdet edinmiş bütün milyonerler, dükler ve düşesler de orada bulunacaklar. Müthiş bir reklâm olacak zümrüt küre için. Bir de bu işin içinde bir casusluk meselesi olduğu bilinse, kıyamet konardı... Fakat sizin yapmak istediğiniz nedir? Adam teşhis ve hemen tevkif mi?»

— «Evet. O kadar. Bu küre arttırmasında fiyat ne kadara çıkabilir sizce?»

Mr. Snowman bir altın kalemle dişlerine vurdu.

— «Bu hususta size şimdiden bir şey söyleyebilmeme imkân yok. Müessese olarak arttırmaya nereye kadar katılabileceğimizi size söyleyebilirim, fakat o da müşterimize ait bir sırdır. Arttırmanın nihai rakamı 3.500.000 milyon liraya kadar çıkmazsa biz bir sürpriz yapabiliriz.»

Bond. «Anlıyorum,» dedi. «Peki, arttırma esnasında ben size nasıl yardım edebilirim?»

Mr. Snowman cebinden gayet zarif bir krokodil cüzdan çıkarttı, onun içinden kabartma iki kartvizit çekti. Birini Bond'a verdi.

— «Bu müzayede davetiyesi eşime ait, ama ben eşime başka bir davetiye tedarik ederim. Numarası B5...

gayet güzel bir yerdir. Birinci sıranın ortasında. B6 numaralı koltukta da ben oturuyor olacağım.

Bond davetiyenin üzerindeki yazıyı okudu.

SOTHEBY ve ORT.
Cari Faberge kreasyonu bir «Bakir Parça»
(Bir hanıma ait, emsalsiz bir parça)
ile şahane mücevherler satılacaktır
20 Haziran Salı günü Saat 2130 da
Giriş. St. George Caddesi kapısından
Mr. Snowman.

— «Bahis konusu kapı Bond Caddesi'ne açılan eski kapıdır.» dedi. «Bond caddesi lüks bir yer haline geldi geleli arka kapının önüne tenteli bir giriş yeri yaptılar, bir de kırmızı halı serdiler... Şimdi de, hazır gelmişken, Faberge kreasyonu birkaç parça görmek istemez miydiniz? Burada babamın 1927 senesi Kremlin'deki bir müzayededen satın aldığı bazı parçalar var. Bu sayede Faberge kreasyonlarının mahiyeti hakkında biraz fikir sahibi de olursunuz. Zümrüt Küre'nin kıymeti, Çariçe'nin özel siparişi üzerine yapılmış mücevherli Paskalya Yumurtaları müstesna, size göstereceğim parçaların kıymetinden kat kat fazladır.»

Onca pırlantadan, rengârenk taşlardan ve pırıltılarıyla göz kamaştıran zümrütlerden başı dönmüş olan James Bond bir müddet sonra o Ali Baba'nın mağarasından çıkarak Whitehall'deki büroya döndü ve günün geri kalan kısmını orada yüzünü ismini bilmediği, fakat Sovyetle-

rin Londra'daki bir numaralı ajanı olduğu muhakkak bulunan meçhul şahsın teşhisi için gerekli hazırlıklarla en ufak teferruatına kadar meşgul olmakla geçirdi..

Ertesi gün boyunca James Bond'un heyecanı dakikadan dakikaya arttı. Bir ara bir bahane icat ederek Muhabere Servisime girdi, Mis Freudenstein ile iki yardımcısının harıl harıl Mor Şifre ile hazırlanmış mesajları Washington'da C.I.A. ya bildiren makineleri çalıştırılmalarını seyretti. Bu ekip görevleri icabı Genel Karargâhın hazırladığı bütün vesikaları görüyor ve onları açık olarak okuyorlardı. Sonra Mor Şifreyle şifreleyip yolladıkları bu vesikalar Washington'daki C.I.A. mu karargâhında kâğıt sepetine atılıyor, Moskovada KGB. Karargâhında ise yüksek rütbeli bir istihbarat subayına itinayla takdim olunuyordu.

Bond, genç Rus ajanının iki asistanıyla birkaç dakika tatlı tatlı sohbet etti, fakat Maria Freudenstein kendisiyle konuşmayıp sadece nazikane bir tebessümle bakmakla iktifa etti

Maria Freudenstein pek kadınlık tarafı olmayan soluk benizli, yüzü ergenlikti, siyah saçlı ve her halinde biraz ihmalci olduğu belli bir kadındı. Bu tipler aşk denilen şeyi tanımaz, sadece birkaç arkadaşları olurdu, geçimsiz olurlar ve cemiyete karşı da hemen hiç sempati beslemezlerdi. Belki de kendisine hayatta zevk veren yagâne şey o dümdüz sinesinde gizlediği sırdı. Her gün tek basma dünyaya karşı yürüttüğü, kendisine dudak büken, değer vermeyen ve varlığını bile inkâr eden dünyaya

karşı tek basma yürüttüğü savaş. Bir gün dünya ona yaptıklarına pişman olacaktı... Küçük şeytanın cemiyete karşı duyduğu manasız kinin menşei buydu işte.

Bond bürosuna döndü. Bu kadın, bu gece zengin olacaktı. Eline bir yılda aldığı paranın bin misli geçecekti. Belki de o para onu tamamen değiştirip bambaşka bir insan yapacak, belki de onu mutlu kılacaktı. Parası sayesinde dünyanın en ünlü güzellik mütehassıslarım emrine amade kılacak, en güzel tuvaletleri giyecek, en mükemmel kuaförü yaptıracak, şahane bir de apartman alacaktı.

Fakat M, Mor Şifre Harekâtı'nın çok ileriye götürülmemesini, aksi takdirde düşmanın bir şeylerden şüphelenebileceğine kâniydi. Bu oyunu pek ileri götürmek tehlikeliydi; Bir tek yanlış adım, bir tek manasız yalan, uydurma olduğu açıkça belli bir tek malumat kırıntısı, KGB'yi derhal kuşkulandırabilirdi.İlk hatada kulakları dikerler, ikinci hatada da nasıl aldatılmış okluklarını tamamen anlar ve muhtemelen üç yıldan beri de Gizli Servis'in oyununa germekte olduklarını hissediverirlerdi. Ondan sonra da vakit kaybetmeden harekete geçerlerdi. Maria Freudenstein'in iki taraflı çalışan bir ajan olduğuna hükmederek muhtemelen kendisini en seri vasıtasıyla «tasfiye» ederlerdi. Bunun için belki de, demin raporda o kumuş olduğu o siyanürlü tabancayı kullanır, ölüme de bir kalp sektesi havası veriverirlerdi...

James Bond pencereden Regent's Parkın ağaçlarına baktı, sonra omuzlarını silkti, Allaha şükür ki bu iş kendisine ait bir şey değildi ve böyle kadınlara uğraşmaktan

da hiç hazetmezdi. Maria Freudenstein o meşum casusluğun ağlarına takılmıştı ve birkaç saate kadar Sotheby'nin müzayede salonundaki satılan büyük serveti, ele geçirirse belki ömrünün sonuna kadar da rahatça yaşamak fırsatını bulurdu.

Taksiler ve diğer vasıtalar Bond Caddesi'ni tıkamıştı. Bond bindiği taksinin ücretim ödedi, inip Sotheby'nin giriş kapısındaki kalabalığa karıştı.

Üniformalı bir kapıcı davetiyesini alarak tetkik etti, sonra «na bir katalog verdi; Bond büyük merdiveni çıktı, bir koridoru takip etti, nihayet kendini şimdiden tıklım tıklım olan müzayede salonunda buldu. Sonra kendi koltuğunu bulup o turdu. Hemen bitişiğindeki koltukta Mr. Snowman oturuyor, elindeki bir bloknotun üzerinde bulunan rakamları da kontrol ediyordu. Bond yerine kurulduktan sonra etrafına bir göz attı.

Büyük salon bir tenis kortu kadar genişti. Çok tarihî bir havası ve manzarası vardı. Gayet büyük iki antika avizeden salona saçılan ışıklar etrafı ısıtıyordu. Bu ışık salonun baş tarafında bulunan ve bir perdeyle gizlenmiş yarım daire biçiminde bir camlı vitrinin önünü ve üst başını çeviren flüoresan lâmbalarının ışıklarıyla bir tezat teşkil ediyordu. Duvarlarda tablolar ve zeytuni yeşil renkte duvar halıları vardı. Televizyon kameramanları (ki MI.5'in bir ajanı da Sunday Times gazetesinin basın kartını taşıyan bir foto muhabiri sıfatıyla makineleriyle birlikte onların yanı başında yer almıştı) üzerinde bir av sahnesini canlandıran bir desen bulunan muazzam bir duvar halısının önündeki plâtformda toplanmış bekleşiyorlardı. Ufak yaldızlı koltuklara oturmuş yüz kadar

alıcı ve seyirci vardı, Bütün gözler, bir kürsünün gerisindeki taht gibi yüksek koltuğunda oturmuş, gayet sakin bir şekilde devamlı surette konuşan, zayıf ve çok şık müzayede âmirine dikilmişti. Müzayedeyi idare eden zatın üzerinde şık bir smokin, ceketinin yakasında da kocaman bir kırmızı karanfil vardı.

— «Beş yüz bin... Altı yüz bin... (Bir duraklama. Birinci sırada oturan birine hafif tertip bir bakış.) Size karşı, Beyim... (Kendisine hitap edilen şahıs belli belirsiz bir jest yaptı.) Yedi yüz bin... Yedi yüz elli... Yedi yüz elli bin... Yedi yüz elli bin diyoruz... Sekiz yüz bin...»

Bond kataloğunu açarak yanıbaşındaki Mr. Snowman'a eğildi.

— «Nedir satılan şey?»

Mr. Snowman.

— «40 numaralı parça» dedi. «Müzayede âmirinin muavininin siyah kadife kaplı masanın üzerinde açıp teşhir ettiği pırlanta nehri gibi pandantif. Muhtemelen dokuz yüz bin lirayı bulacak. Bir İtalyanla iki Fransız arttırmada kapıştılar. Hâlbuki hiçbirinin sekiz yüz bini geçmeye niyeti yoktu. Ben de arttırmaya katıldım, ama beş yüz bine kadar. Benim indimde daha fazla etmez. Taşları fevkalâde olduğu halde,»

Sekiz yüz bine geldiği zaman arttırmacıların heyecanı hafifledi, sonra müzayede âmiri, sapından değil de topuz kısmından tutmuş olduğu tokmağın sapını otoriter bir edayla önündeki kürsünün üzerine vurdu.

Müzayede âmiri Peter Wilson. «Sattım,» diye bildirdi.

Müzayede memurları ismini öğrenmek için en fazla arttırmış olan alıcıya doğru yürüdüler.

Bond; «Bu işe akıl erdiremedim,» dedi.

— «Neden erdiremediniz?»

— «Ben hiç açık arttırmaya iştirak etmedim, fakat müzayede âmirinin bir mal hakkında son hükmü vermeden evvel alıcılara son bir şans daha vermek için, çekiciyle «Satıyorum... satıyorum... diye anons yaptığını zannederdim.»

Mr. Snowman gülümsedi.

— «Evet, birçok memleketlerde, taşra vilâyetlerinde ve İrlanda'da teamül böyledir, fakat Londra'da bu sistem uzun zamandır terkedilmiş bulunuyor. »

— «Yazık. Halbuki o son sahne hayli heyecan yaratan bir sahne olurdu. »

—«Biraz sabredin, Bol bol heyecan geçireceksiniz. Çünkü şimdiki parçadan sonra sizi ilgilendiren şeyin arttırması başlıyor. Arada satılacak başka bir şey yok.»

Müzayede salonunun memurlarından biri pırıl ışıltılarıyla gözleri kamaştıran yakutu, pırlantalı iki bileziği teşhir etti.

Bond başını önüne eğdi, satılacak olan 41 numaralı parçayı gayet tumturaklı cümlelerle anlatan tarifi okumaya başladı.

YAKUTLU VE PIRLANTALI
EMSALSİZ İKİ BİLEZİK

İri bir yakutla küçük iki dizi pırlantadan meydana gelmiş elips biçiminde bir fiyonk ana parçayı teşkil etmektedir. Bunun etrafı da sırayla yakut ve pırlantalı taşlardan yapılmış diziler arasında altın yuvalar içine oturtulmuş gayet sade pırlanta fiyonklarla çevrilidir. Bileziklerin fermuarları, da yine elips biçiminde fiyonklardan yapılmıştır.

Aile tavafından verilen bilgilere göre, bu bilezikler Mrs. Fitzherbert'e (1756 — 1873) aitti. Mrs. Fitzherbert bilâhare George IV sıfatıyla tahta çıkan Galler Prensi ile evlenmiştir. Kral George IV 1905'te senesinde Coutts Bankası'ndaki kasada muhafaza edilen nikâh cüzdanı ve diğer vesikalarla birlikte bahis konusu bileziklerin de teşhiri için müsaade vermişti. Bu bilezikler, muhtemelen Mrs. Fitzherbert tarafından Orleans Dükü'nün «İngiltere'nin en güzel kızı» diye vasıflandırdığı yeğenine hediye edilmiştir.

Alıcılar harıl harıl bileziklerin fiyatını arttırmakla meşgul oldukları sırada, Bond kalktı salonun dip tarafına yürüdü. Salonda yer bulamayanlar salonun dip kısmından geçilen Yeni Galeri ile giriş holünde toplanmış, satışı kapalı devre televizyon ekranlarından takip ediyorlardı.

Bond diğer salonları dolduran kalabalıkları sözüm ona kavasız bakışlarla gözden geçirdi. Kalabalık arasında, günlerden beri gizlice çekilmiş olan Londra'daki Sovyet Elçiliğine mensup 200 küsur şahsa ait fotoğraflarda tanıdığı çehrelerden herhangi birinin bulunup bulunmadığını araştırıyordu. Fakat her tip ve sınıftan insa-

nın (saray mensupları, kibar fahişeler, antika koleksiyoncuları, amatörler ve asil aile kadınları) karıştığı o kalabalık içinde bir tek kişi dahi teşhise muvaffak olamadı. Slav hatları taşıyan bir iki sima görür gibi oldu, fakat o çehrelerin sahiplerinin müzayede salonlarını dolduran yarım düzine Avrupa memleketine mensup diplomatlara ait olması da pekâlâ mümkündü. Siyah camlı gözlük takmış birkaç kişide dikkatim çekti, fakat siyah gözlük artık tanınmamak için kullanılan bir şey olmaktan çoktan çıkmıştı.

Bond etrafı gezdikten sonra tekrar yerine döndü. Aradığı adam, herhalde, açık arttırma sırasında kendini belli edecekti.

— «Dört yüz seksen bin... Beş yüz bin diyorum... Çekiç havaya kalktı. «Satılmıştır»

Birdenbire salondakiler arasından bir heyecan dalgası geçti, sonra ellerindeki katalogların yapraklan hızla çevrildi. Mr Snowman beyaz ipekli bir mendille alnını kuruladı. Bond'a doğru döndü.

— «Oyun sırası nihayet size geldi,» dedi. «Ben, kendi hesabıma arttırmayı son derece büyük bir dikkatle takip edeceğim. Sırası gelmişken söyleyeyim, bizim mesleğimizde müzayedede arkaya dönüp bakmak çok ayıp sayılır. Bizimi gibi ilk sırada oturuyorsa, adamınızı teşhis etmem mümkün, fakat ilk anda olması pek muhtemel değil, etrafımızdakilerin hemen hepsini tanıyorum. Fakat siz profesyonel bir alıcı olmadığınız için dilediğiniz gibi arkanıza dönüp bakabiliriniz. Peter Wilson'un gözlerine dikkatle bakmanızı tavsiye ederim. Bilhassa onun kime baktığına ve onun bakışına bakışıyla mukabele

edenlere çok dikkat ediniz. Aradığınız adamı teşhise muvaffak olursanız, ondan gözünüzü ayırmayın, bilhassa en basit, hiç dikkati çekmeyecek cinsten hareketlerine dikkat ediniz. Yapacağı her hareket, hep Wilson'un hüviyetini gizli tutmak isteyen alıcılarla gizlice işaretleşmesinde kullanılan cinsten hareketlerdir. Adamımızın, arttırmak istediği zaman katalogunu havaya kaldırmak gibi dikkati çekecek bir hareket yapacağını sanmıyorum. Ve arttırmanın başlangıç safhasında işe karışmayacağını, müzayedeye iştirak etmeyeceğini de hatırınızdan çıkarmayın. Ancak arttırmanın son safhasında yarışa katılacak ve tasarladığı fiyata kadar çıktıktan sonra çekilip arka plânda kalacaktır.» Mr. Snowman sözlerinin burasında gülümseyerek ilâve etti. «Şunu da ilâve edeyim, açık arttırma devam ettiği müddetçe aradığınız adamı bulup hüviyetini tespit için elimden geleni yapacağım Bilhassa arttırmanın sonlarına doğru sadece iki kişi kaldığımız takdirde, mutlaka onun maskesini indirmeye çalışacağım ki bana kalırsa da öyle olacak, sonunda yalnız Wartski firmasını temsilen ben ve bir de adamımız kalacak.»

Mr. Snowman sözlerini muammalı bir edayla sona erdirdi.

James Bond, Mr. Snowman'ın ne pahasına olursa olsun, Zümrüt Küre'yi firması namına satın almaya kararlı olduğunu anlamıştı.

Üzeri siyah kadifeyle örtülü yüksek bir sehpa merasimle getirilip müzayede komiserinin önüne, konulduğu sırada salondaki gürültü aniden kesildi. Sehpanın üzerinde oval biçimde bir ufak kutu vardı. Kutunun üzeri

de beyaz bir kadife örtü örtülmüştü. Kırmızı düğmeli, ceketinin yakalarıyla kol kapakları siyah, gri üniformalı bir müzayede memuru, 42 numarayı taşıyan beyaz kadifeyi kaldırdı, altından çıkan kutuyu açıp Zümrüt Küre'yi çıkardı.

Bir tenis topu iriliğinde olan Zümrüt Küre tabiatüstü bir parıltıyla ışıl ışıl parlıyordu Üzerine ışıl ışıl göz kamaştıran gayet kıymetli taşlar monte edilmişti. Seyirciler arasından hayranlık ifadesi mırıltılar yükseldi, mütehassıslarla memurlar bile kendilerini tutamayarak hayret nidaları çıkarmışlardı. Sonra hep birden yerlerinden fırlayarak müzayede komiserinin yanı başına, kürsünün üzerine konulmuş olan Zümrüt Küre'yi yakından görmeye koştular. Avrupa saraylarının en kıymetli mücevherlerini görmüş nice mütehassıs bile kürsünün etrafını çepeçevre alarak takdirkâr nazarlarla, hayret dolu gözlerle o eşsiz mücevheri seyretmekten kendilerini alamamışlardı.

ZÜMRÜT KÜRE

1917 YILINDA CARL FABERGE

TARAFINDAN BİR RUS ASİLİ İÇİN YAPILMIŞ.

BU ASİLİN TORUNUNA AİT BULUNMAKTADIR

42. FABERGE'NİN SON DERECE KIYMETLİ BİR KÜRESİ

Harikulade renkte ve akıllara durgunluk verecek şeffaflıkta bir Sibirya zümrüdünden yontularak meydana getirilmiş, kesme bir küre. Bu küre dört renkli altından yapılmış ve üzerine birçok pembe elmasla küçük zümrütler hakkedilmiş bir dağın üzerine oturtulmuştur.

Bu dağ yatağın eteklerinde saf ve damarı küçük pembe elmaslarla bezenmiş kaya kristalinden altı kayalık mevcuttur.

Üzerine dünya haritasının hakkedildiği — büyük şehirler altın yuvalı pırlantalarla işaret edilmiştir — Zümrüt Küre'ye gelince, bir eksen etrafında dönmektedir. Küre G. Moser tarafından yapılmış ve kaidenin içinde gizli bir saat mekanizma bir kemer üzerinde mat inciler ve kabartma romen rakamları ısıyla hareket etmektedir. Kürenin etrafında çepeçevre altın bulunmaktadır. Saatleri gösteren üçgen biçimi bir 5 kıratlık bir Birmanya yakutu yine küre üzerinde bulunmaktadır.

Yükseklik: 20 santimetre. Eseri imâl eden. Henrik Wigstrom Kutunun dışı beyaz kadifeden olup içi komple saten kaplama ve oval biçimdedir, anahtarları da altındadır.

«Carl Faberge bu şaheserin bir eşini on beş yıl sonra daha ufak çapta yapmıştır. Bu ikinci minyatür küre Sandrigham'daki Kraliyet Kolleksiyonunda bulunmaktadır...»

A. Kenneth Snowman tarafından yazılmış «Carl Faberge'nin Sanatı» adlı eserin 289 numaralı plan desenine bakınız.

Mr Peter Wilson, gözlerini süratle müzayede salonunda gezdirdikten sonra çekici hafifçe kürsünün üzerine indirdi. Sonra.

— «42 numaralı parça.» dedi. «Carl Faberge kreasyonu bir bakir parça» ...Açış olarak beş yüz bin lira veriliyor...»

Mr Snowman eğilip Bond'un kulağına fısıldadı.

— «Bu demektir ki, kürenin değeri en azından bir buçuk milyon lira civarında.»

Seyircilerin ellerindeki kataloglar işaret makamından kalıp inmeye başladı. .

— «Bir milyon... Bir milyon iki yüz bin... bir buçuk milyon... bir milyon yedi yüz elli bin... bir milyon sekiz yüz bin... bir milyon dokuz yüz bin...» Bir duraklama... «İki milyon...iki buçuk milyon...» Bir duraklama oldu. «...üç milyon'.»

Seyirciler arasından bir alkış yükseldi. Televizyon ve film kameraları müzayede komiserinin sol tarafında oturan ve elinde tuttuğu bir telefonla hafif sesle konuşan bir genç adama dönmüştü.

Mr. Snowman, alkışlanan genç adamı işaret ederek. — «Sotheby'yi temsil eden bir alıcı,» dedi. «Elindeki telefon doğrudan doğruya New York'a bağlı. Müşterisi de hattın öbür ucunda, müzayedeye telefonla iştirak ediyor, telefonla arttırması için o gence talimat veriyor. Şimdi sıra bana geldi»

Bükmüş olduğu kataloğu havaya kaldırdı.

— «Üç milyon üç yüz bin,» 'dedi diye komiser anons yaptı.

Genç adam telefona bir kaç kelime söyledi, sonra müzayede komiserine başıyla ufak bir hareket yaptı.

— «Üç milyon beş yüz bin...»

Mr. Snowman elini kaldırdı.

— «Üç milyon yedi yüz elli bin.»

Telefondaki genç adam bu defa öbür uçtaki müşteriyle biraz daha uzunca konuştu, sonra başıyla komisere arttırmaya devamdan vazgeçtiğini ifade eden bir işaret yaptı, bunun üzerine Peter Wilson da bir daha o tarafa bakmadı.'

Gayet sakin.

— «Üç milyon yedi yüz elli bin diyorum » dedi.

Mr. Snowman, Bond'un kulağına eğildi.

— «Şimdi gözünüzü dört açın. Amerikalılar arttırmaya devamdan vazgeçtiler, muhakkak. Aradığınız adamın oyuna katılmasının zamanı geldi.

James Bond oturduğu koltuktan kalktı, oradan uzaklaşarak tribünlerin sol tarafındaki bir gurup gazetecinin arasına karıştı. Peter Wilson'un gözleri salonun dip tarafına, sağ köşeye doğru çevrilmişti. Bond o tarafa oturanlarda en ufak bir hareket dahi görmedi, buna rağmen müzayede komiseri.

— «Dört milyon,» diye anons yaptı,

Uzun bir fasıladan sonra, Mr. Snowman elini kaldırdı.. Bond ufak tereddüdün müzayede heyecanını arttırmak gayesini güttüğünü tahmin etti. Bu muhtemelen Mr. Snowman'ın da nihayet müzayede için tespit edilmiş sınıra gelip dayanmış, olduğunu ifade ediyordu.

— «Dört milyon yüz bin...»

Peter Wilson yeniden salonun nihayetine, sağ köşeye doğru baktı. Yine en ufak bir hareket olmadı; buna rağmen müzayede Komiseri bir kere daha sesini yükseltti.

— «Dört milyon iki yüz elli bin.»

Bazı sıraların arasından heyecanlı nidalar yükseldi, beş, altı kişi heyecanla el çırptılar. Bu defa, Mr. Snowman'ın tepkisi daha da uzun sürdü ve müzayede komiseri ondan bir cevap alana kadar son attırma rakamını iki defa tekrarlamak zorunda kaldı. Nihayet, Mr. Snowman'a bakarak konuştu.

— «Sizi bekliyoruz, Beyim.»

Mı. Snowman elini kaldırdı.

— «Dört milyon üç yüz bin,»

James Bond buram buram terlemeye başlamıştı. O ana kadar aradığı adamı belli edecek cinsten en ufak bir hareket müşahede etmemişti, buna karşılık müzayedenin de artık sonuna geldiği belliydi

Müzayede komiseri bir kere daha tekrarladı.

— «Dört milyon üç yüz bin lira diyorum»

Aynı anda çok hafif bir hareket James Bond'un dikkatini çekti. Salonun en nihayetinde oturan tombul, esmer bir adam gözündeki siyah güneş gözlüklerini çıkarmıştı. Adamda bir banka müdürünün, bir sigorta memurunun veya bir doktorunkini andıran manasız bir çehresi vardı. Herhalde Bond'un aradığı işaret buydu, yani müzayede komiseri ile kararlaştırılan «şifre». Adamın gözlüklerini gözünde taşıması müzayedeye devam edeceği manasına geçiyordu, onları çıkarması ise artık arttırmayacağı manasına...

Bond derhal kameramanların bulunduğu tarafa bir nazar atfetti. Evet, M.I.5'nin fotoğrafçısı da gözlük çıkarma hareketini kaçınmamıştı. Derhal fotoğraf makinesini kaldırdı aynı anda bir flâş parladı. Bond tekrar

koltuğuna döndü, Mr. Snowman'ın kulağına eğilerek fısıldadı.

— «Adamımızı teşhis ettim... Yarın gelip sizi göreceğim. Çok, ama çok teşekkür ederim.»

Mr. Snowman başıyla peki manasına bir işaret yaptı. Gözlerini müzayede komiserinin üzerinden ayırmıyordu.

Bond çabucak yerinden kalktı, salonun nihayetine gitti. Bu sırada Peter Wilson'un son bir anons yaptığını duymuştu.

— «Dört milyon üç yüz bin lira... Satılmıştır. Küre sizindir, Beyim.»

Bond, herkes yerlerinden kalkıp alkışlamaya başlarken salonun nihayetine vardı. Hedefi olan şahıs kalkmış, kalabalık arasına karışmak üzereydi. Adam kalabalık tarafından bulduğu köşeye sıkıştırılmıştı. Tekrar siyah gözlüklerini gözlerine takmıştı. Salondakiler yüksek sesle konuşarak dışarı çıkmaya başladıkları sırada Bond belli etmeden avının arkasına kaydı. Sonra merdivenden inerken adamı takip etti. Adamın uzun saçları ensesini tamamen örtüyordu. Kambur denilecek kadar eğik, adeta iki büklüm yürüyordu. Bond birdenbire onu tanıdı. Piyotr Malinovski. Sovyet Büyük Elçiliğinde ateşe. Tarım işleri uzmanı Malinovski.

Adam caddeye çıktıktan sonra hızlı hızlı Conduit Caddesi tarafına yürüdü. Bond, telâşsız, onu gözden kaçırmadan bir taksiye bindi. Taksinin motoru çalışıyordu, bayrağı da inikti Şoföre talimat verdi.

— «Adamımız tam önümüzde gidiyor. Yaya kaldırımın kenarında. Ağır ağır takip et onu.»

M.I.5'in şoförü.

— «Emredersiniz, Binbaşını.» dedi.

Adam, Bond caddesine geldiği zaman taksiye bindi. Trafik gecenin bu saatinde hayli seyrekleşmişti. Bond, Rus'un bindiği taksiyi takiben Regent's Park'ı geçtikleri ve Bayswater'i dolandıkları sırada keyifle arkasına yaslandı. Şimdi yegâne mesele adamın Kensington Palace Gardens'e gidip gitmeyeceğinden ibaretti. Sovyet Sefaretinin muazzam binası orada sol taraftaydı. Adam oraya girecek olursa her şey yolunda demekti; Çünkü Sefaretin kapısına konulmuş olan iki polis gece için özel surette seçilmişlerdi ve yegâne vazifeleri Bond un takip ettiği taksiden çıkan adamı teşhis ve onun Sovyet Sefaretine girdiğini gördüklerini teyit etmekten ibretti.

Ondan sonra da Bond'un şahitliği, Müzayede Salonundaki M.I.5. in foto muhabiri hüviyetiyle bulunan fotoğrafçısının çektiği fotoğraf Dışişleri Bakanlığının faaliyete geçmesine ve gizli faaliyetleri sebebiyle Piyotr Malinovski'nin artık istenmeyen şahıs ilân edilmesine yetip artacaktı. Ondan sonra da Malinovski için valizlerini toplayıp memleketine dönmekten başka yapılacak bir iş kalmayacaktı.

Rusya'da gizli servisler arasında oynanan yırtıcı satranç oyununda böylelikle bir şahını kaybetmiş olacaktı...

Taksi, Sovyet Sefaretinin burma demirden muazzam bahçe kapısının önünde durdu;

Bond'un yüzünde alaycı bir tebessüm belirdi. Sonra hafifçe öne doğru eğildi. Şoföre:

— «Teşekkür ederim, oğlum» dedi. «Lütfen şimdi Genel Karargâha çekin. Burada işimiz bitti.»

Casus Avcısı

BİRİNCİ KISIM

Kopenhag'dan Helsinki'ye giden E'İnnair Hava Yollarının 812 uçuş sayılı uçak öğleden sonra hep donmuş denizin çok yükseklerinden uçmuş, sonra da son zamanlarda gülleri ve kadınlarıyla şöhret yapmış Gotland'ın doğusundan geçmişti. Bir ara Aland adalarının açığından geçmiş ve bulutların arasından bir an Alandlar pırıl pırıl buzdan bir dantelin üzerindeki siyah inciler gibi görünmüştü.

Uçak Helsinki'ye yaklaşırken yolculara kemerlerini bağlamaları ve sigara içmemeleri üç ayrı dille bildirildi. Yolcular bu yüzden kıvrıla büküle kendilerini koltuklarına biraz daha sıkıca bağladılar, sonra ağızlarındaki kocaman şekerlemeleri hırsla emmeye başladılar, Sanki bu emme, çiğneme ve yutkunma ameliyeleri hızla onları karşılamaya koşan bembeyaz yere sağ salim konmalarını sağlayacakmış gibi. Pervanelerin dönüş temposu hafifledi, uçak sarsıldı, sonra tekerlerler yere değdi, sonra iki yanında tepeleme kar yığılı bembeyaz bir iniş şeridinden ileriye doğru koşmağa başladılar

Tecrübeli yolcular kemerlerini çözdüler, kalktılar, hostes kucak dolusu, paltoyu sahiplerine getirdiği sırda kalkan yolcularda sağa sola başlarıyla selâm vererek, başlarının üzerindeki raflardaki irili ufaklı paketlerini toplayarak asabî havayı yumuşattılar. Fakat pencerelerden birinin hizasında oturan ufak tefek bir adam ancak uçak basık bir ahşap binanın önünde durup vaziyet aldığı zaman kemerini çözerek kalktı, koltuklar aracındaki geçide çıktı. Uçağı terkeden sonuncu yolcu da o oldu. Öbür yolcular şimdiden uçağın merdiveni ile kabul salonları alasında bir karınca dizisi teşkil etmişlerdi.

Hostes uçaktan inen yolcusunu tatlı tatlı gülümseyerek bir baş işaretiyle uğurladı. Hostesin tebessümü ani ve zarif dişleri kar gibi olan sarışın bir İsveçliydi ve uçağın sonuncu yolcusuna, belki de en sonuncu olduğu için, bambaşka bir şekilde gülümsemişti. Yolcu önünden geçipte madeni merdivenden piste indiği zaman, genç kızın o tebessümü sabit bir hal alarak yüzünü bütün hatlarını dondurmuştu, Kaptan Pilot arka tarafından sokulana kadar da genç kız o halde kaldı.

Genç kız hemen omun koluna dokundu. «Şu adamı gördün mü?» dedi. «Şu son inen yolcuyu?»

— «Hayır. Dikkat etmedim.»

— «Çok acayip gözleri vardı.»

Kaptan az evvel giydiği paltosunun içindeki kaybolmuş omuzlarını çıkardı. «Ben senin gözlerini hepsine tercih ederim.»

Hostes. «Çok garip gözleri vardı,» diye mırıldandı. «Buz renginde. Çok... garipti gözleri.»

— «Asıl sen burada böyle durmaya devam edip te zatürreye yakalanmazsan o zaman garip olacak.»

Yolcular kabul salonlarında çam parke zemine ayaklarım vura vura beklemiyorlardı. Amerikalı bir ses dışarıda ısı derecesinin sıfırın altında on iki olduğunu, o salonun da dışarıdan pek sıcak olmadığım söyledi.

Çıtıpıtı hostesin dikkatini çekmiş o garip bakışlı gözlerin sahibi olan ufak tefek adam pasaport kontrolünden da son geçen yolcu oldu, kontrol memuruna mavi bir İngiliz pasaportu gösterdi. Memur çoğu boş olan sayfaları çabuk çabuk çevirdi. Yolcu bazı zaman evvel Danimarka'ya gitmişti ve nihayet Şubat nihayetine kadar Finlandiya'ya giriş vizesini de almıştı.

Memur o vize sahifesine kırmızı dikdörtgen biçimi bir mühür vurdu, sonra onu iade etti. Ufak tefek adam pasaport kontrol kısmının ötesindeki uzun salona geçtiği zaman, memur da onun ardından uzun uzun baktı. İngiliz senenin bu mevsiminde ne diye ta memleketinden kalkar da Helsinki'yi ziyarete gelirdi? Şubat ayında Finlandiya ölürdü Ve en kuzey den en güneye kadar alabildiğine uzanan muazzam bir kar ve buz tabakasının altında kalır, adeta ölüm uykularına yatardı.

Hava alanı otobüsü, terminali şehirden ayıran yoldan tehlikeyle kükreyerek ilerlerken güneş bir ara kısaca ufkun hemen üzerinde göründü. Güneş altı simsiyah, kurşuni renkte bulutların peçelediği duman tüten bir toptu. Otobüs nihayet şehre vardığında gece olmuş, soğuk ta sıfırın çok aşağılarında her an biraz daha kesafet peyda ediyordu.

Ufak tefek adam düşünüyordu, böyle bir iklimde ancak Finliler yaşayabilirlerdi. Burada ölüm bile muhakkak başka memleketlerdeki ölümlerden farklı olurdu

Ölüm düşüncesini bir omuz silkişiyle düşüncelerinden defetti çünkü kendi sadece bazı talimat almak üzere Helsinki'ye gelmiş profesyonel bir katildi.

Ufak tefek adam İngiliz'di ve pasaportunda yazılı ismi de James Faifhall Medwindi. Birinin ölümünü tertiplemek üzere birdenbire gökten inegelmişti. Ve tertipleyeceği ölüme karşılık bir hayli para alacaktı. Hedefine erişip vazifesini yapacağı muhakkaktı, onun içindir ki, daima ücretim peşinen ödüyorlardı; işverenlerin ona mutlak güvenleri vardı.

O güne kadar hiç karşılaşmamış olduğu işverenlerini çok değişik tiplerde tahayyül ediyordu, onlar meçhul kaldıkları için kendi de hüviyetini gizleyebilecekti.

Hotelli Londoo hava yolları terminalinden pek te uzak olmayan dört katlı bir binaydı. Medwin'e caddeye bakan bir o da verdiler, çift katlı pencerelerin camları üzerinde dantellermiş buz tabakası arasından caddeye bakınca, Medwin Fince ve İsveççe yazılmış olan caddenin ismini okumaya muvaffak oldu

Sonra perdeyi çekip kapattı, soyunup bir duş yaptı.

Duşun sudan iğneciklerinin altında durduğu zaman da yine ufak tefek bir adamdı, fakat göbeği üzerinde bir nebze dahi yağ yoktu. Hareketli dakik ve seri, daima form tutan birinin refleksleriydi.

Giyindiği zaman yine ufak tefek bir adam, acayip denilecek kadar parlak gözlü, tatlı sesli alelade bir İngiliz'di. Otelde Virtanen adında bir müşterinin kalmakta olup olmadığım müracaat masasındaki memura sordu.

Müracaat memuru hemen cevap verdi. «Halen otelde o ismi taşıyan üç müşterimiz var. Acaba hangisi, efendim?»

Medwin kaşlarını çattı. « O kadar mühim değil. Şayet Virtanen adında bir bey gelip beni arayacak olursa, lütfen kendisini odama yollayın.»

Saatine baktı. «Şimdi yedi. Bir saat sonra dönmüş olacağım. Mr. Virtanen gelir de beni sorarsa bir saat sonra, yani tam sekizde otele dönmüş olacağımı söyleyin.»

Müracaat memura başıyla müspet bir işaret yaptı.

Medwin. «Ben şöyle biraz yürüyüş yapacağım, diye izah etti.

Memur zerre kadar hayret eseri göstermedi. «Fakat yine kar başladı, efendim...

Medwin holden caddeye açılan cifte kanatlı kapılara yürüdü. Oraya yaklaştığı sırada kapının iki kanadı da açıldı, içeriye buz gibi dondurucu bir havayla birlikte geniş omuzlu, ablak suratlı irikıyım biri girdi. Medwin kapıdan çıktığı sırada adamın memurla Rusça konuştuğunu duydu. Virtanen'e sıcacık otelde bir saat beklemekten bir zarar gelmezdi.

Müracaat memurunun dediği gibi kar yağıyordu. Kar, hemen sokak lâmbalarının üzerindeki ebedi bir kar tavanından dilim dilim soyuluyormuş gibi çok kocaman ve ağır parçalar halinde devamlı yağıyordu.

Medwin, caddelerin müsaade ettiği hızla, otelin etrafında, bir tur attı. Zaman zaman başını kaldırdı yukarı bir göz atıyordu, nihayet Hotelli Londoo'nun arka tarafına gelmiş olduğuna hükmedince o blokun durumuna daha dikkatle gözden geçirdi. Bu malûmattan ileride yararlanmak zorunda kalacağını sanmıyordu, fakat meslek hayatındaki bütün başarısını da en ufak teferruata bile titizlikle dikkat etmesine borçluydu.

Bir saat devamlı yürüdü, sonra tam sekizde, oteline döndü.

Müracaat memuru derhal bir Mr. Virtanen'in ikide bir kendisini sormakta olduğunu haber verdi.

Medwin. «On beş dakika sonra kendisine telefon edin, odama gelsin. Bu arada da bana bir bardakla buzlu su yollayın.»

Oda dikdörtgen biçimindeydi, hemen pencerenin önünde bir karyola, bir masa, modern bir koltuk ile başka iki iskemle ile döşenmişti.

Medwin kapıdan doğruca yatağa yürüdü, bir lâhza düşündü, sonra karyolanın hemen bütün ışıklarını söndürdü. Karyolanın başucundaki müstesna;

Bir garson üzerinde su, buz ve iki bardak bulunan bir tepsi ile içeriye girdi.;

Medwin ona yüz marklık bir banknot verdiği zaman, garson gülümseyerek, «Kütos.» dedi.

Sonra kapı vuruldu, Medwin çok hafifçe gidip onu açtı. Sonra yana çekildi, daha evvel otele girerken görmüş olduğu ve müracaat memuruyla Rusça konuşan irikıyım yatak odasına girdi, sonra etrafına göz gezdirdi. Medwin onun yanından geçti, dev adamla parlak gece lâmbasının arasında vaziyet alarak ayakta durdu.

Medwin ona bakarak başını salladı; «ismim Medwin.» Öteki topuklarım vurdu, sonra başıyla müspet bir işaret, yaparak eğildi. «Virtanen.»

Medwin bir eliyle işret yaptı, adam koltuğa kuruldu. O vaziyette lâmbanın ışığı yüzüne düştü. Bu, ablak, gözleri Moğollarınki gibi çekik, ablak, kemikli bir çehreydi. Her haliyle bir ite, bir serseriye; bir gangstere benziyordu ve Medyan onu daha gördüğü anda kesmemişti.

Medwin konuşmadan, iç cebinden pasaportunu çıkarıp onu Virtanen'e verdi. Virtanen sayfaları tetkik etti, sonra gör dükleriyle tatmin olmuş halde onu iade etti.

Sonra hayli aksanlı, fakat akıcı bir İngilizceyle.

— «İngilizce konuşsak daha iyi olacak sanırım.» dedi.

Medwin hafifçe cevap verdi. «Almanca, Fransızca, veya isterseniz İspanyolca olarak da konuşabiliriz»

— «İngilizce daha iyi. Buralarda İngilizce bilene pek rastlanmaz.»

— «Nasıl isterseniz.»

Virtanen çok dikkatle Medwin'i süzüyordu, gördüklerinin üzerinde fazla müspet bir tesir bırakmamış olduğu da muhakkaktı, çünkü bakışlarıyla yaptığı imtihanı bitirince hafifçe omuzlarını silkti.

Medwin. «Gelirken uçakta bir şişe viski almıştım,» dedi. «Ufak bir şişe. İçer miydiniz?»

Virtanen başıyla müspet bir işaret yaptı, sonra Medwin karyolanın ayakucundaki valiz sandalyesine gitti. Şişenin tapasını çıkardı. Şişe yarım litrelikti, Medwin onu iri kıyıma verdi, adam bir bardağa bol bol viski doldurdu. Şişeyi Medwin'e uzattı.

— «Ben istemiyorum, teşekkür ederim. Su ister misiniz?»

Virtanen gülümsedi, Medwin onun yüz hatlarının ilk defa olarak o anda yumuşadığım farketti. Viski bir fırtta kayboldu. Bir yudumda içmişti Virtanen onu. Medwin şişeyi Virtanen'in hemen elinin yanma sürdü, sonra ilki kadar süratle ikinci bir kadeh daha içti.

Bir müddet dereden tepeden konuştular. Virtanen önce Viski şişesinin fiyatını, sonra Medwin'in sırtındaki elbiseyi' kaça almış olduğunu sordu. Çocukça bir tecessüsü vardı.

Sonra birdenbire konuşma ana meseleye geldi. Virtanen cebinden bir zarf çıkardı, Medwin'e bakarak tırnağıyla zarfa vurdu. «Bizi ilgilendiren şahsın ismi bunun içinde. Bu işin ay sonundan evvel tamamlanması arzu ediliyor.»

Medwin zarfı alıp açtı. İçinden ufak bir pusulanın üzerinde bir isimle bir de adres vardı. Bir lâhza sonra Medwin cebinden bir kutu kibrit çıkardı, bir kibrit çakarak alevini pusulaya tuttuk Ufak alev kül tablası içinde bir an parladı, sonra söndü

Medwin kâğıt parçasının küllerini alıp tuvalete gitti, sonra Virtanen şifonunun çekildiğini duydu. Medwin tekrar odaya döndüğünde; «Şimdi tediye işine gelelim,» dedi.

Virtanen getirdiği dosya çantasını aldı. «İsviçre frangıyla yazılmış bir çek Bern'de her zamanki bankadaki hesabınıza ödendi. Bunu bildirmek isterim. Bu iş tamam olunca ben yine serbest kalacağım. Yine Roma'da Viae del Parioli'deki Banca 'Comraıereiale Italiana' şubesindeki hesabınıza da ayrıca bir beş yüz bin liret yatırıldı. Bu masrafları karşılamak için.»

Virtanen çantasını açtı, içinden beş deste banknot çıkardı. «Burada İngiliz Sterliniyle hesaplarsak beş yüz Sterlin var. İşin ilk taksiti bu. Banknotlar yeni değildir. Hepsi de yürürlükte olan paralardır ve kimse numaralarına bakarak nereden alınmış olduklarını tespit edemez.»

Medwin ilk desteyi aldı, sonra banknotları birbirlerine bağlı tutan lâstik halkayı çıkardı. Onları süratle saydıktan sonra desteyi bir kenara koydu.

Virtanen. «Bütün desteleri saymaya lüzum yok,» dedi, «Oradakilerin hepsi beş yüz sterlindir. Beheri yüzer sterlinlik beş deste banknot.»

Medwin başını kaldırıp bakmadı bile; «Ben bu işleri meslek edinmişim. Para bahsinde katiyen dikkatsizce hareket etmem Dikkatli adam hiçbir zaman dostlarına güvenmez... Bilhassa para bahsinde. Siz de benim gibi mi düşünüyorsunuz?»

Medwin saymaya devam ededursun, Virtanen kedine bir viski daha doldurdu. Medwin ikinci, üçüncü ve beşinci desteleri de diğer saydığının yanına koydu. Sonra dördüncü desteyi alıp' «Masanın üzerinden tam karşısında oturan Virtanen'e sürdü.

— «Bu destede yirmi banknot yok, sadece on dokuz tane Lütfen; sayın»'

— «Yanılıyorsunuz..Belki o destede eksik olan banknot diğer destelerden birine falan karışmıştır.»

Medwin hafifçe ısrar etti «Yanılmış falan değilim» ' Virtanen ayağa kalktı, Medwin de. Medwin'in yüzü kararmıştı ve farkedilmez bir şekilde ayak pozisyonu değiştirerek bir adım çekildi. .

Virtanen'in yüzü tebessüm sanılabilecek karışıklıklarla çarpıldı, fakat gerçekte o değildi, yalnız üst dudağının biraz çıkıklığı yüzüne son derece yırtıcı bir insan olduğu ifadesi veriyordu, bir haydut, bir katil, merhamet nedir bilmeyen birinin çehresiydi bu.

Sonra konuştu, iki yana salmış olduğu elleri açılıp kapanıyordu. «Komisyonu vardı bu işin. Ben de komisyonumu bir destenin içinden beş sterlinlik bir banknot çekerek aldım.»

Medwin. «Herhalde doğru dürüst bir takım elbise almak için, öyle mi?»

Sonra, el ayası yukarı dönük, sağ elini bir yılan kafasının hışmıyla omuz seviyesine gelene kadar kaldırdı, sonra vücuduyla Virtanen'e çullandı bu arada elinin dış kenarı bir yılan kafası hızıyla fırladı, ayni huşunet ve yırtıcılıkla Virtanen'in boynuna, kulağının arkasına indi.

Virtanen külçe gibi çökmeye başladı Fakat o daha düşemeden ufak tefek adam onu yeniden yakalamak için sol dizini uzattı, Virtanen'in vücudu yarım dönüşle yatağın üzerine serildi. Sonra Medwin'in elleri onun üzerinde gezindi, onun silâhlı olmadığını ustaca bir yoklamayla anladı.

Medwin karyolanın yakınına bir iskemle çekti, Virtanen'in kendine gelmesini beklemeye başladı.

Kurye simsiyah ve rengârenk ışıklarla dolu yabancı bir dünyadan uzaklaşarak kendine gelmeye başlayınca, karşısında bembeyaz bir duvar ve yemyeşil bir perde gördü. İnleyerek döndü, sonra birden Medwin'in gözlerinin içine bakmaya başladı;

Bir an kendini görmeyen bir çift gözün içine bakıyor zannetti. Gözleri kapaksız, kirpiksiz, kaşsız, bomboş, mat, granit bir heykelin yüzüne bakıyordu adeta. Cinayet ve şiddet hayatında büyük rol oynamıştı, korku denilen nesneyi de defalarca duymuştu, fakat bu defa yüreğine buz gibi bir parmak dayanmış, korkudan ürperiyordu;

Virtanen dirseğine yaslanarak hafifçe kalktı, sonra tamamen doğrulup oturdu.

Sonra cüzdanına el attı, içindeki kâğıtları karıştırdı nihayet onların arasından çıkardığı beş sterlinlik bir banknotu Medwin'e verdi. Medwin gözlerini Virtanen'den ayırmadan parayı yanı başındaki gece masasının üzerine bıraktı. Sonra ayağa kalktı, gidip bütün elektrikleri yaktı. Kendine şişeyi boşaltan kocaman bir

bardak viski doldurdu, onu kuryeye ver di. kurye viskiyi alıp içti, içki genzine kaçtı, öksürdü, sonra tekrar içti.

Medwin, «İzahata falan lüzum olursa ben vereceğim,» dedi.'

Virtanen, elindeki bardağın üzerinden başını salladı.

Medwin, adeta dalgın dalgın. «Ben profesyonel bir katilim.» dedi. «Bir insanın hayatını sona erdiren saniyeye karşılık para alıyorum Bana öldürülmesini istediğiniz adamın ismiyle adresini verdiniz, fakat bu işe tamamen bir kaza süsü verilmesini istiyorsunuz. Bunun için de bana yirmi bin sterlin ödeyeceksiniz.»

Medwin sözlerim kesmeden, şişenin dibinde kalan son viskiyi Virtanen'e verdi. «Yakalanacak olursam beni ya asarlar, ya kurşuna dizerler ya da hapse atıp çürütürler. Fakat ben bir iş anlaşması yapmış bulunuyorum. Buna rağmen üç buçuk kuruş için beni dolandırmaya kalkışıyorsun.»

Virtanen tek kelime söylemeden ayağa kalktı. Doğrulunca eski haline biraz olsun girer gibi oldu. Dosya çantasını kayışlarım bağladı. «Şubat ayındayız. İşin bu ay sona ermeden tamamlanması lâzım.»

Sonra kapıya yürüdü. «Aldığım talimat şu merkezde. Bazı sebeplerden dolayı bu işin muhakkak ay sonuna kadar halli gerekiyor. Halledilmediği takdirde, Bern'deki hesaba yatırılan para geri çekilecektir. Yine, iş halledilmediği takdirde, başka sebeplerden ötürü, şehirden ayrılmamanız hususunda da talimat verildi.»

Medwin cevap vermedi, Virtanen ardından kapıyı kapayarak çıktı, gitti.

Ufak tefek adam bardakları topladı, boş viski şişesini bir kâğıt sepetine koydu. Sonra gidip kapıyı kilitledi, anahtarı kapının üstünde bıraktı. Soyunup bir pijama giydi, yatağa girdi.

Kiralık bir katil olarak; Virtanen gibi Fin ismi kullanan rusu gözü hiç tutmamıştı;

İKİNCİ KISIM

Binbaşı uzun boylu, zayıf kansız bir adama benziyordu Daima güdük bir ağızlıkla Players sigaraları içerdi.

James Bond'un gelmiş olduğunu bildikleri zaman, Binbaşı «Girsin» manasında bir işaret yaptı, sonra birdenbire bir acı duymuş gibi yüzünü buruşturarak gözlerini yumdu. Gerçekte 007 nin gelmiş olduğunu duyduğu için hayli ferahlamıştı.

O gün kahvaltıdan beri kaç sigara içmiş olduğu hesaplamaya çalıştı. Gözlerim açtı, en azından yirmi, yirmi bir sigara içmişti. Sonra tekrar gözlerini yumdu.

James Bond içeri girdi.

Binbaşı, Bond bir yere girdi mi insan sinek gibi ufalıyor, diye düşündü. Ne kadar boylu, ne kadar sağlam yapılıydı Sırım gibi bir gençti.

Bond, « I » Şubesinin Şefi Binbaşının karşısında bir koltuğa oturarak «Günaydın» dedi.

Binbaşı, «günaydın» diye mukabele etti. «Bir kahve alır mısın?»

— «Çay olursa içerim.»

— «Burada çay pişirmeyi bilmiyorlar. Onun için kahve söyleyeceğim. »

Binbaşı bir düğmeye bastı, biri Bond'un arka tarafındaki kapıda göründü.

Binbaşı. «Due caffe latte, subito,» dedi.

Bond sırıttı. «Yabancı dille mi konuşuyorsunuz Binbaşını?»

— «Biraz sonra anlarsın.»

Binbaşı güdük kahverengi ağızlığa bir sigara taktı, sonra bir çakmakla onu yaktı. Tavana dumanı savurdu. Dalgın dalgın. «Mesele Barclay» dedi.

James Bond koltuğunda arkasına yaslandı, sonra ağır ağır çenesini ovuşturdu. «Alan Barclay ha?»

— «Evet. Derdimiz. Daha doğrusu senin derdin.»

James Bond omuzlarım silkti, sonra bir Balkan Sobranje sigarası çıkararak yaktı.

— «Mesele Barclay olduğuna göre üzülmem falan lâzım geliyor, değil mi?»

— «Evet. Öyle olması gerek»

Kapı vuruldu. Binbaşı seslendi, içeri bir çocuk girdi. İki fincana kahve doldurdu, üzerine kaynar süt ilâve etti, sonra kapıyı sessizce ardından kapayarak çıkıp gitti.

James Bond, kahvesinden bir yudum aldı. Fincanı tekrar bırakarak.

— «Fena kahve değil,» diye mırıldandı. Sonra. «Demek mesele yine Barclay meselesi?» «Bizim harika çocuğumuz Barclay.»

— «Evet yine öyle, ama bu defa benim saham dahilinde»

— «Allanby kendini içkiye verdi ise Barclay yüzünden. Barclay'i Budapeşte'ye veya Moskova'ya bir yere tayin etmiş rahata ermişti, ama olmadı. O yüzden içmeye başladı.»

Binbaşı homurdandı. «Barclay de kimbilir nerede içkiye alışmış. O da fena halde içiyor.»

— «Sen olsan içmez miydin?»

— «İçerdim, fakat Barclay'in içme sebebi yüzünden değil»

Binbaşı, Barclay'i düşünerek bir an üzüldü. .«İçtiği her kadehin dibinden bakınca ölüm gören bir adamı kendini içkiye verdi diye suçlayamazsın.»

Bond sigarasından bir nefes daha çekti, dumanı havaya saldı;

— «Barclay'in nelerle meşgul olduğunu biliyorum. Fakat bu bahsettiğin içki bardağının dibinden görünen ölümü temsil eden şahıslar kim?»

Binbaşı bir an kesif sigara dumanının ardında kayboldu. «Meçhul bir şahıs veya şahıslar. Barclay karşı tarafın çok önem verdiği biri. Sovyet gizli servislerinin bir adamını bizim hesabımıza çalışmaya ikna ederek iki taraflı ajan haline getirebilmiş yegâne insan. Bizimkiler, kendisine Şubat sonunda Belgrad'a gitmesini bildirdiler.»

Binbaşı sigarasını söndürdü, masanın üzerindeki paketten başka bir sigara aldı.

James Bond oturduğu yerde rahatı kaçmış gibi bir hareket yaptı.. «Bu adamın peşindeyseler, onu rahatça temizlenebileceği bir yere geri göndermek hiç doğru değil.»

Binbaşı. «Yanılıyorsunuz,» dedi. «Belgrad'da, hatta Moskova'da bulunması onun emniyeti için aslında çok

daha yerin dedir. Çünkü çalışmasına izin verdiği akredite bir sefaret personelini hiçbir hükümet kalkıp temizlemeye teşebbüs etmez. Evet, onu istenmeyen şahıs ilân edebilirsiniz, fakat temizlemezsiniz. Hayır, Alan Barclay Belgrad'da veya. Moskova'da tamamen emniyette olacak, fakat İtalya'da durum bambaşka.» Binbaşı sözlerine ara verdi. «Ne taraftan bakarsan bak, acayip bir durum Kendisini Belgrad'a veya Moskova'ya yollasalar, daima bir fırsatını bulup Sefaret binasından çıkarak karşı tarafa mensup adamlarıyla irtibat kurmaya kalkışması ihtimali var. Karşı taraf ise o böyle bir hata yapsın diye tetikte bekliyor Fakat bugüne kadar Barclay'in ayağı hiç sürçmedi, çünkü son derece tecrübeli, üstelikte çok kurnaz. Yine de karşımızdakilerin bu komediye bir son vermeye kararlı olduğu anlaşılıyor. Barclay'in ele avuca sığmaz, cin gibi bir ajan olarak daha fazla yaşamasına kendileri için çok tehlikeli görüyorlar; Onun için ölümünün çok daha doğru olacağına karar vermiş 1er. Onun için Barclay'in temize havale edilmesini istiyorlar,1 ama bu işin de tarafsız bir ülkede yapılmasın istiyorlar...»

— «Madem öyle ne arıyor Barclay İtalya'da?»

— «Haa, o başka. Dinleniyor. İngilizlerin bütün illetlerinin panzehiri olan güneşin tadını çıkararak istirahat ediyor. Senenin bu zamanında Avrupa'da güneş olan yegâne yer Capri adasıdır. Barclay de orada, ruhunu dinlendiriyor.»

— «Bu arada da durmadan kafayı çekiyor tabii?»

Binbaşı' bu sözlerin üzerinde düşündü.

— «Belki öyle. Barclay izinli olarak memlekete döndüğü zaman dertli, üzüntülüydü. Kendisinin halini görünce güneşli bir memlekette bir aylık bir tatile ihtiyacı olduğunu söylediler. O da buna razı oldu Capri'de bulunduğu sırada da, karşı tarafa mensup adamlarından biri, Şubat sonundan önce kendisinin temizlenmesine karar verilmiş olduğunu bildirdi.»

James Bond dayanamadı. «Öyleyse ne diye bu adam Londra'da daha emniyette olacağı halde beni buralara getirttiniz?»

— «Nereden sahip oldun buna, James?»

James Bond sigara tutan elini salladı. «Bırak Allahını seversen, ben Londra'yı bilirim. Burası ne de olsa yabancı bir memleket. Benim söylemek istediğim şey şu ki...»

Binbaşı heyecanla onun sözlerim kesti. «Ne var ki, Barclay iznini Londra'da geçirmek istemiyor. Öleceksem güneşli bir ülkede öleyim, daha iyi, diyor Bundan başka, benim kanaatimce Barclay hayatta kalmış, ölmüş umursamıyor. Londra biliyor mu, bilmiyor mu, bilmem, fakat fena halde içiyor. Bizim vazifemiz ise her şeye rağmen onu bu ayin sonuna, kadar hayatta tutmak»

Binbaşı yumruğunu masanın üzerine indirdi, ağzına kadar dolmuş kültablasının içindeki izmaritler zıpladı,.,

— «Barclay, burada ölmemeli, James. İsterse yatağında, pabuçları ayağında ölebilir. Nerede isterse ölebilir. Toeumfrai'de, Teneriffe'te veya Timbuktu'da, dilediği yerde... Fakat burada, Roma'da ölmemeli. Senden de istediğim bu.»

***

Mercur Otelindeki müracaat memuru kendisine Medwin adım veren adama bir paket uzattı, sonra bir çocuk çağırarak Mr. Medwin'i odasına çıkarmasını söyledi;

Medwin. «Gerekli hususları not eder etmez pasaportumu iade ederseniz çok memnun kalırım,» dedi.

Memur, «Derhal efendim.» diye mukabele etti vs parmaklarını şaklattı.

Medwin'i odasına götürdüler Oda haddinden fazla ısıtılmıştı, bu yüzden Medwin pencerelerden birinin üzerindeki aspiratörü çalıştırdı. Aşağıda cadde karlarla kaplıydı ve ay zaman zaman karşı taraftaki rayların üzerine dökülerek ışıldıyordu. Otomobiller buzlar üzerinde kayarak caddelerden ağır ağır geçiyordu Kopenhag kışın en sert günlerini yaşıyordu Uzun karanlık gecelerin ve kısa cansız günlerin devriydi bu.

Kendim müracaat memuruna Medwin diye takdim eden adam müracaat memuru tarafından verilmiş paketi gecenin geç bir saatinde açtı. Paketin içinde bir İngiliz pasaportu vardı, onu dikkatle tetkik etti Sayfaları bir bir ışığa kaldırarak tetkik etti, dikkati çeken herhangi bir hata olup olmadığını anlamaya çalıştı. Neticeden memnun olunca da pasaportun gereken yerine dikkatle imzasını attı. Sonra Medwin adına çıkarılmış pasaportu alarak banyoya gitti, orada onu parça parça yırtarak yaktı, külleri de o ani isim değişikliğine dair en ufak bir iz kalmaması için küvete dökerek üzerine şifonu çekti.

Sonra iki valizinin içindeki bütün elbiseleri çıkardı hepsini itinayla birer birer elden geçirerek üzerlerinde eski hüviyetini açığa vurabilecek cinsten bir işaret, marka veya başka bir şey bulunup bulunmadığını tetkik etti. Daha evvel de ayni şeyi yapmıştı, fakat hüviyetini daima titizlikle herkesten gizleme ihtiyacı çok şiddetli ve kesindi, çünkü bir kiralık katil olarak oynadığı rol ile hiçbir zaman gururlanmıyordu. Mesleğinin en mühim silâhları teferruata titizlikte dikkat, daima gölgede kalmak ve daima tetikte olmaktı. Bütün giyim eşyalarının tetkiki sona erince, o ana kadar Medwin adı altında yaşamış olan adam valizlerine takmak üzere yeni ismini taşıyan etiketler hazırladı, fakat bu defa onları eski etiketlerle değiştirmedi. O işi ertesi sabah, kendisini Zürih üzerinden Roma'ya götürecek uçağa binmek üzere Kastrap Hava Alanına giderken değiştirecekti.

Bu şekilde Roma'ya tıpkı kozadan çıkan bir kelebek kadar taze ve her hususta değişmiş, yepyeni bir insan olarak inecekti

Şimdi ismen tamamen yeni bir hüviyete bürünmüş olan Medwin dirseklerini daracık koltuk kollarına dayadı, parmaklarını açarak koltuğa iyice kuruldu.

Verilen işi yapmak üzere harekete geçmeye hazırlandığı sırada daima bir an mola verip kendi kendini temaşaya dalardı, çünkü birkaç hafta evvel uzun uzadıya düşündükten sonra nihayet bir karara varmıştı. Bu işe profesyonel bir katil olarak cinayet mesleğinde son işi olacaktı Zaten o yüzden o iş için o kadar yüksek bir ücret istemişti.

O karar yüzünden işe karşılık yirmi bin sterlin istemişti, çünkü daha evvelki işlerin karşılığında aldığı paralarla birlikte bu meblâğ kendisini zengin edecek, ondan sonra ömrünün sonuna dek para sıkıntısı denilen sıkıntıyı duymayacaktı.

Hem zaten o güne kadar neden onca adam öldürmeyi kabul etmiş olduğunu da anlamıyordu Hiçbir gizli sabit fikri olmadığına inanıyordu ve hiçbir dine, siyasî kanaate, felsefeye inandığı da yoktu. Nihayet hiçbir değirmende öğütülecek unu da mevcut değildi. Para için mi işlemişti acaba onca cinayeti? Omuzlarım silkti

Beyrut'ta bir trenden iterek öldürdüğü o Amerikalı meselâ. Ne güzel bir şehirdi Beyrut. Gökte ışıl ışıl bir mehtap varken bir zeytinlik içinde yürümüştü Kısa, altın rengi saçları olan Amerikalıyı hatırlıyordu Amerikalı, vatandaşları tarafından kurulmuş Beyrut Üniversitesini gezmeğe gelmişti. Işıl ışıl Akdeniz'in sahiline kurulmuş Beyrut ne hoş şehirdi ve o Amerikalı da ne kadar hoş bir yol arkadaşıydı... Fakat ne Amerikalının o durmadan pis kokulu purolar içen muhafızı, ne gökteki şahane mehtap, ne de aralarındaki dostça sohbet kendisinin rüzgâr hızıyla yol alan trenden Amerikalıyı itivermesine mâni olmamıştı. Amerikalıyı yüzükoyun itivermişti adam, dereye yuvarlanmış, rayların kenarındaki keskin taşların üzerine hızla düşmüş; sonra yuvarlana yuvarlana ölmüştü!.'

Ya o İnsbruck'taki Alman? Kaderin kendisine hazırladığı tuzaktan kaçmayı tasarlamış, senelerce pisboğaz bir domuz gibi durmadan yiyerek semiren, menşei şüp-

heli antika eşyaları budala turistlere satarak yaşayan Alman... Almanı araya araya bulmuş, sonra ne biçim bir insan olduğunu görerek ondan nefret etmiş ve hiç vakit kaybetmeden de harekete geçmişti. Almana bir telefon etmiş, ona orijinal bir Bomholm saati olup, satmak istediğinden bahsetmiş, bir köprü üzerinde randevu vermiş, sonra yanlarında kimsenin bulunmadığı bir anda, kafasına bir darbe indiriverdiği gibi, onu nehre itmiş, sonra Almanın cesedi de inn Nehrinde akıntıya kapılarak döne döne gözden kaybolmuştu.

Bir avuç insandı öldürdükleri Hepsinin de ölümünü, hesabına çalıştığı meçhul şahıslar istemişti... Hepsini de öldürmüştü.

Evet, bu işden sonra da emekliye ayrılacaktı... Surrey'e, belki deDeyona çekilerek paralı bir emekli hayatı yaşamaya başlayacaktı. Esnedi...

Yukarıdan vuran ışık yüzünün ince kemikleri üzerine düştü Gözleri gölgeler içinde kalmış; kum rengi saçları dikilmiş, dağınık ve seyrekti. Işıkta başının üzerindeki saçlar bir haleyi andırıyordu. Cinayetle hiç ilişiği olmayacak ufak tefek bir adamdı.

***

Binbaşı; «Barclay'i, Parioli mahallesinde, Via Archknede'de bir apartman dairesine yerleştiriyoruz,» dedi... «Yeni zenginlere mahsus bir mahalle... Bütün film yıldızları ve bir hayli yabancı oturuyor orada. Ayrıca yine aynı yerde birçok yabancı elçilikler ve diğer siyasî teşkilâtlar var, bu sebeple civarda devamlı karabinyeriler devriye geziyorlar."

Binbaşı, cılız bir tebessümle gülümsedi. «Sen de Via Archimede'deki apartmanından hayli memnun kalmış olmalısın herhalde,

James Bond homurdandı. «O Allahın belâsı otomobiller bugün gece fren gıcırtılarıyla inşanı uyutmuyorlar Gözüme uyku girmedi...

— «Alışırsın. . »

— «Bilmem ilk gece berbattı, ben de uykuyu severim... »

Binbaşı ayıldı. «Capri'den Roma'ya gelmeğe ikna ettiğimiz zaman kendi istediği için Barclaye bir apartman dairesi kiraladık. Öyle önünde, geceli gündüzlü silâhlı bir muhafızın oturacağı kapıları çifte kilitli bir oda falan istemiyoruz. Barclay normal bir hayat yaşamalı. Ayın sonunda da kendisini bir uçağa koyup Belgrad'a yolcu edeceğiz. »

— «Mâkul»

— «Bana kalırsa, James pireyi deve yapıyor, bu işi fazla büyütüyoruz Fakat bir ihtimaldir. Olabilir, şu anda Barclay'i temize havale etmek üzere karşı taraf m bir ajanı yolda olabilir.»

James Bond istifim bozmadan sordu. «Adamın muhakkak dışarıdan gelecek biri olması şart mı? Neden bu kadar eminsin buna?»

— «Buradaki bütün imkânlar üzerinde durduk, ölçüp biçtik, ona göre tedbir aldık. Sınır giriş kapılarını da devamlı kontrol altında bulunduruyoruz Fakat şayet onu temizlerlerse bu iş geceleyin atılan bir kurşunla, bir bıçak darbesiyle veya ona benzer bir şekilde olmayacak.

Öyle kanlı bir şekilde iş görmeyecekler. Barclay'i öldüren şahıs, o işi gördükten sonra, elini kolunu sallayarak İtalya'dan çıkmak isteyecek, çünkü; teşebbüsünde muvaffak olamazsa, katil katiyen mahkeme huzuruna çıkamaz. Çünkü muhakkak tabancayla, bıçakla temize havale edilir, mahkemeye çıkmadan. Hayır, ben karşı tarafın Barclay'i tabancayla, bıçakla veya zehirle öldürmeye kalkışacağını sanmıyorum. Sonra aramamız gereken adam da öyle kulağı ezik, burnu yassılaşmış bir kenar serserisi veya esrarı çekmiş bir adem baba olmayacak. Sokaktaki rastgele bir adam, dikkati çekmeyen bir çehre ardında katil gizleyen basit bir sima aramalıyız. Ben bu kanaatteyim. Şimdi seni dinliyorum, James»

Bond muhatabının sözlerini tasdik makamında birkaç defa başını salladı. «Londra'dan yola çıktığım zaman, işin böyle bir şey olacağını bilmiyordum. M bana, sadece burada ihtiyacı olduğunu söylemişti. Burası pek büyük bir şehir değil, ama sokaklarında hayli adam var.»

— «Barclay'in yerleştiği dairenin bulunduğu apartmandaki diğer dairelerle bitişik apartmanların dairelerinin sakinleri hakkında tahkikat yaptık, Bartolini sana gerekli tafsilâtı verecek., »

— «Bartolini mi?»

— «Evet, bu iş de senin muavinin olarak çalışacak. Ayak ilerini görecek. Filozof tabiatlı, iyi bir arkadaştır. Su katılmamış bir İtalyan. Sivri burunlu pabuç giyer, uzun saçlı daracık pantalonu ve eski ceketli bir adem baba tipidir. Gayet sert kokular sürünür, tırnakları da daima manikürlüdür.»

Binbaşı, James Bond'un yüzündeki ifadeyi gözden kaçırmadan ilâve etti. «Sonra birinci sınıf bir istihbarat ajanıdır. Srieci Bartolini gibi bir adamı dünyada kaybetmek istemem.»

—«Hayli kıymetli sence, desene... Mazisi hakkında bilgi verir misin?»

—«Onu Anzio'daki köprübaşını kurarken bulmuştuk. Aç, ürkmüş, on beş yaşlarında bir çocuktu. Bizim istihbarat ekibiyle kaldı, ekibin bayağı maskotu oldu. Süratle ingilizce öğrendi, kendisini ufak tefek bir sürü işte kullandık, her işin üstesinden gelmeyi bildi... Harp sona erdiği zaman bizimle kalmak için yalvarıp yakardı, bunun üzerine ona bir iş koparmaya muvaffak oldum»

Binbaşı sigarasını bastırarak söndürdü. «Buradaki en güvendiğim adamlarımdan ikisini her zaman için Bartolini ile değiştirmeye hazırım. Bütün ayak işlerini o görür, çünkü İtalyanları tanımak için mutlaka İtalyan olmak lâzımdır Sonra bir yerde biçimsiz bir iş dönüyorsa, Bartolini onun kokusunu herkesten önce alır.»

James Bond. «Anlaşıldı» dedi, «Ne zaman Roma'da olacak bu Barclay?»

—«Perşembe günü Gelir gelmez onu seninle tanıştıracağım.» Binbaşı paketten bir sigara daha aldı, kalkıp uzun bacaklarım gerdi.

— «Löwenbrau denilen ufak bir yer var, o marka Münih birasını satıyorlar orada. Bu gece sekizi çeyrek geçe orada olursan Bartolini ile tanışırsın.» Sonradan hatırına, gelmiş gibi ilâve etti. «Talihin açık olsun James»

Ciddî bir tavırla el sıkıştılar, Binbaşı, Bond'u kapıya kadar geçirdi ve Bond bürodan çıktığı sırada da son söz olarak ilâve etti. «Barclay'e bir şey olmamalı, iyi bir insan. Harcanabilecek durumdaysa onun kabahati değil bu. Onu iyi koru, Roma'dan sağ salim çıkabilmeli ay sonunda.»

ÜÇÜNCÜ KISIM

Barclay, Marina Grande'deki ufak kahvenin önünde bir caffe espresso içerken Napoli'den gelen feribotu da seyrediyordu.

Feribot geri geri rıhtıma yanaştı turistler fotoğraf makinelerini, çantalarını ve heyecanlarını getirerek ocak havasında adaya çıktılar. Hiç mevsimi olmadığı halde feribot bayağı kalabalıktı İnşallah havalar böyle devam eder de turistler Mavi Mağarayı da görmek fırsatını bulurlardı.

Barclay'in arka tarafında rengârenk bir kartpostal teşhir yerinin üzerinde asılı bir tabelâ vardı Üzerinde; «sigara satılır "AUGUSTO BAR"» yazılıydı. Yine dükkân sahibiyle tezgâhtarların konuştuğu yabancı diller de levhaya yazılmıştı Capri'de, ister aşk bahsinde olsun, ister ticaret bahsinde, konuşulmayan dil yoktu.

Ağustos ayı her iki cins aşk lisanının da, ticaret lisanının da adada her çeşidinin konuşulduğu bir aydı

Fakat şimdi Ocak'ın ortalarındaydılar ve küçük meydan, sahile çekilmiş tekneler ve içi tıklım tıklım turistlerle dolu olduğu halde tepeye çıkan faytonların sonuncusu müstesna, bomboştu.

Kahveden telâşla bir garson fırladı, doğruca Barclay'in yanına geldi. İngiliz üç haftadır her gün öğleden sonra pansiyonundan inip buraya geliyor, bir fincan kahve içiyor, bir saat kadar oyalanıyor, sonra hesabı istiyordu Barclay. «İl conto, per favore» dedi.

Garson Alberto gidip çeki alarak hesap pusulasıyla tekrar döndü. Seksen liretti hesap. Barclay pusulaya bakarak bir an düşündü, sonra hesabı ödedi.

— «Buena sera, signore.., »

Barclay. «Senin de» diyerek mukabele etti, Sonra kalkıp iskemlesini geri itti; ortalık kararmaya başlamış, turistler de kayıplara karışmışlardı.

Tepeye çıkan daracık yoldan yürümeye başladı Zeytinler baş eğdi, duvarlar üzerine meyletti, yeşillikler üzerine daha koyu kurşuni gölgeler düştü. Nihayet alacakaranlıkta en dar yola geldi. Şimdi burada uzun bir taş merdiven denize ve Pensione Smith'e iniyordu.

Pansiyona inip de odasına girdiği zaman, kendisini bir mektup bekliyordu.

Ellerini ceplerine sokarak mektuba sabit bakışlarla baktı. San Marino Grande'den oraya kadar yürümüştü. Mektupla Pensione Smith'in ufacık yemek salonunda karnını doyurduktan sonra alâkadar olacaktı

Küvete gitti. İtalya'dan, karşı sahilden tankerle getirilen sarnıç suyunun israf edilmemesi için ricada bulunan yazıyı bir kere daha okudu. Sonra musluğu açtı, yüzüne bol bol su vurarak yıkandı, kurulandı.

Barclay balkona bakan çifte kanatlı kapıları, sonra da sivrisineklere karşı konulmuş tel kapıları iterek açtı, balkon şimşirler ve ağaçlarla dolu, bir de yüzme havuzu bulunan bir bahçeye bakıyordu

Barclay sesler duyarak döndü! İki kadın yüksek sesle bağrışıyorlardı. İki kat yukarıdan, Barclay tekrar odasına döndü

Karyolanın üzerinde iki sürahi dolusu su duruyordu. O iki sürahi dolusu su da her gece hizmetçiyle mutfak işlerine bakan Pierino arasında büyük patırtıya sebep oluyordu. Çünkü o güne kadar ikisi de her gece odasına iki sürahi dolusu su isteyen kimse görmemişlerdi Maria ise sabahleyin iki sürahiyi de boşalmış olarak bulduğuna dair yemin üstüne yeminler ediyordu. Barclay'i içkiyle hararet bastırdığı için durmadan su içtiğini bilen yoktu.

Barclay odasına dönünce ilk olarak mektubu gördü. Tavandaki karpuz fanusun ışığı altında göze batan mektubu.

İçinden 'Allahım, ne kadar da susadım' diye geçirdi.

Mektubu aldı, onun korkularını haklı çıkaracağını biliyordu. Bir hayvan gibi kovalandığını biliyordu, şimdi de bu mektup kendisine kaçması için emir getiriyordu.

Mektubu açtı, tek sayfalık kâğıdı düzeltti, sonra okudu.

Londra, 15 Ocak.

Azizim Alan,

Sana Roma'da gayet cici bir daire buldum, Şubatın ikisinden itibaren takriben bir ay kadar enirine amade olacak ilerki malûmat oradaki arkadaşında. Roma'ya varır varmaz onu görmeni tavsiye ederim. Talihin açık olsun, Allah seni korusun, Charles.

O tek sayfalık mektubu tekrar katlayarak zarfın içine koydu.

Üç gündür vaktini doldurmak için çok ufak, basit şeylerle meşgul olmuştu. Bir zeytin ağacının dalı ucunda tek başına çılgıncasına çırpman ve bir türlü düşmeyen

bir yaprak, O yaprağı seyrederek ne kadar zaman harcamıştı. Sonra kayalıklar arasında gezinen yeşilbaşları saatlerce, günlerce bir biyolog gibi dikkatle, sabırla tetkik etmişti.

Zamanı geçirmek için etrafı gözetlerken, düşünceler düşünceleri takip etmiş, sonunda hep aynı noktaya gelmişti. Allahım, ne kadar da susadım.

İlk düşüncesi içki oluyordu; ikinci düşüncesi de ölüm, fakat içki düşüncesi, bir zaman için; ölüm düşüncesini bile yeniyordu. Fakat içkiden nasibini almış, artık onunla Bir ilgisi kalmayana kadar içmiş, içmişti...

Dayanarak içebilirdi ve Barclay böylesine içebileceğini ispat etmişti, fakat insan Barclay olursa, ilânihaye içemezdi, çünkü alabildiğine içmenin verdiği utanç hissi ölüm korkusundan bile kuvvetliydi ve insanın içkiyle ölüm korkusunu yenebilmesi mümkün değildi, onun için her şeyi kendi düzeni içine sokup «Ne olursa olsun, ölürsem öleyim, kimin umurunda» diyebilmeliydi..

İçerek sarhoşlamak berbattı, ama alabildiğine içip sarhoş olduktan sonra ayılmak çok daha berbattı, fakat Barclay nihayet kendi kendisiyle barış yapmıştı, buna karşılık ileri sürdüğü şartlar da cellâttan kurtulup namuslu, dişe dokunur bir emekli maaşıyla bir kenara çekilip ömrünün sonuna kadar endişesiz yaşamaktı. Yine de bir kadeh içkiye ihtiyaç hissediyordu ve Londra'dan gelen mektupta moralini takviyeye zerre kadar yardım etmemişti.

Barclay saat sekizde odasından ayrıldı, koridorları geçecek mis gibi kokan açık havaya çıktı, altı basamağı

tırmanarak ufak büro ile fuayeye çıktı, oradan yemek salonuna girdi.

Burası uzun, basık tavanlı bir edaydı, nihayetteki çifte kanatlı kapılar yazın akşam yemeklerinin yenildiği terasa açılıyordu.

Salonda iki uzun sıra masa vardı, masalar pekte artistik bir şekilde sıralanmamıştı. Pensione Smith'te bu salon sadece bir iş görsün diye tertiplenmişti. Çünkü pansiyon müdürlüğü, yemek salonunu süslemekle Capri'nin tabii güzelliklerine bir şey eklemeye çalışmanın boş olacağına kaniydi.

Barclay terasa yakın olan masasına yürüdü, fakat masada tanımadığı bir kadın oturuyordu. Pansiyona geleli beri o masaya hep yalnız oturmuş, akşam yemeklerini daima kendi başına yemeyi tercih ettiğim de herkese söylemişti.

Barclay, masalar arasındaki geçidin ortasına gelmişti ki, şef garson Giovanni koşarak kendisine yetişti. «Sinyor... Sir,» dedi. İngilizcesi hayli düzgündü.

— «Masanızdaki hanımefendi bir İngiliz leydisi. Oraya sırf yalnızlığınızı düşünerek oturttum kendisini. Ebbene?»

— «Şayet onu cehennemin, dibine götür veya beni başka bir masaya oturt dersem, nasıl olurdu?»

— Giovanni, Barclayle birlikte birkaç masanın yanından 'geçti. «Böyle bir şey mümkün mü, efendim?»

Barclay cevap vermedi.

Masaya geldiği zaman, Giovanni onları tanıştırdı.

Barclay'in canı fena halde sıkılmıştı, fakat hislerini belir etmemeye çalışıyordu. Barclay takdim ederken de dikkat etmediği için kadının ismini kavrayamadı, sonra Giovanni'nin yerleştirmiş olduğu iskemleye oturdu, bir müddet peçetesiyle oyalandı, sonra gözlerini masaya dikerek karşısındaki kadın hakkında tahminler yürüttü.

Otuz beş, otuz altı yaşlarında, evli ve siyah saçları zarif çehresinden geriye hışımla çekilerek toplanmış, kara gözlü, mütevazı giyimli, dolgun göğüslü ve elleri biçimli bir kadın. Kocası arka plânda kalmış (Allahım, inşallah biraz sonra o da kalkıp masaya oturmazdı) ve kendisiyle arkadaş olmaya çalışan bir turist kadın.

Kadın. «Masanıza oturmama inşallah darılmamışsınızdır, Mr. Barclay,» dedi. «Garson israr ettiği için oturdum.»

Fazla sual sormayacak hoş, ölçülü bir sesti bu. Turist hatıraları da anlatmaya kalkışmayacak ve « Yarın nereleri gezmeli acaba?» diye de sormayacak bir ses. Barclay o sesi duyunca ferahlar gibi oldu.

Barclay. «Affedersiniz,» dedi. «İlk ağızda isminizi kavrayamadım. Giovanni...» Müphem bir jestle yarıda bıraktı sözünü

— «Brenda Malline» Aniden gülümsedi kadın.

— «İsimleri pek hatırımda tutamam. Kusuruma bakmayın, Mrs. Malline »

Giovanni geldi. Barclay, genç kadına. «Şarap alır mıydınız, signora» diye sordu. «Bir Capri şarabı falan?»

Mrs. Malline iskemlesinde, arkasına yaslandı, ellerini, sakin, kenetlenmiş vaziyette masanın üzerinde bıraktı. «Lachry mae Christ diye bir şarap olacak; değil mi?»

— «Evet; sinyora. Beyaz mı? Yoksa kırmızı mı?»

Kadın tereddüt etti.

Barclay müdahale etti. «Beyazı çok serttir. Kırmızı fevkalâdedir»

— «Kırmızı öyleyse.»

— «Sinyor?» Giovanni bu defa ürkek bir tavırla Barclay'e hitap ediyordu.

— «Bu gece içmeyeceğim, teşekkür ederim, Giovanni»

Garson uzaklaştı.

Barclay masanın üzerindeki çatal kaşıkları oynattı, onları son derece muntazam bir şekilde yerleştirdi. Hemen üç haftadan beri birkaç kelimeden fazla İngilizce konuşmamıştı. Konuşmanın bile kendisini müdafaasız bırakmasından çekiniyordu.

Tam karşısına oturan kadın onu konuşturmak için hiçbir teşebbüs yapmadı, iskemlesinde sessiz sedasız, oturuyordu. Sukutunda ve kenetli ellerinde bile bir huzur vardı.

Tabiatıyla iki insanın ufak bir masada karşılıklı oturup ta yekdiğerinin farkında olmaması imkânsız bir şeydi. Bakışlar çatışır, bacaklar kazara birbirlerine değer, kokular birbirlerinin genizlerini yalar, yabancılar

dikkati çekecek veya konuşma ya vesile verecek bir şeyler yapardı ve nihayet daima arayı bulacak bir üçüncü adam, garson bulunurdu.

Barclay, yalnız kalmayı ne kadar arzularsa arzulasın, hiç kabalık etmek istemiyordu.

Barclay, bir sohbet kapısı açarak. «Burada yemek listesi yoktur,» dedi. «Mutfak ne hazırlarsa onu yeriz. Umumiyetle yemekleri güzel.»

Mrs. Malline o noktada sohbeti ele aldı. «Çok yorgunum Bu sabah Londra'dan uçakla çıktım. Roma'ya geldim. Sonra trenle Napoli yolculuğu, oradan da feribotla Capri. Yemeği lalan düşündüğüm yok... o kadar yorgunum ki,yataktan başka bir şey düşünemiyorum »

— «Pansiyon rahattır. Hafif rüzgâr çıkarsa servileri'de duyarsınız. Sonra daima denizin sesi gelir. Burada çok rahat uyunuyor.»

— «Uykuya dalacağım anı dört gözle bekliyorum. Herhalde zevk alacağım buradan... Tom olmadığı halde...»

Cümlesini bitirmedi, o zaman Barclay ilk intibaında yanılmadığını anladı; karşısındaki, kocasından evvel tatile çıkmış evli bir kadındı. Şu anda yorgundu, fakat yarın tekrar zindeliğini kazanacaktı. Tip olarak hiçte o hissi uyandırmadığı halde uzaklardan İtalya'ya gelip şehir, şehir tarihî eserleri gezen o turist sürülerine dahil kadınlardan biriydi.

Ordövr her zamanki gibiydi. Sardalye, zeytin, minicik sonlar, birkaç dilim salam, bir dilim peynir, daha

baş, ufak tefek şeyler. Giovanni şarabı getirip açtı, sonra alâyişle Mrs. Malline'in kadehini doldurdu.

Genç kadın af diler gibi bir edayla kadehini kaldırdı. «Gerçekten benimle içmeyecek misiniz, Mr. Barclay?»

Barclay onun biraz şaşkın halde olduğunu gördü, çabucak cevap verdi. «Hayır, teşekkür ederim. İtalyan şaraplarına bayılırım, fakat şu anda onlardan haz etmiyorum. Doktorumda men etti.» Kadına gülümsedi.

Bu tebessüm yüzünde bir çatlak gibiydi. Çünkü haftalardan beri ilk defa olarak gülümsüyordu.

Midesi son zamanlarda sadece alkolle beslenmiş olduğundan yemeğe pek hazırlıklı olmayan Barclay, ağır ağır ve çok az yedi. Muhavereleri sudan şeyler üzerine oldu ve son yemek gelmeden evvel de Barclay müsaade isteyerek kalktı, odasına çekildi.

Odası çok karanlıktı, pansiyon, ile deniz arasındaki servi ağanlarının siluetini hayal meyal görüyordu. Işığı yakmadan, giyinik halde yatağın üzerine uzandı, ayaklarını sallayarak pabuçlarını fırlattı, nihayet ince çarşafı beline kadar üzerine çekti. '

Mazisini düşünüyor, kırk iki yıllık tecrübelerine ait şeyleri batırtıyordu; birden annelerle babaların günahlarının acısını gerçekten evlâtlarının çektiklerini düşündü. Meslekten diplomat babanın oğluydu, bütün çocukluk ve okul yıllarında doğru dürüst bir evde yaşamamıştı. Annesi ve babasıyla birlikte, bir sene şurada, bir sene burada, Avrupa'yı gezmiş, Paris'te, Belgrad'da, Moskova'da yaşamıştı.

Sonra Belgrad'a gelmişti. On yaşından on beşine kadar orada kalmış ve çeşitli Slav lehçelerini öğrenmişti. Slav dillerindeki bilgisi sayesindedir ki, devamlı surette Dışişleri Bakanlığında kalabilmişti. Hariciyede kalabilmesinin diğer sebepleri de, harp senelerinden öncelerine, yeni Tito rejiminden öncesine uzanan bir. devreye ait politika bilgisi, Sırpça bilmesi, pek çok ülkede pek çok tanıdıkları ve pek çok adamları olmasıydı... Belki de hayatının en mutlu yılları idi, çünkü o yıllar boyunca bütün bu bilgileri daha fazla önem kazanmıştı, fakat o günler de sona ermiş, bir kere daha Dışişleri Bakanlığının adamı olmuştu. Bekâr, yersiz yurtsuz, Avrupa'nın diplomatik dullarının, hedefi bir hariciyeci olmuştu,

Serayla yaşadığı bütün kadınlardan nefret etmişti.

Ve Dışişleri Bakanlığının parasıyla iş gördüğü, onun klişeleşmiş lisanıyla konuştuğu, inşanı canından bezdiren diplomat karılarıyla maceralar yaşadığı, o sonu gelmeyen eşya top lamalar, trenlere, uçaklara, gemilere binip bir diyardan ötekine gitmelerle dolu geçen onca yıldan sonra kafasında bir tek işlenmişti, ölümün çok yakın olduğunu bildiren bir alarm işareti

Öylece giyinik vaziyette uyuyakaldı. Fakat Capri'deki pansiyon odasında, incecik bir çarşafın altında giyinik olarak uyuduğu, o uyku belki 'de üç haftadan beri uyuduğu en deliksiz, en derin uykuydu.

DÖRDÜNCÜ KISIM

James Bond, Löwenbrau'a sekize birkaç dakika kala geldi, şapkasıyla ince pardösüsünü bir vestiyer memuruna yerdikten sonra antreden daha aşağı bir seviyede bulunan restorana yürüdü.

Bir köşede bir piyano vardı. Lokantanın atmosferi bir Avusturya birahanesininkiydi. Her tarafta cilâlı kaplamaları masaları ve orijinal biçimlerde burma demir işleri vardı, ışık ta hafifti. Etrafta bir hayli bölme vardı ve o bölmelerdeki iskemleler ağaçtandı. Onların dışındaki şuraya buraya serpiştirilmiş masaların ortasında da hayli geniş bir pist bulunuyordu. Bazı masalara çiftler oturmuş, uzun bardaklardan bira, içiyorlardı. James Bond, Löwenbrau için gecenin yeni yeni başladığını bir bakışta anlamıştı. Tam girişin karşısındaki köşede bir masa seçti, oturup Bartolini'yi beklemeye başladı.

Restoran yavaş yavaş dolmaya başlıyordu. Gelenlerin çoğu turistti. İçeri girince evvelâ dekoru gözden geçiriyor, sonra ayaklarını sürüyerek bir masaya gidip oturuyor, bira ısmarlıyor, sonra gelen birasını yudum yudum içmeye başlıyorlardı.

Tam sekizi çeyrekte Bartolini içeri girdi.

James Bond ona bakınca saçları yatırılarak taranmış, esmer, bir Romalı gördü. Bartolini kısa daracık bir ceket, kalçalarından aşağıda iyice daralan soba borusu gibi bir pantolon, ayaklarına da sivri burunlu iskarpin giymişti, nihayet ufak siyah bir de kaytan bıyık bırakmıştı.

James Bond, bakar bakmaz onu maymunsuz ve pazarlıklarını giymiş bir lâternacıya benzetti. Roma'ya geldiği andan beri keyfi kaçık olan Bondun biraz daha canı sıkıldı.

Romalı çabuk adımlarla Bond'un masasına geldi. Bu arada kavalyeleriyle birlikte masalarda huzursuz oturan üç, beş kıza göz etmiş, birkaç adımda da o, kızlardan en az ikisinden gözle randevu almıştı. Roma da Bartolini'den keskin zampara yoktu herhalde.

Bartolini nihayet Bond'un masasına geldi, topuk vurdu, ve hafifçe eğildi. Sonra elini uzattı. Bond Bartolini'nin elini sıktı. Bartolini'nin ince, esmer eli de kendi elini aynı güçle sıktığı zaman Bond hayli hayret etti. Bond'un avucunun içinde kaybolan ufacık, sırım gibi hanımeli zemberek kadar sert, sırf kemik ve sinirdi.

Bond yerine oturduktan sonra dimdik Bartolini'nin gözlerinin içine baktı, bir kere daha hayret etti.

Bartolini. «Bendeniz Bartolini, emrinize amadeyim, Mr. Bond» dedi.

Hatasız bir İngiliz aksanıyla konuşmuştu, Bond ona; «Hoş geldiniz.. » dedi, O zaman Bartolini bir iskemle çekerek oturdu.

Bond öteki adam karşısına oturduğu zaman Bartolini'nin gözlerinin — gözlerin çok şey ifade ettiğine inanırdı — onun yaşındaki bir insana göre çok yaşlı bakışlar taşıdığını düşündü. Bartolini'nin ışıl ışıl gözleri açık fındık rengiydi, bu gözlerde garip bir hüzün, bir ciddiyet, çok şeyler bilen bir insanın bakışları vardı. Lâf arasında gözlerde son derece ciddi bir bakış beliriyordu

Bartolini cebine el attı, oradan katlı bir kâğıt çakararak Bond'a verdi.

Kâğıdın üzerinde, «Sana Rici Bartolini'yi takdim ederim», yazılıydı, altında da Binbaşı'nın sade imzası vardı.

Bond başını kaldırıp muhatabına baktı, sırıttı. Bartolini ete arıttı;

— «Bir duble bira içer miydiniz, Mr. Bond?»

Bond başıyla «içerim» anlamında bir işaret yaptı.

Bartolini bunun üzerine başını çevirmeden sağ elini omuz hizasına kaldırıp parmaklarını şaklattı.

Bir garson geldi. Bartolini. «Due Mrre» dedi.

— «Subito, signore»

Biraz sonra biraları geldi, Bond hemen cebine el attı.

Bartolini. «Hayır,» dedi, «hesap daha sonra» Sonra bir el işaretiyle adamı uzaklaştırdı.

Bond kocaman bira bardağım kaldırdı. «şerefe»

— «Çin — cin.»

Bira soğuk ve nefisti, müşteriler arasındaki mesafeyi kapatacak kadar nefis.

James Bond. «Bir Avrupalının bu kadar güzel İngilizce konuştuğunu ilk defa duyuyorum,» dedi. «Tebrik ederim» Bu işimizi, çok daha kolaylaştıracak».

Tekrar dubleleri kaldırıp içtiler.

Bartolini. «Teferruatla vakit kaybetmek istemeyeceğinize eminim, Mr. Bond,» dedi. «Binbaşını, Mr. Barclay Capri'den geldiği zaman burada ne gibi bir durum meydana geleceği hususunda bana etraflı malumat verdi»

Şimdi Bartolini'nin gözlerinde ölülerinkini andıran bakışlar belirmişti.

Bond. «Bu sabah Via Archimedee'den bir gidip geldim, öğleden sonra bir kere daha gidip geldim. Etraf pek sessizdi, polislerinizden ikisi de devriye geziyorlardı.» dedi.

— «Daima çift gezerler. Biz Romalıların bir lâfımız vardır. "Polislerimiz çift gezer, çünkü biri okuma bilir, biri de yazma" deriz. Herhalde haksızlık ediyoruz karabinyerilere.»

— «Halbuki bana işlerinin ehli kimseler gibi gölündüler. İkisi de silâhlıydı.»

— «Dokuz milimetrelik Baretta taşırlar. Kısa namlulu, büyük kalibreli, çok gürültülü ve dağılması çok fazla silahlardır. Ancak çok kısa mesafeden iş görürler. Fakat bizim karabinyerilerin ateş ettiklerini hiç duymadım. Bizim canilerimiz ateşli silâh kullanmaya alışkın değildir.»

— «Yani, sence bizim canimiz de silah kullanmayacak, öyle mi diyorsun?»

Bartolini omuz silkti. «Kim bilebilir?»

James Bond. «Barclay'in kalacağı apartman son derece modern. Via Archimede'deki diğer apartmanlar gibi. Altı katlı ve her katında da dörder daire var zannederim.»

— «Beş katlı gerçekte. En üst kattaki müstakil bir çatı katı. Tek daireli. Mr. Barclay orada kalacak, zemin katta kapıcının dairesi, kalorifer dairesi, çöp odası ve garajlar

var. Tam olarak binada yirmi bir daire mevcut. Bunlardan sadece ikisi boş Bu geceden sonra sadece bir tek boş daire kalacak. Mr. Barclay'i bekleyen çatı dairesi yani.»

— «Öbür boş daireyi kim kiraladı?»

— «Bir İngiliz. İki ay oturacakmış.»

James Bond başıyla müspet bir işaret yaptı. «Şimdi yapılacak iş o blok binada oturan bütün kiracıların her biri için birer dosya tanzim etmek.»

— «Mühim iş.»

—«Dosya demekle çok etraflı malumat toplamayı kastediyorum. Yani her kiracının ismi, yaşı, ne iş yaptığı, mutat günlük hareketleri, gidiş gelişleri, nasıl eğlendikleri dostları, mazileri ve ne kadar zamandır bu apartmanda oturdukları falan... Malum bilgi kaynaklarını bir kenara bırakırsak, istediğimiz bu malumatı nereden, nasıl temin edebiliriz?»

Bartolini birasından biraz içti. «Roma'da kapıcılık denilen bir müessese mevcuttur. Kapıcı denilen şahıs binanın kapıcısı olduğu kadar müdürüdür de. Bir adamın kapıcı olabilmesi için çok güvenilir bir kimse olması, kırk tarakta da kırk bezinin bulunması şarttır. Ve bir apartmana kapıcı olmak için çok zaman büyük paralar yedirmek gerekir. İyi bir kapıcı hiçbir zaman uyumaz, katiyen surat asmaz, binadaki her arızanın kusuru ona bulunur. Her şeyi bilir. Her kiracı ile ayrı ayrı meşgul olur. Kapıcı demlen mahlûk sır küpüdür. Ve bu kapıcı milletinin de yemediği nane yoktur, içlerinde günah çıkarmaya gidenler parmakla sayılabilecek kadar azdır.

Çünkü kapıcı olmak için her çeşit günahı peşinen işlemiş olmak lâzımdır.»

James Bond. «Bizim binamızın kapıcısını tanıyor musun?» diye sordu.

— «Henüz tanışmak nasip olmadı. Fakat yarın öğleden sonra üç buçukta tanışacağız. Üç gün zarfında da o blokta oturanların hepsi hakkında gerektiği kadar bilgi sahibi olacağımı umuyorum.»

— «Neden saat üç buçukta?»

— «Çünkü bahis konusu kapıcının, daha doğrusu karısının hareketlerini takip ettim. Şişman ve huysuz bir kadın karısı var. Her gün zengin bir kiracı kadın onu öğle uykusundan uyandırıp köpeğini gezdirmeye yolluyor, Giuseppe adındaki kapıcı hakkında da biraz malumat topladım. Onunla ilk konuşmayı baş başa hususi olarak yapmak istiyorum. Karısının köpek gezdirmeye gittiği saatte.»

— «Peki, ya o boş daireye yarın gelecek olan İngiliz?»

Bartolini iyice dolmak üzere bulunan birahaneye bir göz gezdirdi, Sırtında kötü ütülenmiş siyah bir elbise bulunan zayıf biri piyanonun başına geçmiş, tuşlarla oynuyordu. Bartolini. «Onun hakkında da tahkikat yapacağım» dedi. Bartolini bir müddet bira dublesiyle oynadı, tekrar konuştuğu zaman gözlerindeki bakış çok ciddiydi. «Bahsettiğiniz şu, Mr. Barclay...» dedi. «Çok mühim bir kimsemi? Roma'da bulunduğu müddetçe gerçekten başına bir şey gelirse felâket mi olur?»

James Bond sigarasından bir nefes çekti, kısılmış gözlerinin arasından ufak tefek İtalyan'a baktı. «Evet, Mr. Barclay'in başına bir şey gelecek olursa, Londra'ya hiç dönmesem daha iyi ederim. Binbaşı da hiç hoşlanmaz bundan Mr. Barclay'in gördüğü iş son derece kıymetli O giderse yerine konabilecek başka biri yok.»

Bartolini, avurtları göçmüş, James Bond'a bakakaldı. «Ben bu iş için çok üzülüyorum, Mr. Bond.»

—- «'Neden? Henüz vakit kaybolmuş değil. Durumu kontrol için, tekrar tekrar kontrol için zamanımız var»

Piyano çalmaya başlamış, birahanenin atmosferi de bir anda değişivermişti; Bartolini, kendi kendine mırıldanır gibi konuşmaya başladı. «Mesele, Mr. Barclay'in İngiliz olması. Ben İngilizceyi çok iyi konuşurum, fakat İngilizleri anlamam. Bir İtalyan niçin korkar, ne zaman cesurdur ne zaman dertlidir; ne zaman sevinir, yerinir, bilirim, fakat İngilizlere akıl erdiremiyorum. Bu Mr. Barclay ne biçim bir adam, onu bilmeden onu öldürmeye kalkışacak insanı da tanıyamam.»

James Bond «Zaten senden de onu tanıman istenmiyor» dedi. «Bir tahmin oyunu oynamıyoruz. Bu iş taban tepmekle halledilecek bir iş. O apartmanda oturanlar, civar binalarda oturanlar hakkında gayretle, yorulmadan toplanacak bilgiyle ilgili senden istenen iş.»

Bartolini «Hayır, Mr. Bond.» diye tekrarladı. «Hayır, Binbaşını, Mr. Barclay'in kılma zarar gelmemeli diye sıkı sıkı tembih etti. Onun hayatından benim sorumlu olduğumu söyledi. «Bartolini'nin gözleri koyulaşmış,

bakışları daha da keskinleşmişti. «Binbaşı çok iyi dostumdur. Bana analık etti, babalık etti, ağabeylik etti. Velinimetimdir benim... Onun için korkuyorum, sinyor, kendi hayatım için korkuyorum, Mr. Barclay mahvolursa, ben de mahvoldum demektir.»

Müzisyen piyanonun tuşlarını hızla dövmeye başladı, birahanenin havası adamakıllı canlandı.

Birçok kimseler, birçok değişik sebeplerden Alan Barclay' in yaşamasını istiyorlardı. Ve bu insanların çoğu tanımıyorlardı henüz birbirlerini.

İkindi yaklaşıyordu. Villa Gloria'nın oval boşluğu üzerinden garip bulut kümeleri telâşla geçiyordu. Roma kışının ortasında ağaçlar bütün yapraklarını dökmüştü.

Bartolini, Via Archimede'de bir vespa ile yol alıyordu, sonra onu 1001A'nın önünde yaya kaldırıma itinayla yanaştırıp yasladı.

1001A, harpten sonra yapılmış modern İtalyan mimarisi üslûbunda, gözü rahatsız etmeyen, pratik, balkonlarıyla insana çok havadar bir yapı hissini veren betonarme bir bloktu.

Şişman bir kadın binanın antresine açılan kalın cam kapılan iterek çıktı, arkasından da kırmızı bir kayış ucunda kahverengi bir spaniel köpek çıkardı. Hayvanın en yakın suluna bacak kaldırıp işemek için duyduğu hevesi kadın onu çekerek körletti, sonra caddeye indi.

O caddeye çıktığı anda binaya giren Bartolini'nin kolunun altında bir dosya çantası vardı.

Fuayede, sol tarafta bir tek ahşap kapı vardı, kapının üzerinde de bir zil düğmesi ile KAPICI diye yazılı bir levha vardı.

Kapalıydı kapı Bartolini zile bastı, bir lâhza sonra kapı açıklı.

— «Giusepe Roncato ile mi görüşüyorum?»

Kapıcı. «Evet» diye tasdik etti. Kırk yaşlarında kadar ve ya biraz daha yaşlı, gri-mavi gözlü, mahzun bakışlı bir adamdı. Yüzünün hatları sanki daha doğduğu anda mevcutmuş ta, sonradan her yıl geçtikçe biraz daha derinleşmiş intibaını veriyordu insana.

Bartolini iki elini birden ona uzatarak. «Sana Conegliano'dan selâm getiriyorum dolu dolu.» dedi.

Kapıcı oralı bile olmamıştı. Binbir sebeple, binbir kişi gelirdi kapısına. Çok temkinli bir adamdı memleketten ayrılalı yirmi yılı geçmiş olduğu halde hâlâ Güneylilerden şüphelenirdi.

— « Conegliano 'dan mı?» diye tekrarladı.

Bartolini akıcı bir dille konuşmaya devam etti. «Ben senin yeğenin olurum, Giuseppe, uzaktan, evet, ama yine de yeğen oluruz seninle. Amcan Maria Pacelli ile evlenmişti, öyle değil mi. O kadının da bir kız kardeşi vardı. O da Bartolini adında biriyle evlenmişti, Ben Tommaso Bartolini'nin oğluyum. Annemin ismi de Nina Pacelli. İkisi de Conegliano 'ludurlar.»

Kapıcı hâlâ istifini bozmadan, başıyla onun sözlerim tasdik etti. Sonra bu yeni çıkmış yeğeninin şık elbiselerine, gıcır gıcır iskarpinlerine, sinekkaydı yüzüne ve

onun indinde ancak mühim bazı meslek sahiplerinin yüzlerini süsleyen ince kaytan bıyıklara baktı.

Bu yeğen Bartolini'nin iş güç sahibi olduğu ve Giuseppe Roncatonun fakir sofrasına göçmeye kalkışmayacağı belliydi. "Kenara çekildi.

— «Buyurun içeri, hoş geldin, Yeğenim.» dedi.

Bartolini sıkıntıdan üst dudağının üzerinde birikmiş teri sildi. İlk adımı iyi atmıştı.

Girdiği yer ufak bir odaydı. İçerde bir masayla birkaç iskemle, bir köşede de bir yemek sobası vardı. Onun ötesinde de kümes kadar ufak bir yatak odası görünüyordu. Duvarda bir telefon vardı, telefonun üstünde de plâstik bir çerçeve içinde üzerinde numaralar ve isimler bulunan bir üste vardı. Listedeki her ismin hizasında bir düğme vardı.

Giuseppe başıyla düğmeleri, çerçeveyi ve siyah telefonu işaret etti. «Bunlar da benim başımın belâları,» dedi. «Onların yüzünden cehennem hayatı yaşıyorum. Tam yirmi bir baş belâsı. Görüyorsun ya?»

Bartolini oturdu. «Memleketi geçenlerde ziyarete gitmiştim», dedi. «Fiat kumpanyasının mümeessiliyim, kuzeye gitmem icap etti O fırsattan istifade edip memlekete kadar uzandım.»

Bir an mola verdi, sonra devam etti. «Göbek adım Ricci,» dedi. «Herhalde hatırlayacaksın, çok seneler evvel Kanada'ya hicret eden uzak bir akrabamızın ismi de Ricci idi.»

Giuseppe bir baş işaretiyle tasdik etti. «Evet, Yeğenim, Fakat ben ailenin Canegliano'daki kolu ile temasımı kaybettim. Memleketten çıkıp Roma'ya geleli yirmi beş yıl oluyor. Önceleri Travesters'de bir mutfakta çalıştım, Harpten sonra da buraya Parioli mahallesine geldim burada kaldım. Ömrümün sonuna kadar da burada kalmaya niyetliyim. Allah nasip ederse tabii.»

Ricci. «İnşallah,» dedi ve devam etti. «Yeğenim Maria ufak bir köpeği gezdirmeye çıkardı zannederim, İçeri girerken kapı ağzında rastlayıp tanıdım kendisini, fakat biz kuzeyliler böyle konularda temkinliyizdir. Fevkalâde bir kadına benzer, yeğenim.»

Giuseppe tasdik etti onun sözlerini. «Gerçekten fevkalâde bir kadındır. Maria belki biraz...»

Cümlesini bitirmedi. Bartolini onun duraklamasından faydalanıp elindeki dosya» çantasını kaldırdı, masanın üzerine koydu. «Kuzey şaraplarının hepsi ayni markayla satılır. Onun için güven olmaz onlara. Buna mukabil...» Çantanın kapağım açtı, içinden ustalıkla bir şişe çekip çıkardı, «bir içki vardır ki, kalitesinden hiçbir aman hiçbir şey kaybetmez.»

Giuseppe'nin ağırlamış göz kapakları birden açıldı. «Viski ha.»

Bartolini onunla şaka etti. «İngilizce biliyorsun , ha, Yeğenim?»

— «Bir parçacık, Ricci, fakat viski dediğin dünyanın her yerinde içilen bir şey. Bir çok defalar içtim. Birinci katta Allahın belâsı dört çocuklu bir Americano var. İyi adamdır, ama karısı şeytanın ta kendisidir. Amerikalı

bir, iki defa beni dairesine çağırıp musluğu falan tamir ettirdi, karısı olmadığı zamanlarda bana «Viski» ikram ederdi. Bir seferinde «Şükran günü» dedikleri, gün bana kocaman bir şişe vermişti, fakat, ne yazık ben daha bir bardak içmiştim ki; Maria geldi...»

Giuseppe o kıymetli «Viski'nin musluğa nasıl dökülmüş olduğunu acı acı hatırlayarak sözlerim yanda bıraktı.

Omuzlarını silkti. «Birer bardak viski içelim diyeceksen, Yeğenim çabuk söyle, Maria yarım saate kadar döner çünkü»

Bartolini sırıtarak şişenin mantarını çıkardı, sonra Giuseppe için cömertçesine doldurdu, kendine. Giuseppe su getirirken kendine de biraz koydu.

— «Salute»

— «Ah... işte bu ilâcın ta kendisini. Haltetmiş eczanede satılan ilâç»

Giuseppe viskisinden dolu bir yudum alarak derin derin» teneffüs, etti. Dışarıda caddede ağır bir araç durdu, Giuseppe bir hareket yaparak bardağındaki içkiyi bir yudumda boşaltı

— «Çocukları getirdi okul otobüsü» dedi «Şimdi gürültü başlar. Amerikalının çocukları da gelir bu otobüsle.»

Dışarı çıktı, kapıyı ardından açık bırakmıştı, Hole dolan çocukların gürültüleri birdenbire ayyuka çıktı, Amerikalının çocuklarından biri elindeki tabancanın namlusunu Giuseppe'ye çevirip tetiği çekti. Hol müthiş bir gürültüyle çınladı..

Giuseppe. «Geber inşallah!» dedi çocuğa.

Kapıcı dairesindeki düğmelerden ikisi kırmızı kırmızı yanıp sönmeye başlamıştı. Giuseppe söylenerek dairesine döndü. «Mamma mia.» diyerek duvardan ahizeyi aldı. Sonra. «Si,, signora,» dedi. «Si, Si, Si»

Dahili telefonla konuşmayı bitirip masaya döndü. Yüzü asılmıştı fena halde. «Bu piçler beni işimden edecekler,» diye söylendi «Eve döndükleri zaman patırtı edip ön tarafta birinci katta oturan şişman hanımı uykudan uyandırıyorlar. İkinci kattaki film yıldızının aşığını da.»

Bartolini. «Çek bakalım, üzme kendini» dedi.

İçtiler, ufak tefek, ama İtalyan olmadığı belli bir çocuk kapıcı dairesine girdi. Ayağında bir blucin, sırtında da ekose parlak bir ormancı ceketi vardı

— «Merhaba, Giuseppe.»

Giuseppe, gülümseyerek ayağa fırladı. «Anünio il piecolino. Come Stai, Antonio?»

Çocuk, Giuseppe'ye sırıttı. «Merhaba!»

Giuseppe. «Merhaba» diyerek küçüğü kaptığı gibi havaya kaldırdı, hoplatmağa başladı. «Pırlantam benim, bir tanem benim, Antoniom»

Dışarıda bir erkek sesi duyuldu. «Tony?»

Çocuk. «Merhaba» diyerek o daireden çıktı,

Bartolini. «Amerikalılardan hazetmiyorsun sanıyordum, yeğenim Giuseppe,» dedi.

— «Ama şu küçüğe bayılıyorum, Allah, Maria ile bana bir evlât vermedi, şu küçük kendi evlâdımın yerini tutuyor»

Bartolini tekrar Giuseppe'nin bardağını doldurdu, Giuseppe endişeli bir tavırla saatine göz attı.

— «Yapılacak acele bir işin mi vardı yoksa?»

— «Hayır, ama Maria dörtte dönecek, iyi kadındır. Ama içki içmemden hoşlanmaz.»

Bartolini kalktı. «Öyleyse ben gideyim, daha, iyi olur, herhalde... Yeğenim Maria'yı telâşa vermeyeyim.»

Giuseppe bir kolunu salladı. «Kal, Canegliondan gelmiş yeğenimden daha iyi bir mazeret olur mu?»

Bartolini mevzuu değiştirdi. «Bu binada Americano'dan başka yabancı var mı?»

— «Şu anda yok. Fakat yarın bir İngiliz gelecek, dördüncü kattaki daireye. Perşembe günü de başka bir İngiliz gelip çatı katına taşınacak.»

Bartolini tekrar bardağını kaldırdı. «Salute, ben hiç böyle apartmanlarda oturmadım. Fiat iyi para veriyor, fakat Parioli'deki apartmanlarda oturacak kadar değil. Burada kimler oturuyor, Giuseppe?»

— «Bir defa, o Şişman Sinyora var, kocası Mussolini'nin zamanında Faşistti, yabancı bankalarda parası varmış diyorlar. Sonra artist var, âşığı olan evli adam şu dakikada yanında. Âşığı geldiği zaman artistin ufak köpeğini hemen kapının, önüne çıkarıp bırakır, Sinyorina'nın yatak odasındaki atraksiyonlarını köpeğin bile görmesine tahammülü yok. Sonra Trieste şivesiyle konuşan Avusturyalı bir kadın var, Sinyor Pacci ile karısı.

Sinyor Pacci Sokak kedilerini beslemeye meraklıdır, ama onları beslemek için Amerikalının terasına et atıyor. Et yukarıdan terasa düşünce yayılıyor, kediler miyavlıyor. Bir gün Amerikalı gebertecek onu. Sinyor Pacci'nin attığı etlerin terasına düşmesine mâni olayım diye bana bin liret veriyor. Şikâyet ediyorum, fakat Sinyor Pacci de bana sevgili kedilerini beslemek için et alayım diye, her Allahın günü iki bin liret veriyor. İki yüz liretlik et alıyorum, üst tarafını da çektiklerime karşılık alıkoyuyorum. Hesap meselesi nihayet... Üç, beş kuruş kazanıyorum bu sayede...»

— «Sen korsansın, Giuseppe.»

Giuseppe haç çıkardı. «Viski konuşturuyor beni. Maria'da biraz sonra gelir.»

Gerçekte Maria; gelmişti. Köpeği hâlâ kayışından çekerek içeri girdi. Kızgın bakışlı iri kıyım bir kadındı ve Giuseppe'nin içmekte olduğunu anlar anlamaz derhal yumruklarını kalçalarına dayadı.

Giuseppe hafif tertip yalpalayarak kalktı; fakat Bartolini onun konuşmasına fırsat vermeden doğruldu, hemen gidip Maria'nın kollarından hafifçe tuttu.

— «Ne kadar talihliymişim, kuzenim Maria,» dedi. «Giuseppe sana akrabalığımızdan bahseder, çünkü benim gitmem lâzım geliyor artık, hoşça kalınız.»

Şaşırmış kalmış, Maria'yı iki yanağından öptü, kadın da yabancının gözlerindeki garip parıltının tesiriyle ona boyun eğdi. Bartolini bazı açılardan bakılınca, gerçekten yakışıklı bir erkekti, pervasızdı ve şövalye tavırlıydı;

dilediği zaman bakışlarıyla kendisini ateşleyen bir kadının huzurunda bulunduğu hissim verebilirdi.

Bartolini. «Artık gitmem lâzım,» diye tekrarladı. «Fakat amcamın söyledikleri doğru imiş... Giuseppe Roncato, kendine güzel bir kız almış demişti.»

Maria. «Eh» dedi.

Bakışlarıyla kadını yukarıdan aşağı süzdü. Kadının gözlerindeki öfkeli bakış kayboldu, gülümsedi. «Tanıştırılsak daha iyi olurdu,» dedi.

Bartolini kapının önünde eğilerek. «Birkaç gün sonra daha münasip bir zamanda tekrar gelirim» dedi. «Hoşça kalın, kuzenim Maria, yeğenim; Giuseppe.»

Bartolini, büyük kapının kemeri altından geçerken akıllılık edip de Giuseppe Roncato'nın nüfus kaydını ve şeceresinin bir kopyasını çıkartmış olduğu için, kendi kendini tebrik etti. Artık apartman sakinleri hakkında dilediği malûmatı rahatça elde edebilirdi. Çünkü bedbaht « Giuseppe 1001 A apartmanının sakinlerinden ne kadar nefret ediyorsa, viskiden de o derece hoşlanıyordu.

BEŞİNCİ KISIM

Brenda Malline, Pensione Smith'e gelişinin ertesi sabahı saat dokuzda bloknota yazmış olduğu ve henüz koparmadığı el yazısıyla yazılmış mektubu bir kere daha okudu.

Sevgili Tom,

Sağ sâlim Capri'ye geldim. Londra'dan itibaren yolculuğum hayli yorucu, fakat rahat geçti. Sis yüzünden kalkışımız gecikti, fakat yine de bütün aktarmalara yetişmeye muvaffak oldum. Kozytours gerçekten işini bilen bir turizm acentesi. Henüz ikimizin hakkında düşünmeye vaktim olmadı, fakat bundan sonra evliliğimizin başına gelenleri sık sık düşünmek fırsatını bulacağını. Tasarladığımız şekilde Roma'da buluştuğunum zaman, herhalde vaziyetimiz daha aydınlanmış olacak. Karın, Brenda.»

O birkaç satır söylenmesi gereken her şeyi ifade ediyordu. Brenda Malline sayfayı katlayıp bir zarfım üzerine de adresi yazdığı sırada, artık evliliklerinin sonunun ne olacağım düşünüp düşünmediğini bile bilmiyordu. Mektubu zarfa koyup zarfı yapıştırdı, sonra Capriden postanın ne zaman gittiğini sormak üzere yemek salonuna indi.

Barclay masasına gelmiş, oturuyordu.

Genç kadın, yaklaştığı sırada; Barclay'ın lokmalarla oynayıp marmelat yemiş, şimdi de kahvesini içmekte

olduğunu gördü. Oturduğu iskemlede salonun nihayetindeki pencerelere doğru yarım dönmüş; rahat bir halde arkasına yaslanmıştı. Kırlaşmaya başlayan saçları, koyu; mat mavi, mahmur ve meraksız gözleriyle profilden yakışıklı bir erkekti. Brenda Malline onun kim olduğunu ve Capride ne aradığını düşündü. Onun nasıl bir insan olduğunu kestiremiyordu bir türlü. Neşeyle. «Günaydın, Mr. Barclay» dedi.

Barclay irkilerek doğruldu.

Giovanni hemen yanlarına gelip genç kadının oturması için bir iskemle çekti. «Günaydın, Sinyora.»

— «Sinyora caffe completa mı isterler?»

Barclay, Brenda'ya gülümsedi. «Yani marmelât ve francala ister misiniz demek istiyor, Mrs. Malline? Reçel ile tereyağı da bedava... Kahvenizi sütlü de, jütsüz de alabilirsiniz, çayı tavsiye etmem.»

— «Caffe completo öyleyse. Tereyağı da olsun.»

Barclay iskemlesinde dönmüştü, kendine bir fincan kahve daha doldurdu.

Genç kadın. «Rica ederim, rahatınızı bozmayın, Mr. Barclay.» dedi. «Geldiğimde o kadar rahat bir pozunuz vardı ki...»

Barclay hayli zamandır duymadığı kadar konuşma arzusuyla doluydu. Sonra Avrupa'nın kahvaltı âdetleri hakkında uzun bir nutka girişti. Nihayet Giovanni; caffe completo'yu getirip masaya koydu.

Brenda. «Çoktan beri mi buradasınız?» diye sordu.

— «Üç haftadır. Birkaç, gün daha kalacağım, sonra Roma'ya gideceğim,»

Sonra dişlerim sıkarak kendi kendine hatırlattı. «Şubat başında Roma'da olmam gerekiyor.»

Brenda Malline ufak bir francalayı koparıp, içine tereyağı ve marmelât sürdü. «Ben de burada bir tatil geçireceğim, sonra Roma'da kocamla buluşacağım. Martta bir Turizm Konferansı için gelecek, Roma'ya.»

Barclay bir kere bahis açılmış olduğu için, onu yürütmeye kendini mecbur hissetti. «Buranın mevsimi değil şimdi, ne yapmak niyetindesiniz?»

Genç kadın omuz silkti. «Bol bol yürüyeceğim, herhalde... Sonra Mavi Mağara'yı görmek istiyorum, çünkü buraya gelen herkesin görmesi lâzım onu.»

Barclay bir an düşündü. Sonra, kendim de hayrette bırakan bir şey söylediğini farketti. «Arzu ederseniz, bir sandal kiralayabiliriz, ben, de senelerdir görmedim Mavi Mağara'yı... fakat bugün hava son derece sakin, sahil boyunca kürek çekerek gidebiliriz... Dönüşte de bir motora ip atarız, bizi çekerek getirir.»

Brenda Malline müjde almış bir çocuk gibi, sevinçle çırptı ellerini. «Mümkün mü sahiden?»

Mavi Mağara'ya, bir sandalla nöbetleşe kürek çekerek gitmiş, onu doya doya görmüşlerdi...

Zoraki bir gayret sarf etmeden aralarında çok rahat bir arkadaşlık teessüs etmişti. Müşterek lisanı konuşan iki insanın dostluğuydu bu...

Kelimeleri önce bu konuyu araştırmadığı halde, aralarında müşterek bir alâka vardı çünkü ikisi de hayatla-

rının donmuş bir devresini yaşıyorlardı. Ne maziyi hatırlamak, ne de istikbali düşünmek istedikleri bir devreydi bu.

Brenda, Barclay'in Capri Adasında geçirdiği son gece bu konuya temas etti.

Nefis bir akşam yemeği yemişlerdi, Barclay de artık alkolden çekinmesi için hiçbir sebep olmadığını bildiğinden, ilk geldiği gece Brenda'ya tavsiye etmiş olduğu bir şişe kırmızı Lachrymae Christi yuvarlamıştı.

Bu hatıra ikisine de dokunmuştu. Brenda bir tuhaf olmuş, Barclay de gülümsemişti. Böylelikle aralarındaki perde yırtıl şimdi bir masanın başında, birbirlerine bütün sırlarını kaçmaya hazırdılar.

İkisi de huzur içindeydi, masadaki mumlar tatlı tatlı yanıyor, hazzın zirvesine yaklaşıyorlardı.

Brenda onu dinlerken birdenbire birkaç gün öncesine kadar hiç aklından geçirmediği bir şeye hazır olduğunu hissetti. Sırlarını başka birine açabilirdi. Brenda.

— «Bana kocam hakkında sual sormuştunuz» dedi. «Gerçekten bilmek istiyor musunuz?»

Barclay gülümseyerek baktı. «Söyleyin. Mesut musunuz?»

Brenda omuzlarını hafifçe silkti. «Evlilikle, saadet ele avuca sığmayan bir şey. Tom'la ben altı sene evvel evlendik. O zaman otuz yaşındaydım. Sekreter olarak çok iyi işlerde çalışmıştım. Bir gün bir gazetede bir İdare Müdürünün özel sekreter aradığını okudum. Ücret fevkalâde yüksekti ve ilâna göre işte bol bol seyahat imkânı veriyordu. Hiçbir eksiği olmayan bir sekreter

arıyorlardı. Derhal müracaat ettim. On beş gün sonra da işe alındım.

Brenda durakladı. «Tom'la bu şekilde tanıştım. Çalışan bir kadın olduğum için ona ilk görüşte âşık olmadım. Hatta Şefim ilk anda hiç hoşuma gitmemişti. Beni tiksindiren kılık kıyafeti değildi. Tom iri yapılı, çok şık giyinen, gür sesli, hareketli bir erkekti. Bir şey satmaya kalktığı zaman mutlaka satmasını bilirdi'.»

Barclay. «Ve size de kendim satmasını bildi, değil mi?» dedi.

Brenda ağır ağır cevap verdi. «Evet. Zannederim öyle. Atı aya varmadan da evlendik. Tom beni balayımızda Amerika'ya götürdü. Yaşım bir hayli ilerlemiş olduğu için balayında çok zevk duydum. Evliliğimiz çok iyi başladı. Fakat Tom'un başka bir tarafı vardı'.» Gözlerini görmeyen nazarlarla masanın üzerine dikti. «Tıpkı bir çikolata gibiydi. İnsan çikolatayı ısırdı mı evvelâ ağzına bir tat gelir, yumuşacıktır» lezzetlidir, sonra birdenbire insanın dişi çikolatanın içinde sert bir şeyi ısırır. Ama çok serttir ısırdığı. İnsan o ilk anın o yumuşacık ve lezzetli tatdan sonra çikolata içinde çakmak taşı gibi sert bir şeyle karşılaşınca müthiş bir şok geçirir.»

Brenda başıyla tasdik etti onun sözlerim. «Tom öyledir içte, dışarıdan bakınca dosttur, güler yüzlüdür, içi ise kaskatıdır ve biraz da zalimdir,» Bir an çatalıyla oynadı, sonra devam etti. «Ben galiba erkekleri daima çok geç anlamaya başlıyorum, İnsan kendisiyle hayatının sonuna kadar beraber yaşayacağı erkeği ancak çok geç vakit, yatakta tanımaya başlıyor »

Barclay. «Evliliğiniz tehlikede öyleyse?» dedi.

— «Evlendiğimiz zaman Londra banliyösünde bir ev aldık oraya yerleştik. Bir, iki yıl evlilik hayatımız güzel geçti, kocamın işiyle de yakından ilgilenmeye başladım, Bir yanda evim, bir yanda kocamın işine karşı duyduğum alâka, hulâsa, çok mutluydum. Fakat sonra her şey değişmeye başladı.»

Brenda kısa bir an ellerini hafifçe onun elinin üzerine koydu, sonra ikisini birden çekti. «Mücadele edebileceğim biri olsaydı onu yenerdim. Ne var ki, meydana çıkarılabilecek kendisiyle savaşabileceğim gibi biri yoktu ortada.»

Brenda tekrar durakladı, sonra çabuk çabuk konuşmaya başladı. «Evliliğimizin üçüncü yıldönümüydü. Akşam yemeği için bir yere, ondan sonra da bir revüye gitmeye karar vermiştik. Ama o gün öğleden sonra aniden aklıma esti, kocamın bürosuna gittim. Daha evvel onu altı buçukta gidip almamı kararlaştırmıştık. Hâlbuki ben dörtte gittim. Onu iki buçuk saat evvel bürodan çıkartmayı düşünüyordum. Kendisine vereceğim yıldönümü hediyesini seçmeme yardım etmesini istiyordum. Basit, saçma bir hediyeydi. Yeni Zelanda Yeşil taşından bir kol düğmesi. Onun için erkenden onun bürosuna gittim, kapıyı açıp girdim. Tom'un masası üzerinde sırtı bana dönük biri oturuyordu. İş konuşuyorlardı.»

Barclay dikkatle kadının yüzünü gözlüyordu. «Eskiden, yanında sekreteri olarak çalıştığım zamanlar katiyen habersiz yanına girmezdim, fakat artık karısı olduğum için, üstelikte ona bir sürpriz yapmayı tasarladığım

için, girdim. Başını kaldırıp bakınca şaşaladı, beni gördüğü zaman yüzünün ifadesi tamamen değişti. Kalktığı gibi masayı dolanıp geldi. Yüzünün ifadesi tamamen değişmişti. Bambaşka bir Tom vardı karşımda. Hiç tanımadığım bir Tom. Yüzünün hatları buz gibiydi. İçinin bütün sertliği, huşuneti dışına vurmuştu sanki.» Ürperdi. «Kolumdan tuttu. Ama o kadar hınçla tuttu ki, neredeyse avazım çıktığı kadar bağıracaktım. «Defol burdan!» dedi. «Defol burdan anlıyor musun? Bir daha da işime karışayım deme, Allahın belâsı!» Evet, böyle dedi. Bu sırada masada oturan şahıs bana dönüp bakmamıştı. Yüzünü gizlemek ister gibi bir hali vardı. Omuzlan çıkık, ceketinin yakası yağlı, üzerine de kepekler dökülmüştü. İnce, ince kar gibi. Bunun üzerine, dışarı çıktım, kapı hızla arkamdan kapandı. Üçüncü evlilik yıldönümüm bu şekilde sona erdi.»

Brenda, Barclay'e baktı. «Ve yanılmıyorsam evliliğimiz de o şekilde sona erdi.»

Sonra birden gülümsedi. «Alan, ne olursunuz, beni affedin. Kadın mecmualarındaki hayat hikâyeleri gibi bir hikâye anlattım. Utanıyorum kendimden;»

— «Neden?» Barclay her kişinin de bardaklarına biraz şarap koydu, sonra kendi bardağını aldı, içindeki içkiyi hafif hafif döndürmeye başladı.

— «Halbuki utanç değil, ferahlık hissi duymanız lâzım. Derdini söylemeyen derman bulamaz.»

Kadehini, tekrar rastgele yerine koydu. «Demek şimdi onun üzerine tatil geçirmek için Capri'ye geldiniz.

Yani ayrı ayrı bir tatilin tekrar derdinizi halledip etmeyeceğim anlamak için? Bir faydası olacak mı dersiniz?

Brenda, şaşkın şaşkın, başını salladı. «Nasıl oldu, neden oldu bu, anlamıyorum.»

Barclay gayet nazik «Bu tamamen size ait bir mesele, onu bizzat halletmeniz lâzım. Belki bir yabancıya açtıktan sonra kendi probleminizi daha rahat ele alıp halletmek imkânını bulursunuz» dedi;

— «Çok rica ederim, sakın sizden tavsiye istiyorum zannetmeyin. Bir an içimi dökmek ihtiyacım hissettim. Onun için ve ben sempatiyle dinleyen bir yabancısınız diye size evlilik hayatımın sırlarını açtım.»

Barclay'in dudakları acayip bir şekilde büküldü. «Bunun için beni seçmiş olmanız bana bir iltifattır. Aslına bakarsanız, benim de bir derdim var, Hem de sonunda çok çetrefil bir şekilde halledilecek bir dert.»

Omuz silkerek kadına gülümsedi. «Bir bakıma, bana da yardımınız oldu. Siz Capri'ye gelmeden evvel çok içiyordum, çok düşünüyordum. Dertli biriyle karşılaşmaya ihtiyacım vardı. Bunun için teşekkür ederim size.»

Brenda. «Yarın gidiyorsunuz,» dedi. «Ve sizi bir daha görmeyeceğim. Gelin, biraz yürüyelim.»

Barclay onun şalını tuttu, parmakları hafifçe kadının ılık boynuna dokundu.

Denizle bir olarak rüzgârın şarabını içtiler.

Barclay, denizin yukarılarındaki bir patikadan yürüdükleri sırada, Brenda'nın elini avucunun içinde tutarak, uzun uzun kendinden bahsetti. Ne biçim bir insan olduğunu anlayabilmesi için ona birçok şeyler anlattı.

Son derece dürüst olduğu için, «Artık söyleyeceklerimin hiçbir önemi yok, çünkü birkaç hafta içinde ölmüş olacağım,» dediği zaman da kadın kendisine inanabilirdi.

O sırada Barclay'in ve onun Roma'ya dönüşlerinden bahsediyorlardı. Ve Barclay bu son sözleri birkaç cümlesinin arasında, gecenin güzelliğinden, yıldızlardan veya rüzgârdan veya aşağılardaki denizden bahsediyormuş gibi söylemişti. Devam etti. «Burada bir tehlike mevcut değil, çünkü diplomatik çevrelerde birinin ölümünü tertiplemek zaman alır. Fakat bana bu işi haber veren adamın burnu çok iyi koku alır, hemen hiç yanılmaz.»

Brenda'nın söyleyebileceği gibi hiçbir şey mevcut değildi; Barclay hızlı hızlı konuşmaya devam etti. «Çılgınca bir şey; Düpedüz çılgınca! Başka bir şekilde ifade kabil değil. Bir düşünün. Zagreb'in balık pazarındaydım. Birden bir adam, Yugoslavya'da makam sahibi yüksek biri koluma yapıştı, bir şeyler söylemeye başladı; söylediği her kelime kendisini ipe çektirmeye yetecek cinstendi. Etraftan bir sürü insan kendisini gözetlerken, o rubleyi dinara, dinarı da lirete çevirmek için çırpınıyordu. Ve ceplerini istediği dövizlerle doldurduğu zaman, onu alıp götürdüler.»

Barclay'in, Brenda'nın kolunu kavrayan parmakları daha da gerildi. «Bütün o sefil kahvehaneler, hep kulak kabartmış, fısıltılarla konuşur, dinlerler, en büyük sırlan parayla satın alırlar.»

Brenda onu susturmaya çalıştı, fakat fasılasız devam ediyordu Barclay. «isteselerdi daha senelerce evvel beni

istenmeyen şahıs ilân edebilirlerdi, fakat yapmadılar, bilâkis benim dilediğim zaman oraya dönmeme müsaade ettiler! Bir hata yapmamı ve o hatayla kendi casusluk şebekelerindeki adamlarını meydana çıkarmak istiyorlardı.»

Barclay basanı salladı. «Zavallı, Kleptin. Benim iyi kalpli dostum. Kadınlara çok düşkündü. Sonunda onu kendi kadınlarından birini yem gibi kullanarak enselediler. Onu ikaz etmiştim, ikazıma kahkahalarla mukabele etti, fakat nihayet yakalayıp götürdüklerinde çoktan mahvolmuştu, çünkü kendi bölümünden biri, bir kadın, ele verdi onu. Kadın kendi ipek çoraplarından birini onun boynuna bağlayarak çeke çeke götürdü darağacına.»

Brenda, sakin. «Nelerden bahsediyorsunuz, Alan?» dedi. «Hiçbir şey anlayamıyorum. Kim bu bahsettiğiniz insanlar?»

Barclay bir şeyler geveledi. «Uzaklara, buralardan çok uzaklara gitmek o kadar kolay olurdu ki; Herhalde yapabileceğim bir şeyler, başka bir şeyler olmalı.» Birden tekrar kavradı Brenda'nın kolunu. «Başka bir yerde olsam, muhakkak emniyette olurdum. Halbuki Roma tarafsız bölgedir. Tam suikast yeridir.»

Genç kadın şaşalamıştı, tökezlendi, fakat Barclay'in kolu tuttu onu. Yürümeye devam ettiler. Birden hışımla çekti onun kolunu kadın «Ayak üstünde uydurunuz bu masalı... beni korkutmak için. Zerre kadar hakikat tarafı yok bu anlattıklarınızın.»

Durdu, elini çekti. Bu el şimdi yıldızların altında, rüzgârda, buz gibiydi.

Barclay. «Hayır,» dedi. Yüzü rüzgârda kayboldu. «Hayır» diye tekrarladı! «Bir işe yaramadı. Geri dönelim, artık, Brenda. Ben böyle şeyleri anlatmanın usulünü bilmiyorum.» Kadından tarafa döndü. «Beni affedin. Sizi kıldırdım.»

— «Kızmış falan değilsiniz. Ya... yalnız korkuttunuz beni.»

Tuttuğu yerde genç adamın adalelerinin ne kadar gerilmiş olduğunu hissediyordu." Şaka ediyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Ben ne zaman şaka yapmaya kalksam hep böyle yüzüme gözüme bulaştırır. Zevk falan yok ki bende.»

Yürümeye devam ettiler, sonra bir yerde döndüler, ağır ağır tekrar. San Marino Grande'ye yürümeye başladılar.

Rüzgâr, Brenda'nın saçlarını yüzüne dolamıştı, sonra onları hafifçe arkaya attı. Barclay bir müddet sonra ona bakmak üzere döndüğü zaman, kadının yüz hatlarını adeta mine bir madalyon üzerine işlenmiş kadar net gördü. Bu çehrede kudret ve güzellik vardı, gecenin loş aydınlığı ile rüzgâr ise şimdi onun son derece arzu edilecek bir kadın haline koymuştu

Barclay, çok uzun zamandır başka bir insana sırlarından bahsetmemişti, çünkü onun yaşadığı âlemde değil bir kelime, bir tek bakış bile insanı mahvedebilirdi.

Barclay durdu, genç kadını da kolundan tutmuş olduğu için, o da durdu. Bir birlerine döndüler, Barclay o sakin sesinde bir ciddiyet ifadesiyle. «Brenda, size son derece minnettarım.» dedi.

Sonra devam etti. «Evlisinde, biliyorum; onun için sana âşık olmaya başladığımı söylememem lâzım.»

Bir an karanlık içinde genç kadın hafifçe yüzünü kırıştırdı. «Devam edin, Alan.»

Barclay omuzlarım silkti. «Hâlbuki yetiştiğim o garip okulun centilmenleri gibi ölümü korkusuz kabullenmeye hazırlanmıştım. Hâlbuki şu anda yaşamak istiyorum. Ne kadar ümitsizcesine olursa olsun, yaşamak istiyorum »

Brenda kendim onun kollan arasına atmıştı. «Öyleyse öp beni.»

Barclay onu öptü. Vücudunu tazyik eden vücuda mukabele ederek, o daracık patikanın üzerinde hafifçe yaslanarak.

Brenda. «Gel şimdi,» dedi. «Eve gidelim.»

Sonra bayırdan indiler, arnavut kaldırımı döşeli rıhtım boyuna çekilmiş sandalların önünden geçtiler, minicik meydanı katettiler, sonra Pensione Smith'e giden bayırı tırmanmaya başladılar.

ALTINCI KISIM

Binbaşı «Apartrmana dün taşman adam hakkında tahkikat yaptık» dedi. «İsmi Hurst. John Everet Hurst.

Merkezi Londra'da bulunan Kozytours adında bir turizm acentesinin ayak işlerini görüyormuş.»

Bir sigara yaktı. «Bilirsin o acenteleri. Bin iki yüz liraya "Avrupa turları" tertiplerler. Birinci sınıf oteller, birinci sınıf yemekler, filânca göl kıyısında iki gün vaat ederler. Beşinci sınıf otellerden hurda otobüslerden, üç lokmalık kahvaltılardan hiç bahsetmezler. Yine de Kozytours hayli şöhreti olan bir acente. Hurst'te firmanın güvenilir bir adamı imiş. Evvelâ Londra'dan Kopenhag'a gitmiş, orada iki gün kalmış, sonra Zürih tarikiyle Roma'ya gelmiş.»

James Bond sordu. «Ne gibi ayak işleriyle meşgul oluyormuş bu Hurst?»

— «Turlar tertiplenmeden evvel önden gidip çeşitli otellerde meyhanelerde, gece kulüplerinde yer ayırtır, angajmanlar yaparmış. Fiyatları tespit eder, yol haritalarını tanzim eder, falan filan işte. Yıllardır Orta Doğu'da ve Avrupa'da bu işi yapıyormuş.»

James Bond. «Bartolini, binanın diğer sakinleri hakkında da hayli tafsilatlı dosyalar hazırlıyor» dedi. Şu ana kadar dikkati çekecek hiçbir şeye rastlanmadı. Binada bir Amerikalı aile var, geri kalanların hapsi İtalyan. Yedi dairede bina 1950 yılında inşa edildiği zaman oraya taşınmış aileler oturuyor, geri kalanların da hepsi

en azından altı ay ile iki seneden beri bulundukları yerlerde oturuyorlarmış.

Binbaşı yarısı içilmiş sigarasını söndürüp dalgın dalgın masanın üzerindeki paketten başka bir sigara aldı. «Bütün kiracıların hakkında tahkikat yapılması fena değil, fakat o bahiste pek ifrata kaçılmasına da lüzum yok bence. Aradığımız katilin o civarda yaşamakta olması muhtemel değil bence.»

Binbaşı. «Ben de ayni kanaatteyim» dedi. «Fakat Barclay'in etrafında kimlerin bulunduğunu bilmek istiyorum. O binada oturanlar arasında bu işte katile yararlılık edebilecek veya ona yardımcı olmaya ikna edilebilecek gibi biri olabilir.

«Vakit kalmadı. Barclay yarın geliyor. Akşama doğru altıda. Onu istasyondan alıp doğruca akşam yemeği için bize götüreceğim. Karım Margeret'le tanıştığı için, herhalde sıkılmayacaktır.»

— «Mahallî polisle de gerekli hususları konuşup kararlaştırdınız mı?»

— «Evet. Gayet dürüst davrandılar. Mühim bir şahsın o binada kalacağını anladılar, devriyeleri o civarda şüpheyi çekecek cinsten kimselere karşı daha uyanık davranacaklar. Bu işin mümkün mertebe sessiz sedasız idare edilmesi lüzumunu onlar da anladılar.»

Bond. «Hiçbir şey aksamayacak,» dedi. «Ben de Barclay'le konuşacağım. Ondan sonra alacağımız tedbirlerin teferruatını tespit ederiz. Çıkıp biraz dolaşmak isterse ya Bartolini, ya da ben onu gözaltında bulunduruz. Evet, pek yalnız kalamayacak, ama hiç olmazsa

sağ kalacak.» Kalktı. «Bu gece Bartolini ile buluşmam gerekiyor. Onun bildiği bir yere gidip karşılıklı kafaları çekeceğiz. Çok sevdim o adamı. Son derece sempatik bir insan.»

Hurst gerek yaratılış icabı, gerek itiyatlarıyla, tertipli bir erkekti;

Çeşitli lisanları karıştırıp meramını anlatarak, bir saat içinde kapıcının karısını apartmanın tozunu almaya, havalandırmaya, yatak çarşaflarıyla, banyodaki havluları değiştirmeye ikna etmişti. Kapıcı bile gelip bir eksik falan var mı diye kontrol etmişti.

Karı koca işlerini bitirip ayrılırlarken, Hurst kapıcıya bin liret vermiş, onun üzerine Giuseppe'nin asık suratı aydınlanıvermişti.

Zemin kattaki minicik dairelerinin kapısına geldikleri zaman Maria elini uzattı, Giuseppe bin lir etlik banknotu istemeye istemeye ona verdi.

— «Yarın akşam Yeğenimiz Ricci yemeğe gelecek. Ona annemden öğrendiğim nefis bir yemek hazırlayacağım. O yemeğe lezzet vermek için Modena salamı lâzım. Modena salamı ise çok pahalıdır; para lâzım»

— «Ricci'yi beğendin mi?»

Maria. «Zararsız adam,» diye saçlarını topladı. «Zararsız, adam»

Giuseppe bu cevap üzerine duyduğu sevinci gizledi. Ricci Bartolini ile aralarında teessüs eden bu yeni ahbaplığın zaman la fevkalâde bir şey olacağını, o dostluğu arada bir viskiyle de kutlamanın da kabil olacağım düşünüyordu.

Hurst büyük binadan çıktı, sağa dönerek Via Archimede den yürümeye başladı. Ta daha aşağı bir caddeye inen bir sıra taş merdivene gelene kadar. Gideceği yeri çok iyi bilen birinin emin hareketleriyle Voale dei Parioli'ye gitti. Kendi adına bir tasarruf hesabı bulunan banka oradaydı. Yanıltıda mensup olduğu Kozytours tarafından verilmiş Seyyah Çekleri vardı, fakat yapması gereken öbür iş için masraf olarak gönderilmiş beş yüz bin liret varken şimdilik o çekleri bozdurması için sebep yoktu.

Beşlik ve onluk banknotlar halinde o masraf hesabından, yüz bin liret çekti, onları cüzdanına yerleştirdi ve kendisine işverenlerin işini ne kadar kolaylaştırdıklarını bir kere daha hayran hayran düşündü. Taşıt, otel veya masraflar bahsinde hiçbir zaman bir aksama olmuyordu; tanımadığı, yüzünü bile görmediği biri her şeyi plânlıyor ve hiçbir zaman yanılmıyorlardı. İnce pardösüsünün yakalarını kulaklarına doğru kaldırdı, Via Archimede'ye döndü. Alacakaranlık inmiş, her taraftan sessizce o muazzam apartmanın etrafım sarıyordu,

Hurst caddede tam 1001A'nın karşısında durdu, sonra mimariye hayran bir insan gibi binaya baktı. En üst kattaki çekme kat tıpkı bir düğün pastasının en üstüne konulmuş garnitür gibi, başlı başına bir minyatür bloktu. Çekme katta üç tarafını geniş bir teras çeviriyordu ve bu tarasın etrafı kısmen ağaçtan beyaz bir korulukla çevrili kısmen de açıktı. Terasını bayır aşağıya, Villa Gloria'ya bakan tarafını sadece çok alçak bir duvar çeviriyordu. Hurst'ün gözleri binanın o taraftaki cephesini taradı. Birinci kattaki dairelerin terasına kadar o tarafta dört kat

yüksekliğinde bir boşluk vardı. Birinci kat dairelerinin üzerindeki terasın da alçak bir korkuluğu mevcuttu, o korkuluğun aşağısında da bitişik apartmanın avlusuna kadar beş metrelik bir yükseklik vardı.

Çekme katın terasından aşağıya yuvarlanan bir insan, çok yükseklerden düşecek, muhtemelen birinci katın terasına da düşmeden, bir beş metre daha aşağıya uçacaktı.

Hurst omuzlarını çıkardı, ellerini pardösüsünün ceplerine iyice sokarak caddeyi geçti, 1001A'ya girdi.

Cannelloni'siyle isim yapmış ufak restoran tıklım tıklım, kalabalık, dumanlı ve gürültülüydü, fakat leziz yemekleri seven Bond cannelloni'yi çok beğenmiş, şimdi Ricci Bartolini ile birlikte Chianti şarabı içiyordu.

Bartolini. «iki yeğenimi, yani Maria ile Giuseppe Roscaito'yu hayli pohpohladım.» diyordu. «Giuseppe'yi viskiyle hizaya getirdim, Maria'yı da tatlı dille. Yarın akşam onlara yemekteyim. Bu sebeple, Mr. Barclay geldiğinde muhtemelen binada olacağım.»

Bond başıyla müspet bir işaret yaptı. «Güzel. Çok yerinde bir iş yaptın. O binada kalanları bir kere daha gözden geçirebilirmiyiz? »

Bartolini gözlerini yumdu, sonra sıkıcı bir dersi tekrarlıyormuş gibi yeknesak bir tonla konuşmaya başladı.

— «Zemin katta kapıcının dairesi, çöp odası, depolar, kalorifer dairesi ve garajlar var. Antreden bir kat çıkar veya asansöre binerseniz kendinizi bilinci katta, dikdörtgen biçim de bir sahanlıkta bulursunuz. Bu sahanlı-

ğın ortasında asansör var, iki yanında da ikişer daire kapısı. O katta oturan Amerikalının dairesinin büyük bir terası var. Aslında o teras zemin kayındaki garajların üzerinde. Amerikalının bir karısıyla dört veledi var, Yine ayni katta son derece zengin, olduğu rivayet edilen şişman, yaşlıca bir hanım ile ikisi de hizmetçi olduğu kadar hali vakti yerinde iki İtalyan ailesi daha oturuyor. İkinci kat dört İtalyan ailesi tarafından işgal ediliyor, içlerinde hafifmeşrep genç bir artistte var. Bu kattakilerin hepsi de en azından üç senedir o katta oturuyorlarmış; yalnız son zamanlarda kötü bir şöhret edinen ve dolgun bir ücretle çalışmaya başlayan artist daha yakın bir zamanda taşınmış.» Bartolini gözlerini açtı.

James Bond kendine bir bardak Chianti doldurdu. «Ya, üçüncü katta kimler kalıyor, Ricci?»

— «Yine İtalyan hepsi. Ailelerden ikisi bina inşaatı bittiği günden beri orada oturuyorlarmış. Üçüncü taşınalı bayağı olmuş ve dördüncü dairede de gece kulüplerinde atraksiyonlar yapan iki kız oturuyor. İki kız Via Arshimtde 1001A' ya taşınalı fazla olmamış, uzun boylu kalacak da değiller, çünkü sabaha karşı geliyorlarmış ve sağlam ayakkabı olmadıkları için ikinci ayın kirasını peşinen ödedikleri anda kendilerinden daireyi boşaltmaları istenecek. Dördüncü katta iki İtalyan aile yeni taşman Mr. John Hurst oturuyor. Bu katta oturan en enteresan aile yaşlı Sinyor Pacci'nin ailesi. Pacci'nin bir karısıyla bir sürü kedisi var. Kedilere son derece düşkün ve zavallı sokak kedilerini de kendi katından Ameri kalının terasına et parçalan atarak besliyor. Amerikalı onu defalarca şikâyet etmiş, ama nafile.»

Bond sırıttı. «Herhalde haklı olmalı adam«» Sonra yüzündeki ifade ciddileşti. «Ve en yukarıda, beşinci katta, çekme katta da Barclay oturuyor. Daha doğrusu bu geceden sonra oturacak.»

Bartolini bir dikişte bardağını boşaltı, peçeteyle dudaklarını sildi. «Bu iş bittiğinde Mr. Barclay, sağ salim Roma'yı terkettiği zaman bambaşka sebeplerden dolayı çok memnun olacağım.»

Bond'un kaşları kalktı. Ricci Bartolini izah etti «Bu iş bitene kadar yeğenim Maria'ya kur yapmaya mecburum. Yarın akşam da onlara yemeğe davetliyim. Kendimi uçuruma çekilen, gayyaya düşmek üzere olan bir insan gibi hissediyorum. Ve artık mukavemetim de kalmadı.»

Bond güldü, sonra saatine baktı. On biri geçtiğini görerek hayret etti.

— «Gidip etrafı bir kolaçan edelim, Ricci. Vakit geç oldu. Bu gece erken yatmamız lâzım. Yarın iş var.»

Hurst, binayı tetkik ettikten sonra 1001A'ya girdiği zaman asansör kapısının yan tarafındaki bir numaraya baktı, sonra asansörün yukardan bir yerden inmesini beklemeye başladı. Asansörün kaçıncı kattan indiğini gösteren bir şey yoktu yanda.

Giuseppe yan taraftaki dairesinden başını uzattı «Buona sera signore,» diye seslendi.

Hurst onu başıyla selâmladı, asansörün anahtarını çıkarmış, elinde tutuyordu. Her apartmanın kendi asansör anahtarı vardı. Kiracılardan gayrisi asansörü kullanmasın diye.

Asansör indiği zaman, Hurst içine girdi, kapıyı kapadı, çekme katın düğmesine bastı, sonra asansör tavanından dağılan cılız ışıkta saatine baktı. Çekme kat hizasına vardığı zaman asansörün zemin kat girişinden oraya kadar kaç saniyede çıktığını tespit etti.

Sonra dördüncü katın düğmesine bastı, bu defa o kata inişin saniyesini öğrendi. Çekme katın arası diğer katların arasındakinden daha fazlaydı. Onu da bu şekilde tespit etti. Asansörden çıktı, demir parmaklıklı kapıyı kapadı, sonra asansörü birinci kata yollamak için kırmızı düğmeye bastı, her kiracının kendi katına çıktıktan sonra böyle hareket etmesi lâzımdı, ama pek azı yapıyordu. Asansör kuyusundaki tellerin sallanması durduğu zaman, boş asansörün zemin kata inmesinin kaç saniye çektiğini de öğrenmiş bulunuyordu.

Kafasında, dâhiyane bir plân belirmeye başlıyordu. Henüz kati şekilde sınırlarını belirmiş, teferruatı malum bir plân değildi bu; yine de bir plânın başlangıcıydı. Acelesi yoktu, çünkü kurbanı henüz binaya bile gelmemişti, sonra harekete geçmeye hazırlanmadan evvel öğrenmesi gereken daha bir sürü teferruat mevcuttu.

Hurst çevik adımlarla dairesine girdi, derhal kendini ilgilendiren iki hususu kontrol etti. Bunların ilki şömineydi. Şömine Roma apartmanlarında şömine olduğu muhakkaktı., Hurst şimdi binaya dışarıdan bakarken güdük bir baca görmüş olduğunu hatırlıyordu. Yani her katta en az bir dairenin şöminesi var demekti. Tam istediği gibi. Herhalde apartman yapılırken Roma'da oturan

yabancıları cezp edecek şekilde inşa edilmişti. Fakat mimar hiçbir şeyi tesadüfe bırakmamış, şömine koyduğu dairelere bile kalorifer tesisatını yaptırmıştı.

Hurst, bir gazeteyi kıvırdı ucunu yaktı, sonra onu şöminenin ortasına yerleştirdi, gazete derhal alev aldı, yarım, yanmış gazete parçalarını fevkalâde bir hava cereyanı bacadan yukarı çekti. Hurst bu neticeden memnun olmuş bir halde banyoya girdi, daha önce gözüne ilişmiş olan bir şeyi kontrol etti. Banyo küvetinin üst tarafında bir duş vardı, Hurst soğuk su musluğunu çevirdi. Duş hayli hızlı akmaya başladı ve su da küvete dökülürken devamlı gürültü yaptı.

Hurst bu işin yolunda gideceğini hissederek hafifçe sevindi. Üzerinde daha evvel hiç durmadığı halde dairede kendisi için çok faydalı iki şey bulmuştu. Açık bir şömine ve gayet kuvvetli bir duş. Henüz kafasında müphem bir şekilde mevcut olan ve itinayla hazırlandığı zaman hiç şaşmadan tatbik edilebilecek, kendisi üzerine de zerre kadar şüphe çekmeyecek olan, plânın gerçekleşebilmesi için, iki şey de şarttı.

Zamanla belirecek diğer fırsatları da gözden uzak tutmuyordu, fakat Barclay'i gürültüsüzce, sessiz sedasız kan dökmeye mecbur kalmadan ve hepsinde çok şu veya bu şekilde üzerine şüphe çekmeden yok edebilmek için sadece bir tek çare olduğu yavaş yavaş kafasına sabit bir fikir halinde yerleşmeye başlıyordu.

Oturma odasına girerek radyoyu açtı. Şu andan itibaren radyo devamlı surette muayyen bir hadde kadar açık kalacaktı, yani gerekirse, oda kendisini temize çıkarmak için bir yardımcı vasıta rolünü oynatabilirdi.

Birkaç gün öncesine kadar Medwin ismiyle dolaşan ve daha birçok yerlerde birçok değişik isimler kullanmış olan Hurst cinayet için pusuya yatıyordu.

YEDİNCİ KISIM

Barclay, Napoli'den gecenin erken bir saatinde geldi.

Bir istasyon hamalı valizini baş üstündeki rafa yerleştirdiği anda, Barclay güçlük çekmeden kompartımandaki yerine yerleşti. Ekspres çok seri bir seferdi ve kendisini tadı hâlâ damaklarında olan Capri ve Brenda macerasından süratle uzaklara götürecekti. Barclay, geniş pencereli Rápido ekspresinde kırmızı kadife kanepedeki yerine kurulup ayaklarını uzattığı zaman, birden gecenin mutlaka gelmesinin şart olmadığını düşündü; bir tehdit üzerine geceyi kendi kendine yaratmış, o tehdidi kendi idam fermanı olarak kabul etmişti. Brenda'yı düşündü, sonra bu düşünce içini yavaş yavaş emsalsiz bir hazla doldurdu; bunca yıldır diyar diyar gezdiği, halde ilk olarak içinde Brenda'nın uyandırdığı cinsten hisler uyanıyordu.

Kendi kendine bu düşünceler içindeyken birden keyiflendi, kahkahayla güldü.

Kasabaların ve köylerin sisli ışıkları hızla açıklardan, yakınlardan geçip gerilerde kayboluyordu. Karşısında oturan şişman zat bir Nazionales sigarası tellendirdi, sonra bir Corriara del la Sera gazetesi açarak okumaya başladı.

Barclay, birden müthiş bir yaşama arzusu duydu içinde.

Latina'nın uzun mermer peronu geldi, geçti, arkalarında kaldı. Saatte doksan kilometreyle yol alan Rápido ekspresi bir zaman sonra Roma garına gelip durdu

Barclay bir hamala seslendi, hamal açık pencereden onun uzattığı valizi aldı, sonra Barclay onun ardından trenden inip perondan nihayetteki süslü ve cereyanlı binasına girdi.

Binbaşı ona doğru geldi. «Roma'ya hoş geldin, Alan.» dedi, sonra bir sigara çıkarıp yaktı. Yorgun bir hali vardı.

Barclay hararetle onun elini sıktı. «Buraya kadar zahmet etmemeliydin, Binbaşını.»

Binbaşı homurdandı. «Bilinmez. Belki beni karşılamaya kimse gelmedi diye yarın resmen şikâyette bulunmaya kalkardın.»

Valizi, iki tekerlekli aracına yerleştirmiş olan hamal, biraz ileride sabırla onları bekliyordu. Binbaşı eliyle bir hareket yaptı. «Andiamo» Yürümeye, başladılar. Sonra Binbaşı ilâve etti. «Margaret seni tekrar görmek için can atıyor. Bizim evin yemekleri Excelsior Otelinin yemekleri kadar leziz değildir, ama yine de ev yemeğidir»

— «O yemeği Margaret pişirdiyse muhakkak nefistir.»

Binbaşı asık suratla tasdik etti onun sözlerini. «Haklısın.»

Binbaşı kendi kendine, içtiği sigaranın tadının bile artık daha iyi geldiğini söylüyordu. Barclay'in morali yerindeydi. Bu haldeyken de lâf dinler, dinlediği için de hayatta kalırdı.

Binbaşının çevirdiği hurda bir Fiat'ın arkasına kuruldular Piazza Esedra'daki gayet güzel aydınlatılmış havuzları geçtiler, sonra Via Christoforo Colomba'dan ileri doğru yol almağa başladılar

Binbaşı. «Şehrin biraz dışında oturmaktan hoşlanıyorum,» dedi. «Roma hayli kalabalıklaştı İyi kötü on beş senedir burada yaşıyorum, şehir bana her geçen yıl cazibesinden biraz daha kaybediyormuş gibi geliyor. Halbuki sırf İtalya'dan ayrılmamak için terfini kabul etmemişsin diye bir şeyler çalındı kulağıma.»

Binbaşı sigarasının izmaritini açık pencereden dışarı attı. «Doğru» dedi «Gerçekte gizli bir iptilâlim var, Nisanda. Via Veneto kaldırımlarında yürüyen İtalyan kızlarının kıçlarını seyretmeye bayılıyorum Fakat Margaret duymasın bunu.»

Nihayet Fiat, bir evin önünde durdu İndiler; Binbaşı bir düğmeye bastı. Bir saniye sonra kapı açıldı. Margaret, gözleri ışıl ışıl, «Binbaşının Köşkü'ne hoş geldin Alan... Nasılsın bakayım?» dedi

Bir adımda yaklaşarak Barclay'i öptü, sonra onun yanından gülümseyerek gölgeler içindeki kocasına baktı... Binbaşının yüzünün ifadesi ve başıyla sezdirmeden yaptığı bir işaretten Margaret sinyalini almıştı, öne düşerek onları, çiçekli oturma odasına götürdü. Yürürken yüksek ökçeleri zemini kaplayan parkelerde fıkırdıyordu.

Sonra Barclay'in pardösüsünü alır ve onun omuzlarına düşmüş; hayalî tozlan fiskelerken, «Hâlâ o eski yakışıklı delikanlısın, Alan» dedi. «Bunca yaşına rağmen,»

Barclay ona sırıtarak baktı. «Binbaşı gibi benim de bir gizli iptilâm var,»

Margaret ayak burunları üzerinde bir balerin gibi döndü. «Cesaret bulmak için ikindiden beri habire konyak içiyorum. Mutfakta cesaret gelsin diye tabii. Benim eserim bir garnili kotlete tahammül edebilir misin?»

Barclay kahkahayla güldü ona. İçki büfesine yürürken Binbaşı bile karısının çılgınlıklarına tebessüm etti.

Sonra omzunun üzerinden. «Yemeğine karşı Barclay'i gelmeden evvel ikaz ettim» diye seslendi.

Gece yemek masasının başında, nefis yemekleri yiyerek, başka memleketlerdeki müşterek dostlardan, masa örtüsü üzerinde meydana gelen bir lekenin acayip biçiminden bahsederek karşılıklı dostça jestlerle geçti.

Sonra, sanki tesadüfen Barclay'le Binbaşı yalnız kaldılar. Barclay kendine kahve koyarken Margaret'in mahsus, kendilerini yalnız bırakmak için oradan uzaklaşmış olduğunu anladı.

Binbaşı sigarasının dumanını havaya savurdu. «Barclay'in zihninden geçenleri okumuştu,» Margaret'in zemin kattaki bir komşusuyla işi vardı. Ona bir yardımda bulunmayı falan mı vaat etmiş, ne?»

Barclay. «Bu manevranızı beğendim, Binbaşını,» dedi «Fakat lüzum yoktu buna,»

Binbaşı samimî bir tebessümle gülümsedi Barclay'e. «Belki biraz yüzüme gözüme bulaştırdım, fakat gelen raporların muhtevalarını biliyorsun... Çoğu hayli eski, üstelik de metinlerin ardında gizlenen satırları okuyabilmek çok güç.»

Sonra devam etti. «Alan, oğlum; ikimiz de bu işlerde senelerdir çalışıyoruz. İnsan zamanla paslanıyor. Fakat bu işte senin hayatın kadar benim mesleğim bahis konusu... Bu işe beraber girdik, beraber çıkacağız»

Barclay. «Seninle her şekilde işbirliğine hazırım, Binbaşını» dedi

— «Merak etme, Roma'dan sağ salim çıkacaksın»

Barclay mermer üstlü masada bardağıyla oynadı.

— «Capri'de... kötü haberi... aldığım zaman, şaşalamadım değil, gelen raporlar hakkımda ölüm karan verilmiş olduğunu bildiriyordu. İşim bitmişti, yine de Belgrad'a dönmekte ısrar ettim, başka ne yapabilirdim? Emekliye ayrılmamı mı isteyebilirdim? Neye yarardı? Başka bir yere mi tayinimi isteyebilirdim? İstesem de faydası olmayacaktı, çünkü diledikleri anda yine beni bulup temize havale edebileceklerdi... O yüzden Belgrad'a dönmeyi kararlaştırdım Sonra kendimi içkiye verdim, fakat içkinin de bir faydası olmadı,»

Binbaşı, Barclay'i gözetliyordu. «Fakat o devre sona erdi artık, kurtuldun o ruh haletinden, değil mi? Moralin yine eskisi kadar yüksek değil mi?»

Barclay nefesini yavaş yavaş saldı. «Evet, yüksek; şansım varmış... Tam moralimin sıfıra düştüğü sırada bir şey oldu »

Binbaşı ne olduğunu öğrenmek istermiş gibi bir ses çıkardı, fakat Barclay o noktanın üzerinde durmadı.

Binbaşı, onun o fasla devam etmeyeceğini anlayınca, tekrar konuşmaya başladı,. «Şimdi sadede gelelim, sonra burada simiz bitince seni arabamla apartımanına

götüreceğim. Bir çekme kat, her hususta emin bir yer. Bir tek girişi var, yangın merdiveni falan yok. Dışarıdan da oraya çıka bilmesi imkânsız, Binada oturanların hepsi hakkında teker teker tahkikat yaptık, ilk kontrolumuzda hiçbir fevkalâdelik sezmedik. Sonuncunun da aynı neticeyi vereceğine eminim. Yalnız bizden habersiz bir yere gideyim deme, yann seni tanıştıracağım James Bond da seni korumakla vazifeli. Tâbiri münasipse, senin muhafızlığını yapacak. Londra'dan gönderdiler, Servis'in en gözde ajanlarından biridir ve göründüğünden çok 'daha zekidir... Kendisini senelerdir tanırımı, Gizli Servis namına bu neviden birçok mühim işler aldı. Sonra elimde daha başka bir kozum da vardır. Senelerdir şahsen himaye ettiğim biri.. Fakat seni onunla tanıştırmayacağım! Çatı katında olduğun zamanlar müstesna, daima bu ikisinden biri civarında olacak... Seni gözden uzak tutmayacaklar»

Binbaşı nefes almak için durakladı.

— «Bizimle işbirliği yap, yeter... Başka şey istemiyoruz, oğlum Alan. Bizi haberdar etmeden sinemaya kaçmaya kalkışma; bir sarışınla geceyi, dışarıda geçirmek istersen, uzak dururuz, fakat yine de haberimde olmalı...»

Barclay. «Anlıyorum, Binbaşını,» dedi. «Daha evvel de söyledim, sizinle işbirliği yapacağım»

Binbaşı doğruldu; kollarım başının üzerine kaldırarak gerindi,. «Haydi gel, seni Parioli'ye götüreyim...»

Barclay'in kolundan tuttu. «Biliyor musun?» dedi; «çok acayip bir şey bu. Bir kurbanla kafa kafaya verip

onu nasıl hayatta tutmak gerektiğini plânlamaya çalışmak, üzerinde düşünmeye kalksam, dehşet iç inde kalırdım vallahi» Sonra gülerek, kolkola soğuk gecenin içine çıktılar.

Hurst, gecenin onundan beri Parioli'de yaya dolaşıyordu. Şimdi vakit on biri birkaç dakika geçiyordu. Yürürken 1001A'dan bir blok beriye kadar gelmişti. Bulunduğu yerden bakınca binanın kapısı hizasında bir otomobilin park etmiş olduğunu gördü. Arabanın kordiplomatiğe mahsus CD plâkasını taşıdığını gözden kaçırmamıştı.

Damarlarında hoş bir karıncalanma duyar gibi oldu, caddeyi geçerken başını kaldırıp çekme kata baktı, yarım çekilmiş kornişli perdelerin ardında ışık vardı. Demek, hiç görmemiş olduğu Barclay nihayet gelmişti.

Yalpa yapa yapa yürümesine devam etti, fakat bu arada gözlerini de binadan ayırmıyordu. Binanın etrafını emniyetle dolaşabileceği son turdu bu... Çünkü bu gece gezmelerinde ısrar ettiği takdirde şüpheyi çekeceği muhakkaktı.

Bu işleri kendisi için nasıl da tertipliyorlardı; merakla düşündü, bunu. Temizlenmesini istedikleri adamın kalacağı binada nasıl etmiş de kendisine boş bir daire bulmuşlardı? Sonra hepsinden mühimi; Barclay'ın Roma'ya o tarihte geleceğini ve Roma'da ne kadar kalacağını; nereden biliyorlardı?

Aynı şey daha evvel de o kadar çok olmuştu ki, artık buna tesadüf diyebilmeye imkân yoktu.

Kozytours müdüriyeti kendini bir Avrupa turuna yollamış, sonra adamını aynı şehirde, hesabı görülmek üzere kendisini bekliyor bulmuştu.

Kim plânlıyordu bütün bunları? Kozytours idarecilerinden biri mi? Londra'daki büroda bulunduğu zamanlar birlikte çalıştığı firma personelini yirmi küsur düşündü zahirinden birer birer geçirdi hepsini. Müdür Franshawe'dan daktilo kızlara, büroda ayak işlerine koşturulan oğlana kadar. Hiç biri de hayalindeki şahsa uymuyordu, fakat Avrupa yolculuklarını öbür işlerle tam uygun düşecek şekilde ayarlayan muhakkak biri vardı, Kozytours'ta. İş hususundaki talimatını daima telefonla ve gecenin çok geç saatlerinde alıyordu.

Bu son yolculuk için de telefon çok geç bir saatte gelmişti. Uykudaydı o sunada, fakat hattın öbür ucundan gelen boğuk ve ciddi sesi duyunca birden uyanıvermişti. Ses kendisine yeni talimat veriyordu. «Birkaç güne kadar Roma'yla hareket edeceksin. Sana Kopenhang ile Helsinki'yi ziyaretin için özel bir pasaport temin edilecek. Helsinki'de London Otelinde irtibat ajansın Virtanen ile karşılaşacaksın, gerekli talimatı o verecek... Bu işe karşılık ne isteyeceksin?» Sonra aynı sual gecenin mahremiyeti içinde biraz daha telâşla tekrarlanmıştı. «Bu ise karşılık ne isteyeceksin?» Zihni talimatı otomatik bir şekilde kaydettiği sırada o da bunu düşünmekle meşguldü. Şansı çok fazla zorlamak için budala olmalıydı. Çünkü ne kadar çok iş alırsa o kadar zorlamış olacaktı şansını. Artık bu işlerden çekilip elini yıkaması zamanı gelmişti.

Sükûnetle cevap verdi. «Yirmi bin sterlin. Masraflarla birlikte Roma'daki mutat banka hesabıma ödenmek üzere» Öbür uçta bir tereddüt olmuştu, sonra yine aynı sesi duymuştu. «Yirmi bin sterlin öyle mi? Anlaşıldı.» Hafif bir çıtırtı olmuş, hat susmuştu.

Müdür Franshawe iki gün sonra kendisini bürosuna davet etmiş, minicik bürosunda heyecandan neredeyse zıplayarak ve ellerini ovuşturarak tertiplenecek yeni Avrupa turundan bahse başlamıştı. Kozytours yeni bir teşebbüse girişiyordu. Yaz başında çok ucuz yeni bir tur tertiplenecekti. Çok hesaplı bir şey olmalıydı. Turun ismi «Londra'dan lâti Latina» ya olacaktı. Tur sadece isminin baş harfi L olan şehirlere, kasabalara, göllere uğrayacaktı. Yalnız Roma'nın da bu tur'a dahil edilmesi şarttı, pek güneye de inilmemeliydi. Programcılar ve afişçiler harıl harıl bu program kampanyasına hazırlanmakla meşguldüler.

Telefonun öbür ucundaki meçhul şahıs ve Franshawe kendisine ayrı ayrı talimat vermişlerdi. O talimattan sonra da işte şimdi Roma'da rahat bir apartmana yerleşmiş, daktilosunun başına geçmiş, harıl harıl çifte göreviyle meşguldü.

Yarın otelleri dolaşmaya, fiyatlan tespitle, yer ayırtma işleriyle kafile mensuplarının geliş gidiş tarifelerini ayarlamaya, yiyecek yemek, servis işlerini ve daha bunlar gibi binlerce irili ufaklı hususlarla meşgul olmaya başlayacaktı.

Ve bu yarınlardan birinde de Barclay'in ölümünü plânlayacak, bu hizmetine karşılık ta yirmi bin sterlin alacaktı.

Vakit on bir buçuğa gelmişti. Via Archimede üzerinde devriye gezen iki karabinyer, kendisinden şüphelenmesinler diye Hurst eve dönmeye karar verdi.

Apartmanın antresinde kapıcı ve karısıyla vedalaşan bir İtalyan'ın yatımdan geçti. İtalyan sık giyimli ve sulu gözlüydü.

Hurst başını omuzları arasına çekerek merdivenden çıkmaya başladı. İkinci kat sahanlığında da gabardin pardösülü uzun boylu bir yabancıyla karşılaştı, ona yol vermek için yana çekildi.

Yabancı İngilizce olarak, «Good evening» dedi, sonra merdivenden inmeye devam etti. Hurst birkaç basamak çıktı, sonra tekrar merdiven başına döndü. Anahtarını unutmuş gibi ceplerini karıştırarak aranmaya başladı. Bir saniye sonra da aşağıda bir otomobil motorunun çalıştığını motorun devrinin yükseldiğini, sonra düştüğünü, vites değişiğini duydu. Halinden memnun, dairesine çıktı.

Birkaç, saniye için aynı çatının altında toplanmışlardı üçü de. Kurban, muhafızı ve katil Tebessüm nedir bilmeyen Hurst için bile tüyler ürpertici bir istihza vardı bunda.

SEKİZİNCİ KISIM

Bir binada aylarca oturup ta aynı binanın diğer sakinleriyle hiç karşılaşmamak, Parioli mahallesinde 1001 A gibi bir blok apartmanda oturanlar için daima mümkündü.

Bu tabiatıyla Barclay'ın işine geliyordu, fakat aynı lisanı konuşan, aynı binada oturan ve kurbanıyla tanışmak için can atan katilin hiç hoşuna gitmiyordu.

Bir hafta geçtikten sonra, Hurst hafif tertip üzülmeye başlamıştı, çünkü kafasında tasarladığı plân kendisinin' çekme katın, kapısını çalıp içeriye girerek orada oturan kurbanıyla muhakkak surette tanışmasını gerektiriyordu.

Gerek aparmanın, gerek çekme katın devamlı surette göz altında bulundurulduğunu Hurst gayet iyi biliyordu, çünkü merdivende tanışmış olduğu uzun boylu adam değil de, iri yapılı, sert bakışlı, sırım gibi başka biri sık sık üst merdivenlerde, holde geziniyordu. Hurst onu defalarca çekme kata çıkarken görmüş, ayak seslerini duymuştu. Bu da kendini biraz endişelendiriyordu, çünkü Barclay'in hayatına karşı bir tertibin mevcudiyetinden haberdar olduğu anlaşılıyordu. Bu sebeple yabancılara karşı ve kendisini açmaza sokacak durumlara bilhassa dikkat edecekti.

Hâlbuki kendisine o hususta talimat verirken bundan bahsetmemişlerdi. Barclay'in apartmanına peşinen

dostça bir şekilde girmesi şarttı, yine de Barclay'le teması tamamen bir tesadüfmüş gibi görünmeliydi.

İlk günden sonra dairesinin kapısını hafifçe aralık bırakmayı adet edinmişti; daktilosunun başında da o şekilde oturuyordu ki, baktığı zaman merdiven başını görebiliyordu. Barclay merdivenden indiği takdirde bir punduna getirip onunla tartışabilmesi ihtimali vardı.

Sonra imkânsız zannettiği şey birden oluverdi; Kendisinin bile beklemediği bir şekilde.

Barclay, arada bir, çıkıp yürüyordu, bir defa da Fiamette Sinemasına gitmişti; bunun dışında hep çekme kattaki dairesinde mahsuldü; Son derece rüzgârlı ve fevkalâde soğuk olan terasında dolaşmış, oturup mektuplar yazmış, geç yatıp geç kalkmış, kendine yemekler hazırlamış, gecelerin geç saatlerini kendi kendine bir viski şişesi başında geçirmişti İçki iyice moralini bozuyor, kendisini dertlendiriyor, İçtikçe de hep Brenda'yı düşünüyordu.

Barclay'in hayatında görmediği cinsten bir geceyi birlikte geçirdikten sonra Brenda ile Capri'de vedâlaşmışlardı; O gece sadece vücutlarına değil, ruhlarına da arkadaş arayan, çorak ıssız bir adada bulunmuş dostluğa susamış iki insan gibi biri esmişlerdi

Barclay adresini Brenda'ya vermemişti, çünkü düşünülmesi gereken birçok husus vardı, kendi güvenliğiyle görevli, insanları ve çok karışık olan Avrupa casusluk şebekesi içindeki kendi mevkiini düşünmesi lâzımdı.

Bu sebeple ayrılık anında uydukları ihtiras yüzünden, birbirlerine söyleyecek kelime bulamamışlardı. Feribot

mendireğin ağzından denize açıldığı sırada Barclay gemiden Brenda'yı seyre başlamıştı. Brenda rıhtımda dönüp, dimdik» ardına bakmadan uzaklaşmaya başlamıştı. Fakat Barclay geminin kıç üstünde, dümen suyunun üzerinden ta ada uzaklarda karanlık bir lekeden ibaret kalıncaya kadar bakmaya devam etmişti.

Nihayet Brenda'ya bir mektup yazmış, kendisine cevabını yollaması için bir Sefaret adresi vermiş ve ay sonundan evvel Roma'da olup olamayacağını ona sormuştu. Bunu bir deneme mahiyetinde sormuştu. Kendisinin onun için duyduğu hisleri onun da kendisi için duyup duymadığım anlamak gayesiyle Brenda'nın kocası Roma'ya ancak Mart'ta gelecekti. Bu sebeple Brenda'nın kendisiyle buluşmak için Capri'deki ikametini yarıda kesip Roma'ya gelip gelemeyeceğini merak ediyordu. Brenda davetini, onun kendisine olan ihtiyacının bir nişanesi sayarak kabul eder de gelirse, Barclay o zaman gittikçe ciddileşen şahsi bir problemle karşı karşıya kalmış olacaktı.

Mektubu aldı, kapının kilidini açtı, mektubu postaya atması için Giusepe'ye vermek niyetiyle çekme kattan çıktı. Bacaklarını çalıştırmak için biraz yürümeye karar verdi, dördüncü katta merdiven başına indiği zaman bir daktilo, tıkırtısı duydu, sonra hafifçe aralık kapıdan içerde birinin daktilo başında yazı yazdığını gördü.

Hafızasından o katta oturanların isimlerini geçirdi. James Bond'un kendisine söylediklerini hatırlamaya çalıştı Daktilo başındaki muhakkak Kozytours'un adamı Hurst olacaktı İçinden gelen, ani bir arzuyla kapıya giderek onu çaldı. Daktilo sesi ansızın kesildi.

Hurst, Barclay'i ilk defa yakından işte o şekilde gördü.

Barclay. «Mr. Hurst'la teşerrüf ediyorum, değil mi?» diye sordu. Hurst. «Evet,» dedi.

Barclay birden yanlış bir şey yapmış olduğunu hissetti. Hurst o garip donuk gözleriyle kendisine bakıyor, hiç konuşmuyordu

Barclay, onu rahatsız etmiş olduğu kanaatindeydi.

Hemen konuşmaya başlayarak vaziyeti telâfiye çalıştı «Sizi katiyen rahatsız etmek istemedim, dostum. Yalnız bu katta bir İngiliz'in oturduğunu söylediler, postaya bir mektup atmaya giderken şöyle bir kapınızı çalıp merhaba diyeyim dedim. Rahatsız ettim, kusura bakmayın»

Hurst. «Ne münasebet,» dedi. «Katiyen beni rahatsız ediyor değilsin. Çok rica ederim, buyurun. Buyurun.» Eliyle içeriye girmesi için ona bir işaret yaparak kapının ağzından çekildi, Barclay içeri girdi.

Burası açık şöminesinde harıl harıl ateşler yanan geniş, güzel bir salondu. Hurst arkalarından kapıyı kapadı.

Hurst. «Bir dakikacık oturun » dedi. Roma'da açık şömine pek azdır. Kaloriferi kapattım. Sırf şöminenin zevkine varabilmek için.»

Barclay sağ elini muhatabına uzattı. «Alan Barclay.»

El sıkıştılar.

— «Eh, şöyle oturun. Teklifim bakidir »

Hurst bir koltuğu ona doğru itti, Barclay oturdu, sonra bacaklarını şömineye doğru uzattı.

— «Kapımı açtığım zaman biraz şaşırmış gibi göründüysem kusuruma bakmayım, Mr. Barclay. Tabir biraz kabadır, ben pantolonum inik yakaladınız.»

Barclay kıkır kıkır güldü. «Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Yukarıda çekme katta kalıyorum. Fakat katın bir köpek kümesinden farkı yok. Burada sohbet edecek biriyle oturmak gayet hoş.»

Hurst ayakta, çevik hareketlerle oradan oraya gidiyordu «Bir viski almaz mıydınız?» diye sordu.

Barclay. «Memnuniyetle,» deyince Hurst bir şişe getirip açtı sonra onun önüne bir karafa suyla bir bardak koydu

Hurst hayır, manasında başını salladı. «Müsaade ederseniz, içmeyeyim Ben başka bir şey alacağım. Bir saniye müsaadenizle.»

Salondan çıktı, az sonra açılmış bir domates suyu konservesi ve bir bardakla döndü. «Şerefe.» dedi, «Sizinle tanıştığıma çok memnunum, bunu ifade etmek isterim.»

Hurst, Barclay'in yazdığı yazılarla ilgilendiğini, görmüştü. «Benim işim de o işte,» dedi'. «Daha doğrusu işimden bir pakça; Kozytours firması hesabına çalışıyorum. Kozytours turistik geziler tertipler. Yeni bir ucuz Avrupa turu hazırlamağa geldim.»

— «Hayli enteresan bir şey olmalı. Ben de bir hayli Avrupa turu yaptım. Fakat benim ki mecburi turlardı» İlâve etti. «Dışişleri Bakanlığında çalışıyorum. Halen de yeni bir tayin bekliyorum.»

Hurst başıyla onun sözlerini tasdik etti. «Öyleyse Kozytours'un yeni ucuz turlarına katılmayacaksınız demektir. Bu seferki turun adı Londra'dan lâtif Lâtina'ya;»

Barclay «Lâtina'ya mı?» diye sordu. «Orada görülecek bir şey, var mı? »

Hurst omuzlarım silkti, «Bilmiyorum., fakat ben tur broşürlerinin müsveddelerini hazırladığım zaman, muhakkak olacak. Büyük bir reklâm kampanyasıyla bir çok meraklıya yutturulacak herhalde.»

Barclay, içki bardağını eline aldıktan sonra hayli rahatladı. «Hâlbuki bana çok heyecan verici bir iş gibi geldi sizinki. Muhakkak bir hayli seyahat ediyorsunuz.»

— «Harptenber. Avrupa'da çok vakit geçirdim.»

Hurst mermer üstlü masanın üzerinden şişeyi ileriye doğru itti. «Şurada birkaç hafta bir apartmanda, ötede birkaç gün bir otelde, pansiyonda, motelde yaslamak zamanla çok insanı canından bezdiriyor »

Barclay. «Tahmin ederim,» dedi.

Birlikte şöminedeki ateşe baktılar. Hurst eğilerek şöminedeki odunları biraz daha toplardı.

— «Bu yaz turistler için neler hazırlıyorsunuz?»

Hurst bir an parmak uçlarını birleştirerek düşündükten sonra cevap verdi. «Bu yaz Kozytours bugüne kadar tertiplediği en ucuz Avrupa turlarını hazırlayacak. Turizm tarihimizin en ucuz Avrupa turlarını hazırlayacağız. Harıl harıl yaz tarifelerimiz için yer ayırtmak gayesiyle dördüncü sınıf otellerle anlaşmalar yapmakla meşgulüm. Ayda üç defa seyahat ücretlerini peşinen ödemiş

kırkar kişilik kafilelerle turlar yaptıracağız Çeşitli şehirlerde birer gece kalacaklar, karınlarını spagetti ve dondurmayla doyuracağız. Çünkü bu ikisi İtalya'da hayli ucuz. Fakat İtalyanlar tarafından yapıldığı için egzotik şeyler tabu »

— «Peki, bu turlarda müşteri celp etmek için reklâmlarınızda neler teklif edeceksiniz.»

Hurst başını salladı. «Bir menüde yazdı ve telâffuz edemedikleri isimler taşıyan yemeklere turistler nasıl kanıyorlar, tahmin edemezsiniz, Mr. Barclay,» dedi. «Biçimsiz bir Roma lokantasında, veremli bir garsonun eliyle servis yapılırken bir Spagetti Bolognese için deli divane oluyorlar. En adi cinsinden bir, Chianti şarabını ise damaklarım şaklatarak içiyorlar.»

Elini sallayarak devam etti. «Tabii, bu arada onlara Forumu il Colıesum'ü gezdiriyor sayısız Hollywood yıldızının filim çevirdikleri yerleri gösteriyoruz. Tekrar Roma'ya dönsünler diye Trevi Çeşmesine de para attırıyoruz. En iyi iş yaptığımız ay Ağustos'tur. O ayda aklı başında bütün Roma'lılar yaylalara çıkarlar, Piazza Venezia kaldırımlarında yumurta pişirmek mümkündür, fakat müşterilerimiz bayılırlar buna.»

Barclay kendine bir bardak viski daha doldurarak gülümsedi. «Seyahat denen şeyin hiçbir romantik tarafını bırakmadınız, Mr. Hurst,»

Hurst, kıkır kıkır güldü Yine de seyahat etmek her sınıftan insan için bir hastalık haline geldi. Fakat demin de bahsettiğim gibi ben bu işten artık bıktım. Onun için vaktinden evvel, belki de bu işten sonra çekileceğim.»

— «Daha iyi bir iş mi düşünüyorsunuz?»

— Hayır artık çalışamayacağım. Taşrada bir yere çekilip orada yaşayacağım Ben güney İngiltere'de doğdum, oralarda bir yere çekileceğim»

Barclay, ağır bir sesle «Sizi kıskandım şimdi,» dedi.

Hurst domates suyunu tamamen içti, bardağı yere bıraktı.

Sıvının kalıntıları bardağın iç kısmından aşağıya ince çizgiler halinde süzüldü. Kan gibi tıpkı...

DOKUZUNCU KISIM

Şubatın üçüncü haftasının ortalarıydı. Barclay, Brenda'nın Capri damgasını taşıyan bir zarftan çıkan mektubunu okuyordu.

Branda mektubunda, buluşmalarını teklif ediyordu. Çünkü Capri'den ayrılıp Barclay'in ikametinin sonuna kadar Roma'da kalmaya karar vermişti

Mektubu şöyle bitiriyordu. «...Akıllıca bir karar mı verdim, bilmiyorum, Alan. Fakat Roma'ya gelmezsem beynimi kurcalayan suallerin cevaplarını hiçbir zaman öğrenemiyeceğim Kadınlığın en mühim özelliği ise tecessüstür Brenda»

Şimdi günlerden Çarşamba, vakit de gecenin yedisine geliyordu Via Archimede'nin yukarısındaki çekme katın duvarlarını sert bir rüzgâr yalıyordu. Rüzgârın sesi Branda ile buluşmayı sabırsızlıkla bekleyen Barclay'in duyduğu yalnızlık hissini daha da arttırıyordu.

Birden kapı vuruldu.

O daireye yerleştiği günden beri Barclay'in pek az ziyaretçisi olmuştu Binbaşı James Bond, birkaç seyyar satıcı, iki defa da Hurst. Üç defa akşam yeniklerini James Bond'la yemiş, sonra Binbaşının davetine mukabele için de Margret'le onu evvelâ yemeğe, sonra Opera'ya götürmüştü.

Barclay kapıya gitti, zinciri çıkarmadı onu, bir, iki santim araladı, sonra zinciri çıkardı.

Neşeli bir ses . «Ben James Bond,» dedi.

Barclay, neşesiz, onu içeriye aldı.

Bond içeriye ayak attığı anda. Barclay'in halinden, ziyaretinin hoş karşılanmadığını hissetmişti. Ve içeri girip te şapkasıyla paltosunu çıkardı askıya astığı andan beri bunun sebebini düşünüyordu

007 Muktedir ve gayet dikkatli bir ajandı. Dışardan ona bakanlar sırım yapılı, çelik gibi bir erkek görürlerdi, ama onun nelere muktedir olduğunu hiçbir zaman kestiremezlerdi Gözlerinin rengini bile sorsanız onunla konuşanlar bilemezlerdi.

Bond, çekme katın en mühim kısmı olan oturma odasına girerken Barclay'in o dilsiz husumetinin sebebini aradı.

Bond, masanın üzerindeki mektubu gördü. Aynı masanın üzerinde duran bir şişe viski ve su sürahisini de görmüştü. Bir ara sözüm ona duvardaki av tablolarını hayran hayran seyreder gibi yaparak zarfın üzerine bir göz attı. Capri damgasıyle el yazısını gördü.

Yazı bir kadın elinden çıkmışa benziyordu. James Bond, birden Barclay'in Roma'ya geldiği gece, konuşma sırasında Binbaşıya söylemiş olduğu ve Binbaşının da kendisine naklettiği, «Sonra birden bana bir şeyler oldu » sözünü hatırladı Barclay'in bu sözü söylerken nahoş bir şeyden bahsetmediğini de anlamışlardı. Barclay'in Roma'da iken tavrı hareketleri de bu hususta verilen raporlarla intibak halindeydi Bütün tahminleri Barclay'in hayatında bir kadın olduğunu işaret ediyordu

James Bond mırıldanarak Barclay'in kendisine gösterdiği koltuğa kuruldu, sonra çelik grisi sigara tabakasından bir üç yaldız bandlı sigara çıkardı, yine tabanca grisi bir çakmakla yaktı onu

Bond sigarasından bir nefes duman savurup ta Barclay de bir ara ona çaktırmadan mektubu alıp sonra bir bardakla viski ikram ettiği zaman Bond artık bir hususta tamamen emindi. Barclay kendisine farkettirmeden apartmandan çıkmaya kararlıydı. Bir kadınla buluşmaya gidecekti.

Bond viski bardağını kabul etti, üzerine bolca su koydu, sonra «Şerefe» dedi.

İçtiler, sonra nispeten dostça bir sessizlik içinde oturdukları yerde kaldılar. James Bond'un oraya ne maksatla gediği belliydi ve hiçbir izahata ihtiyaç yoktu

James Bond. «Bu iş artık fazla uzamaz. Alan, dedi. «Hepsi hepsi on gün kaldı. Ondan sonra tıkır tıkır yeni vazifene doğru yolda olacaksın.»

— «İnşallah öyle olur»

James Bond koltuğuna biraz daha kuruldu, sigarasından birkaç nefes çekti, «Basit bir iş bu. Sen gideceksin, ben de Londra'ya dönüp şefime raporumu vereceğim. Hiçbir aksama olmayacak'. »

Barclay kendine bir viski doldurdu.

Bir müddet hiçbir şey konuşmadılar. Sonra James Bond kalktı. «Ben artık gideyim, Alan. Hoşça kal. «Bizi de, kendini de üzecek bir şey yapmayacağını umarım.»

Barclay, James Bond'un pardösüsünü giymesine yardım etti, sonra onu asansöre kadar geçirerek uğurladı.

James Bond onun bütün bunları bir randevuya gecikmiş birinin telaşıyla yaptığını iyice görüyordu.

1001A'nın holünden çıkarken, Barclay'in söz dinleyecek bir halde olmadığını düşünerek canı sıkkındı.

Blok apartmanın bulunduğu yerden hafif bir bayıra doğru yürümeye başladı, sonra bir sokak lâmbasının altından geçti. Direğin dibinde bir İtalyan bir Lambretta ile uğraşıyordu. Adam hafifçe başını kaldırıp baktı. Bond hiçbir şey söylemeden ona başıyla hafifçe bir işaret yaptı, sonra yürümesine ara vermeden devam etti.

İtalyan yaya kaldırım üzerine asmış olduğu ufak bir alet kutusundan bir İngiliz anahtarı çıkardı. James Bond'un ayak sesleri uzaklaştığı zaman, İtalyan 1001A'dan tarafa bir nazar atfetti, fakat sahne değişmemişti, hafifçe ürperdi.

Ricci artolini bu blok apartmanı tam on beş gün, on beş gecedir devamlı surette kıyafet değiştirerek bekliyordu. Çekme katta oturan yabancının çekip gideceği günü dört gözle bekliyordu Çünkü bir Romalı için Roma geceleri Sibirya şehirleri kadar soğuk, onlar kadar ruh bunaltıcı idi.

Barclay duş yaptı, traş oldu, itinayla giyindi, sonra dahili telefondan kendisini Giusepa ile temasa geçirecek düğmeye bastı.

Dahili telefonun öbür ucundan Giuseppe cevap verdiği zaman, Barcley, dikkatle. «Bir taksi istiyorum dedi. Derhal,»

— «Sufoito, sigome, subifo.»

Barclay ışıkları söndürdü, dairesinden çıktı, taksi gelene kadar da biraz vakit geçirmek niyetiyle asansör yerine merdiveni tercih etti. Altındaki kata Hurst'un kapısı hafif aralıktı, daktilo sesi tıkırdıyordu. Barclay hafifçe kapıyı vurup girdi.

Hurst yerinden fırladı, ziyaretçisinden tarafa yürüdü.

Barclay . «İşler ne vaziyette? Londra — Lâttaa tur programı hazırlıkları ilerliyor mu?»

Hurst. «İlerliyor.» dedi. «Şişede de bir iki yudum viski kaldı,» Bu derece gelişmişti aralarındaki dostluk.

— «Hayır teşekkür ederim, dostum. La Cisterna'da randevum var bilir misin La Cisterna'yı? Müzik boldur, servisi çok kötüdür, ama neşeli yerdir.»

— «Travestere'de değil mi? »

— «Oralarda Neyse, iyi bak kendine. Sonra görüşürüz...»

Barclay, ıslık çalarak merdivenlerden inmeye devam etti.

Hurst ise dairesinin kapısına geldi, gözlerinde donuk, görmeyen bakışlar, onun ıslığını dinledi.

Giuseppe ufacık dairesinden çıkmış, Barclay'i antrede bekliyordu.

Barclay «Taksi hazır mı?» diye sordu

— «Momento, signore,» Sonra taksinin yolda olduğunu söyledi. Barclay arabayı dışarıda bekleyeceğini söyleyerek antreyi geçti cam kapılardan geçip caddeye indi

Bir taksi farlarını yakmış, Villa Gloria tarafından, bayırın aşağısından geliyordu, Barclay'in el sallayarak verdiği işaret üzerine araba yaya kaldırımına yanaşıp durdu» Barclay arabanın arka tarafına bindi.

James Bond'un habersiz dairesinden uzaklaşmaması için yaptığı ikaza Barclay; kulak vermemişti. ' Habersiz kaçmaya niyetliydi bu gece...

Bartolini ise az evvel James Bond'un verdiği işaretten vaziyeti kavramış, motosikletinin başını, bayır aşağıya; 1001A apartmanından tarafa çevirmişti; bu yüzden; Barclay taksiye binerken Bartolini onu görebilecek durumdaydı. Taksi hareket ettikten sonra Bartolini hemen motorunun arızasını bulmuş gibi yaptı; âlet kutusunu toplayıp yerine koydu, derhal Vespa'yı çalıştırdı, sonra taksinin peşine düştü. Kâh gazlayıp taksinin önüne geçerek, kâh geride kalarak Via Veneto'ya kadar arabayı takip etti. Nihayet taksi Via Veneto'da Barclay'yi indirdi, şoför parasını aldı, sonra hareket etti...

Bartolini bir kere daha yaya kaldırıma yanaşıp Vespa'sı arıza yapmış gibi davrandı. Yanından geçen iki karabiniyeri ye motosikletinde arıza olduğunu söyledi, karabinyeriler omuz silkerek uzaklaştılar... Bartolini, Excelsior Oteinin kapısını gözetlerken endişe içindeydi. Kimseye telefon edip bu durumu haber verebilmesi mümkün değildi... Bu takipte yalnız kalmıştı.

Barclay, Excelsior Otel ne girdiği anda, Bartolini onun oradan tekrar dışarı çıkacağını düşündü. Motorunu yaprakları dökülmüş bir ağacın altına parketti, sabırla beklemeye başladı.

Barclay müracaat masasına gidip Mrs, Malline'i sordu; memur genç kadının odasına telefon etti, sonra. «Bayan Malline sizi bekliyor efendim» dedi... «Lütfen şuradaki asansörle çıkınız, üçüncü kata; efendim.»

— «Oda numarası kaç?»

Memur muammalı bir bakışla baktı. «315, efendim.»

Barclay, 315 numaralı odanın kapısını vurduğu zaman, içeriden Brenda'nın seslendiğini duydu. «Gir, Alan!»

İçeri girdi, Brenda'yı görmediği halde, edaya yürürken;

«Gelenin ben olduğumu, nereden biliyordun?» diye seslendi.

Brenda oturma odasına bitişik odadan seslendi. «Buraya gel de söyleyeyim»

Barclay bir kapıdan geçti, Brenda'yı hafifçe aydınlatılmış bir tuvalet masasının önünde oturuyor gördü.

Brenda henüz giyinmesini bitirmemişti; Barclay'in bakışları onun siyah saçlarının altındaki boynunun kıvrımını gördü, sonra dizlerinin bağını çözen bir hararet, vücudunu kaplarken kadının omuzlarının beyaz meylini hatırladı; sonra da Brenda'nın aynadan mütebessim, kendisine bakan aksini gördü.

Genç kadın, onun aynadaki aksine baktı. «Alan...»

Alan Barclay, kaim halının üzerinden geçti; genç kadının aynadaki gözleri simsiyah, aşk doluydu!... Nihayet Barclay' onun hemen arkasına geldi, ellerini onun omuzlarına koydu, onun teninin saten hararetini parmaklarının altında , hissetti...

— «Gelenin ben olduğumu nereden anladın, söyle bana?» dedi... ,

— «Senin kendine mahsus bir, konuşma, kendine mahsus bir dinleme usulün var... Kapıyı da... bir âşık gibi vurdun »

Başını çevirdi, Barclay sarılıp, öptü; sonra elleri kadının vücudunun üzerindeki ipekli sabahlığın kıvrımlarını düzeltti...

Brenda heyecandan nefesi kesilmiş bar halde. «Şimdi de saçıma biraz çekidüzen vermem lâzım, şuraya otur da beni seyret» dedi.

Barclay oturdu. «Böyle anide Roma'ya gelivermem seni ürkütmedi değil mi?»

— «Neden ürkütsün? Bilâkis hayal edip umuyordum bunu»

Brenda Malline. «Vermem gereken bir karar vardı, kendime dair» dedi. «Bu karar, bu gece verilmeli Alan...» Cümlesini yarıda bıraktı...

Barclay konuşmak istedi, fakat genç kadın pufun üzerinde çabucak ondan tarafa dönerek bir hareketle susturdu onu...

— «Biz iki insanız, Alan... Mutluluğu arayıp bulmaları lâzım gelen milyonlarca insan içinden iki kişi... Mutluluk parayla, gözyaşıyla; hattâ ıstırapla elde edilebilen bir şey değildir. Alelade insanlara göre değildir... İnsanın kalbinde doğup gelişen bir şeydir... öyle değil mi?»

Barclay, «Senin her şeyi gayet veciz şekilde izah Hususunda fevkalâde kabiliyetin var, sevgilim,» dedi...

Brenda tekrar döndü; tekrar Barclay'in aynadaki aksine baktı, sanki o akis, hem kendisi; hem de sevgilisi namına bir soruya cevap verebilecek başka bir insanmış gibi...

Barclay, oldukça tutuk; konuşmasına devam etti. «Sana âşığım, Brenda... Capri'den ayrılalı beri başka bir şey düşünemiyorum... Sana oradayken hayatımın tehlikede olduğunu söylemiştim. Halbuki sana o kadarını bile söylememem lâzımdı... Seninle tanışınca hayatta kalma arzum birdenbire arttı; Seninle tekrar tekrar; tekrar tekrar sevişebilecek kadar yaşamak istiyorum artık...» Bir an fasıla verdikten sonra ilâve etti. «Sana âşıkım sevgilim... Şayet bizim için bir kurtuluş yolu varsa, hemen arayıp bulalım onu... Sabrım tükendi artık.»

Brenda kalktı, naylon sabahlık dizlerinin etrafında açılıp düzeldi; askıdan bir elbise aldı, kollarını havayla kaldırarak onu başından aşağı geçirdi, sonra elbiseyi vücudunun kıvrımlarına uydurmak için hafifçe kıvrılıp büküldü...

Nihayet bir gece çantasıyla etolünü aldı, Barclay'in koluna girdi...

— «La Cisterna'ya gidebiliriz, sevgilim... Şarap, kadın ve şarkı demişler hayatın formülü için. Şarapla şarkı orada var, kadını da benden...»

Yayla kaldırımda, ürpererek bekleyen Bartolini, onların Excelsior'dan çıktıklarını göldü. Yağmur yağmış, bir sağanak gelip geçmiş, şimdi taşların üzerinde su birikintilerinden elektrik ışıkları aksediyordu... Bir taksi

otelin önüne yanaştı, sonra Bartolini, Barclay'in yanındaki kadını o taksiye bindirdiğini gördü.

James Bond'a veya Binbaşıya telefon edecek kadar vakti olmuş, fakat bulunduğu mevkii terke cesaret edememişti... Şimdi de yeniden hareket ediyorlardı... Bu işin bir yerinde bir iş olacak diye müthiş endişeliydi Bartolini... Barclay'in yanındaki bu kadın da kimdi? Bir yemlik mi? Dişi bir katil mi? Artık Barclay'e cüret edebildiği kadar yaklaşıp onu devamlı gözetlemekten ve onu hayatta tutabilmek için her çareye başvurmaya hazır, beklemekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Bileğinin kuvvetine güveniyordu. Binbaşı, ona en zor durumlarda bile kendini bilek kuvvetiyle korumasını öğretmişti ve zayıf vücudunda müthiş bir asabi güç vardı... Yine de Bartolini, Barclay'i kahredici darbeden zamanında koruyabilecek kadar seri hareket edemeyeceği korkusuyla ecel terleri döküyordu.

Kesif trafiğin içinden taksiyi takip etti, nehri geçtiler, Travestere semtinde yılankavi daracık yollardan geçtiler, nihayet Bartolini taksinin hedefinin neresi olduğunu anladı.

Öndekilerin La Cisterna'ya gitmekte olduklarına kanaat getirir getirmez de gaza basarak taksiden ileri geçti; Barclay'le kadın, gece kulübüne girdikleri zaman; Bartilini çoktan pardösüsünü çıkarıp vestiyerci kadına vermiş bulunuyordu.

O havası boğuk, ufacık restoranda şaraplar içilir, müzikler çalınırken, hiç olmazsa onları yakın mesafeden gözetleyebilecekti.

Hurst, Via Architme'deki dairesinde ani bir karara vardı.

O karara varmadan evvel durumu dikkatle gözden geçirmiş, hattâ kendisine bir tuzak kurulmuş olması ihtimali üzerinde bile durmuştu. Kendisinden şüphelenmiş ve Barclay'e ne yapmak istediğini ona sezdirmesi, bildirmesi için talimat vermiş bile olabilirlerdi. Fakat bu ihtimal üzerinde durduğu anda onu bir kalemde sildi, Barclay'in kendisini korumaya memur o uzun boylu; sırım yapılı İngiliz'i atlatmış ve kimbilir hangi kadınla bir gece geçirmeye gitmiş olduğu muhakkaktı...

Kaçırılacak bir fırsat değildi bu... Barclay'i ortadan kardırmak için tasarladığı plânı en ufak teferruatına kadar düşünmüştü. Fakat beklenmedik gelişme ihtimallerini de daima hesaba katmak lâzımdı. Barclay'i, Roma caddelerinde etrafında fedailerinin bulunmadığı bir sırada yakalayabildiği takdirde, fırsatı kaçırmayacaktı..

Daha evvel de böyle durumlar olmuştu. Innsbruck'taki o Alman meselâ... Daha adamı nasıl ortadan kaldıracağına doğru dürüst karar vermeden bir plân gelmişti aklına. Bunun üzerine hemen adama antika bir saat bahanesiyle telefon etmiş, antikacı da nefes nefese bir nehir üzerindeki ölüm randevusuna gelmişti... Almanı hırs ve tamah öldürmüştü, Barclay'i de bir dikkatsizlik götürebilirdi nihai akıbetine...

Hurst, saatine bir göz attı. On bir... Az ileride bir taksi durağı vardı, on beş dakikada Roma'ya bir ucundan ötekine geçebilirdi. Çok gerilerde kalmış harp senelerinden bir düşünce geldi aklına. Bir muharebenin en civcivli

anında taktik avantajlardan gayet seri şekilde faydalanmayı düşünüp harekete geçen de bir başka Alman, Rommel değil miydi? Harbi veya harpte oynadığı rolü on yaldan fazla zamandır düşünememişti.

Hurst pardösüsünü düğmeledi, apartmandan çıktı.

Müzisyenler çigan havaları çalıyor, kemanları üzerinde yay çekerken boyuna kırılıp doğruluyorlardı. Restoran sigara dumanlarıyla dolmuş, çok sıcak olmuştu, müşteriler arasında da acayip bir sunî neşe havası vardı.

La Cisterna diplomatların as dostlarını eğlendirmek için gittikleri rustik bir yerdi. Ve gecenin geç saatlerine kafalar dumanlandığı, restoran havasız kaldığı zaman da, çiftler masalar arasında dansa kalkarlardı.

Saat on bir buçuğa geldiğinde artık ciddî tavırlardan zene eser kalmamış, herkes birbirleriyle, civar masalarla teklifsiz olmuştu. Sonra masaların birinde oturan bir genç çift aniden ayağa fırladılar, iki sıra masanın arasındaki daracık geçitte dönerek dansa başladılar. Bu şehevi dansa başka çiftler de katıldı, sonra dans için hiç yeri olmayan daracık restoranda pervasızca dansa başladılar. Kırmızı kuşaklı garsonlar ise birer kenara çekilmiş, yorgun argın bahiş saatini bekliyorlardı

Barclay masanın üzerinde Brenda'ya eğildi.

«Eğleniyor musun, sevgilim?»

— «Çok, Alan. Fakat konuşmamız lâzım... İkimiz hakkında» Sonra anide ilâve etti. «Tom'dan beni boşamasını isteyeceğim. »

Yalpa yaparak dans eden bir çift masaya çarptılar, özür dileyerek uzaklaştılar.

— «Meselenin bu tarafı seni ilgilendirmiyor, sevgilim;. Fakat Capri'de birlikte geçirdiğimiz günler böyle bir kararı benim için zaruri kıldı. Çünkü artık ben de Tom'la mesut olamam, o da benimle olamaz, bunu anladım.»

Barclay elini uzattı. «Ne kadar müteessirim, tahmin edemezsin, Brenda»

— «Bu er geç olacaktı, seninle karşılaşmam daha kolaylaştırdı vaziyeti. Şimdi bir başkasını sevebileceğimi bilmiyorum. Seni seviyorum.»

Oda boğucu derecede sıcak olduğu halde Brenda ürperdi. «Bütün hayatı boyunca hep sevgimi, aşkımı doya doya verebilecek birine ihtiyaç duydum. Fakat bunun için kimi seçtiysem daima sevgimle, aşkımla şımardı. Sen şımarmayacaksın, değil mi, Alan? Değil mi?»

Barclay onun ellerini kavradı. «Capri'ye dönecek misin?»

Brenda «hayır» manasına başını salladı. «Hayır, artık dönmeyeceğim. Tom Martin on yedisinde veya on sekizinde Roma'ya gelecek. Onu bekleyeceğim.»

— «O tarihte ben Belgrad'da olacağım.»

— «Ne zaman döneceksin oradan?»

Barclay elleriyle yüzünü ovuşturdu. «Bu sualine kesin bir şey diyemeyeceğim. Herşey yolunda giderse belki bir sene sonra. ..»

Barclay hâlâ hafifçe Brenda'nın bileklerinden tutuyordu, sonra parmaklan onun parmaklanın aradı, onarla kenetlendi. «Şayet... Tom'dan boşanabilirsen, Belgrad'a bana gelir misin? Orada evlenebilirdik. Bunu bilirsem,

yaşamam için...» yüzünü buruşturdu, «yaşama için bir sebep olacak.»

Brenda. «Boşanmam uzun sürebilir,» dedi. «Nasıl yürütülür bu işler?»

— «Bilmiyorum. İnsanlar birbirlerinden nasıl boşanırlar, bilmiyorum.»

Brenda'nın yüzünde bedbaht bir ifade belirdi.. «Boşanma hayliyle ıstırap verecek bana. Tom hiçbir şeye aldırmaz. Belki için için buna memnun bile olacak, fakat kızacaktır ayni zamanda. «Pek derin "düşünebilen bir erkek değildi, satın aldığı bir, şeyi elden çıkardığını düşünecek olursa canı kızacaktır buna» gülümseyerek konuyu değişirdi. «Roma'dan ayrılmadan evvel seni tekrar görebilecek miyim?»

Müzik Barclay'in kulaklarında bir ihtiras çağlayanı halini almıştı. Dans edenler masaların arasında tökezleniyor, kemancılar kemanlarını ağlatarak terliyor, tarihî kostümler giymiş garsonlarda durmadan maşalara şarap taşıyor, herkes bir sar sarhoş neşesiyle bağrışıyor, çağırıyordu.

Barclay, Brenda kendisinden çok uzaklardaymış gibi, o gürültüyü bastıran bir sesle. «Hayır,» diye bağırdı, fakat bana mektup yaz. Belgrad Sefareti vasıtasıya.»

Brenda. «Seni o kadar seviyorum ki,» saadetimden ağlayacağım. Şarap tesir etti herhalde.»

Masanın üzerinden birbirlerine eğildiler, öpüştüler.

Müzisyenler nasıl çalarken ter döküyorlarsa., Bartolini de kendi köşesinde vazife başında buram buram terliyordu. Ufak masasında karşısındaki kolluğa orta yaşlı

bir Amerikalı oturmuş, durmadan şarap getirmeleri için garsonlara sesleniyordu.

Bartolini önceleri hiç İngilizce bilmiyormuş gibi davranmıştı, fakat nihayet bu numaraya daha fazla devam edemeyeceğini anladı. Ö zaman Amerikalı centilmen. «Müsaade edin de söyliyeyim,» diye başladı. «Siz İtalyanlara hayranım. Gerçekten size büyük hayranlık duyuyorum. Ne büyük İlerleme kaydetmişsiniz. Şu İngilizcesine bakın, fevkalâde bir şey değil mi? Haydi, biraz şarap alın.»

Bartolini. Çok teşekkür ederim,» diye mukabele etti. Bu arada gözleri, ümitsizcesine dönen çiftlerle sigara dumanı bulutunun içinden Barclay'e kadının üzerine dikilmişti.

Gözetlediği çift kalkmaya hazırlanıyordu. Amerikalı. «Bu gece burada sizinle karşılaştığıma cidden memnunum,» dedi,.

Bartolini. «Çok özür dilerim,» dedi, «fakat beni bekleyen bir arkadaşım var. Gitmem gerekiyor.»

Amerikalının itirazına kulak asmadan kalktı, Barclay ile Brenda, masalar arasından el ele tutarak geldikleri sırada Barclay daha atik davranıp dışarı fırladı.

Hemen vestiyer memurundan pardösüsünü aldı, bahşişini verdi.

Daracık, Arnavut kaldırımı döşeli sokağa çıktığı sırada havanın çok soğulmuş olduğunu farketti. Sonra birden yakalarını kaldırmış, ellerini çeperine sokmuş birinin kendisine doğru geldiğini gördü. Fakat adam ona yaklaştığı sırada birden., yüzünü öbür tarafa çevirdi,

daha hızlı adımlarla yürümeye devam etti, nihayet bir köşeyi dönerek gözden kayboldu.

Bartolini Vespa'sına yürüdü. Barclay'le kadın restoranın önünde, birbirlerine sokulmuş, taksi beklerlerken, Bartolini motosikletiyle oyalandı.

ONUNCU KISIM

Ertesi gece sekiz buçukta Binbaşı James Bond'un kaldığı pansiyona geldi. İki adam, bir yatak odasıyla oturma odasından mürekkep dairede koltuklara kuruldular. Binbaşının her zamanki gibi, çok yorgun bir hali vardı. «Bizim delikanlı yine biçimsiz bir tehlikeye atmış kendini, öyle mi?» dedi.

James Bond tabakasından bir sigara çıkarıp çakmağıyla yaktı. «Bartolini, Barclay'in sağ sağlim geri döndüğünü görür görmez durumu bana bildirdi. Yalnız yanındaki kadın kim, merak ediyorum.»

— Şehir dışında olduğum için özür dilerim. İkindi üzeri döndüm. Gelir gelmez de büroma bıraktığın raporu okudum La

Cisterna'daki garsonlar arasında bir soruşturma yapılsa kadının ismi öğrenilebilir. Garsonlar çok şeyler duyarlar müşteri masalarına servis yaparken. Tabi, kadının kim olduğunu Barclay'e de sorabiliriz, fakat konuşacağım sanmıyorum.»

James Bond. «Bartolin'i bir hayli terlemiş dün gece,» dedi. «Barclay'in dairesinden çıkarken bizi atlatarak kaçacağına dair içimde bir his belirmişti, onun için ona sinyali verdim, bilâhare telefonla bana rapor vermesini bekliyordum, fakat fırsat bulamamış Ve restorana girdikten sonra da onları yalnız bırakmaya cesaret edememiş.

Kadının, ismini Escelsior Oteline sorarak da öğrenebilirdim, fakat yapamadım. Belki Barclayla Capri'de tanıdığı biri. Belki de vaktiyle çalıştığı sefarethanelerin birinden tanıdığı eski bir arkadaşı. Belki de evli kadın. Bilmiyorum. Barclay'ın hususi hayatını deşmek için bulunmuyoruz burada. Mühim olan evine sağ salim dönmesidir. Bir daha da bu şekilde dışarıya çıkamaz »

Binbaşı gayet açık şekilde konuştu. «Çok ihtiyatsız haraket ediyorsun James. Ya kadın Barclay'i tuzağa düşürmek, için kullanılan bir yemlik olsaydı?»

James Bond sırıttı. «Bartolini'nin raporunu okuyunca bu ihtimali tamamen kafamdan çıkarıp attım. Kadının evli, çok üzüntülü ve Barclay'e de delicesine âşık olduğu kanaatinde Bartolini. Barclay evli kadınlara müptelâ ise, bu onun bileceği iş Bizi ilgilendirmez...

— «Yine de kadın hakkında bir tahkikat yapmalıyız»

James Bond sigarasının dumanını tavana üfledi. «Adamı fazla sıkıştırmayalım. Bir şans verelim ona da. Kendi derdi zaten başından aşmış, bir de biz ateşe gazyağı dökmeyelim. Bir daha kaçmaz elimizden ve nihayet şunun şurasında da gitmesine altı gün kaldı.»

Binbaşı. «O kadar yorgunum ki, doğru dürüst düşütüme kabiliyetimi kaybettim» dedi. «Belki sen haklısın. Dün geceki macerasından haberdar olduğumuzu bilmiyor Barclay, değil mi?»

— «Bilmiyor, bilmesine de lüzum yok. Fakat Bartolini ile ben kendisini nöbetleşe bekliyoruz. Başına bir şey gelecek olursa, dışarıdan gelecektir, çünkü binada

bulunanların hepsi hakkında ikişer defa tahkikat yaptık.»

— «Güzel.»

James Bond bir an durakladı. «Ha... bir ufak mesele daha var. Kısa kesmek istediğim için raporuma ilâve etmedim. Bartolini, Barclay'le kadının restorandan çıkmaya hazırlandıklarım görünce daha evvel davranıp onlardan iki adım önce dışarı fırladı. Ve La Cisterna'nın önüne çıktığı zaman, oradan geçen biriyle karşılaşmış, İngiliz tarzında gabardin pardösü giymiş biriyle. Bartolini o adamı gözünün ısırdığını söyledi.»

— «Ne? Gözü mü ısırmış?»

—«Bartolini az evvel çok aydınlık bir yerden çıktığı ve dışarıda da sokak yarı karanlık olduğu için bir ah etrafını iyi görememiş. Yine de Bartolini o adamın Hurst olduğu kanatinde. Şu Kozüytours'un adamı Hurst.»

Binbaşı dimdik doğrulup oturdu birden. «Bartolini tanıyor mu Hurst'ü?

Bond başıyla müspet bir işaret yaptı. «Bartolini'nin fevkalâde bir göz hafızası var. Bir simayı bir kere gördü mü katiyen unutmuyor. Senin Barclay'ı oraya bıraktığın gece, yani ilk gece, İOOLA ya girerken bir an, antrede birini görmüş. La Cisteme'nin önünde karşılaştığı adamın da aynı şahıs olduğu kanaatinde. Adamın eşkalini bana tarif etti Hurst olduğu muhakkak»

Binbaşı da sözlerini başıyla tasdik etti. «Doğru söylüyor. O gece ben de merdivenden inerken Hurst ile karşılaştım, kendisine «iyi geceler» diye selâm verdim, fakat mukabelede bulunmadı...

James Bond devam etti. «Doğrusunu söylemek gerekirse,

Bartolini o gece içkiyi biraz fazlaca kaçırmışmış. Çünkü yeğeni Maria kendisine fevkalâde lezzetli bir yemek hazırlamış» çeşit çeşit şaraplar da ikram etmiş... Bartolini La Cisterna'da karşılaştığı şahsın Hurst olduğuna yüzde yüz emin değil, fakat gözü ısınmış yine de.»

— «Bir tesadüf te olabilir. Fakat ben hiç hoşlanmam tesadüflerden. Bu hususta tahkikat yaptın herhalde, değil mi?»

— «Bartolini vasıtasıyla yaptırdım. Fakat kapıcı Giuseppe işe yarar bir şey söylememiş. Barclay'in bir taksiye binerek evden ayrıldığını görmüş sonra da bir müddet antrede dolaşmış. Saat on sularında yatıp bir, iki saat kestirmiş, bu sebeple Hurst binadan ondan sonra çıkmış olabilir.»

Binbaşı bu nokta üzerinde düşündü. «Fakat Barclay'in La

Cisterna'ya gidebileceğini Hurst nasıl bilebilirdi? Böyle bir şeyi tahmin etmesi mümkün değil. Barclay söylemiş olabilir mi ona acaba?»

— «Geceleyin dışarı çıkarken nereye gideceğini ilân ederek kendi kendini tehlikeye atmayı Barclay bile istemez.»

— «Mutabıkım seninle»

— «Binaenaleyh muhakkak bu iş bir tesadüf eseri... Hurst geceleyin yürüyüşe çıktığı bir saatte geçmiş olmalı oradan. Ve yahut ta Bartolini yanıldı. Ben ikinci

şıkkı daha muhtemel bulurum. Hem sonra Hurst'un Bardadle ilgilenmesi için de hiç bir sebep yok, değil mi?»

— «Yok herhalde.»

James Bond, bir duraklamadan sonra konuştu. «Barclay bir, iki defa Hurst'tan bahsetti. Hurst domates suyu içiyormuş,

Barclay viski içerken de turizm hikâyeleri anlatarak, onu eğlendiriyormuş. Yakında işleri bırakıp Devon'da sakin bar emekli hayatı yaşamaya başlayacağını söylemiş. Su sızmıyor aralarından»

Binbaşı yeniden rahatladı. «Şüphe edecek bir tarafı yok bunun Hiç sebebi olmadan insanları telâşa veren bir hal işte. Barclay' ın kapalı kaldığı binada konuşacak birini bulmuş olması hoş bir şey.»

Bond. «Evet, ben de ayni kanaatteyim,» dedi.

Bond'la Binbaşı hakkında konuştukları şuada, Hurst 1001A daki dairesinde, şöminenin karşısına kurulmuş, oturuyordu.

Bir gece evvelki nahoş durumdan sonra, başına bir iş gelmesini bekliyordu.

İtalyan'ın restorandan dışarı çıktığı anda sokaktan ileriye doğru baktığını görmüş, sonra o müthiş hafızasının çekmecelerini hayalinden süratle karıştırdığı sırada tanınmamak için hemen duvardan tarafa çevirmişti başını. Hafızasını karıştırır karıştırmaz da derhal oradan bir fotoğraf bulup çıkarmıştı Barclay'in apartmana geldiği gece, 1001A'nın antresinde karşılaşmış olduğu kaytan bıyıklı, sulu gözlü İtalyan genciydi bu. Kapıcının daire-

sinden çıkan İtalyan genci. Demek bir İtalyan, da vazifeliydi bu işte. O adamı o ana kadar hiç farketmemişti, dikkatsizliğinden dolayı kendine lanetler yağdırdı. Bu sebeple, o karşılaşma anında yoluna devam etmekten başka yapılacak başka bir şey yoktu, adımlarını seyreltmeden, yavaşlamadan, ayni tempoyla devam edip İtalya'nın yanından geçmiş» köşeyi döner dönmez de adımlarını sıklaştırarak bir taksi bulmuş, derhal apartmanın civarında bir yere dönüp orada inmişti.

O civarda binayı gözetleyen kimse olmadığına kati surette kanaat getirene kadar da 1001A'ya girmemişti.

Bu hadise normal davranışını allak bullak etmişti, bu haller hadiseleri tamamen kendi tatlı akışına bırakmak yerine kendisini nihai darbeyi bir an evvel indirmeye sevkediyordu.

Sinirleri falan bozulmuş değildi katiyen. Kritik an yaklaşırken daima kendine hakim olurdu Plânı gayet basitti, fakat üzerinde durup zaman bahsine gayet iyi işlenmesi gerekiyordu Şansının da bir nebzecik yolunda gitmesi lâzımdı, çünkü bütün diğer ihtimalleri hesaplamıştı

Birden kalktı Askıdan bir pardösü alarak dairesinden çıktı, asansörle zemin katına indi Antre boştu, bunun üzerine asansör kapısını kapadı, sonra asansörün dış demir kapısını hızla çarptı...

Tahmin ettiği gibi, Giuseppe hemen sesi duyarak dairesinin kapısına çıktı, ciddi bir baş hareketiyle onu selâmladı.

Hurst biraz yürüyeceğini söyledi, mühim bir işi vardı, oyunun son kısmını tamamlamadan evvel şöyle biraz temiz hava alıp aklını başına toplamak için yürümek ihtiyacını duymuştu... Giuseppe mırıldanarak hafifçe bir reverans yaptı.

Hurst binadan çıktı, sola döndü, bayır aşağı inerek başka blok apartmanları geçti. Ellerini ceplerine sokmuş, başını Önüne eğmiş, plânının teferruatını bir kere daha zihninden geçiriyor ve Barclay'in o sırada kendi çekme katında olup olmadığım anlamak için başını kaldırıp yukarıya bakmaya cesaret edemiyordu.

Yedi, sekiz dakika kadar yürüdü, sonra döndü, geldiği; yoldan bayır yukarı 1001A'ya doğru yürümeyle başladı. Karşı kaldırımdan yukarı çıktığı sırada biraz başını kaldırıp baktı, çekme katın yarı kapalı pancurlarının arasından ışık sızıyordu.

Barclay'in dairesinde olduğunu görünce bayağı bir ferahlık hissi duymuştu. Bu sırada da yağmur yağmaya başlamıştı...

Hurst adımlarım sıklaştırdı. Bu iş ya şimdi olacaktı, ya da hiçbir zaman. Hiçbir zaman demek ise düpedüz kendi Ölüm fermanım imzalaması demekti.

Gayet şık giyimli ve lüzumundan fazlaca makyaj yapmışı iki genç kız o binaya girdiği sırada asansörden çıktılar, cıvıl cıvıl konuşarak fuayeyi geçtiler.

Giuseppe dairesinin kapısında, yüzünde aksi bir ifade, iki kıza bakıyordu.

Hurst, gayet tatlı bir sesi e «Kuona notte, Giuseppe,» dedi; sonra hazır bekleyen asansöre binerek kendi katına çıktı.

Günlerden Şubatın yirmi ikisi, vakit gecenin on buçuğuydu ve dışarıda sisli yağmur artık çok inceden inceye yağıyordu.

Hurst oturma odasındaki şöminenin ateşini karıştırdı, üzerine yeni kütükler ilâve etti, sonra üzerindeki daktilosuyla birlikte ufak masayı şömine yakınında bir yere yerleştirdi, makinenin şaryösünde kısmen, temize çekilmiş bir rapor sarkıyordu.

Bir konserve domates suyu açtı, bir bardak içti, sonra hem bardağı, hem de açık konserveyi şöminenin kenarına bıraktı.

Bir gazete alıp açtı, onu buruşturup düzeltti, sonra koltuğun yatımda yere bıraktı.

Sonra banyoya giderek duşu açtı, ufacık banyonun içi duşun buharıyla dolana ve küvetin üzerindeki aynayı buğulayana kadar suyu akıttı, duştan sıçrayan sularla bir havluyu hanice ıslattı, sonra havluyu duvardan uzanan nikelajlı bir askı koluna astı» arkasından duşu kapadı.

Artık son hazırlıklara başlamış olduğu için zihni bir kere daha berraklaşmıştı, metotlu bir şekilde sahneyi hazırladı her şeyi dikkatle yerli yerine koymaya başladı, çünkü nihayet hayatı buna bağlıydı.

Oturma odasına gelince, eserini tamamladı. Daha oraya geldiği ilk gün, oturma odasının nihayetindeki perdeleri çekilmiş pencerelerin geniş caddenin öbür yakasında 1001A'nın tam karşısına isabet eden bir blok

apartmanın pencerelerine baktığına dikkat etmişti Gündüzleri pencerelerin bazıları açıktı, hizmetçilerin karşı odalarda temizlikle meşgul olduklarını görmüş, çok zaman toz bezlerini silkmek veya bitişik dairelerde çalışan arkadaşlarına seslenmek için pencerelerden eğildiklerini görmüştü. Bu şekilde oturma odası bir nevi tarassut altındaydı ve bunun da kendisine hayati önem taşıyan bir koz sağlaması ihtimali vardı.

Gayet ağır, eski usul kornişli perdeleri aşağıya kadar çekmemeye daima dikkat etmişti, perde çekildiği zaman yerdeki de teşkil eden tahta şeritler birden birbirlerine kenetleniyor, bir perde halini alıyorlardı. Ve alışkın olduğu yere oturduğu zamanda gölgesi dışarıdan pencereye bakan bir kimse tarafından, görülebilirdi. Bu enteresan, bu mühim gecede dairesinin pencerelerine bir bakan olduğu takdirde kendisinin gölgesini zaman zaman bir hava cereyanıyla sallanan perdelerin üzerinde görecekti. Birkaç dakika daktilosunun başında oturdu, sonra gidip büfedeki bir çekmeceyi çekti oradan ince bir tabaka mukavva aldı, onun üzerine kabaca bir insanın başıyla omuzlarının biçimini çizdi, o çizgiler boyunca yırttı.

Tekrar koltuğuna oturdu, sonra mukavvayı yan tarafında kendi hizasına ayarladı, nihayet raptiye ile onu koltuğun koluna iğneledi. Sonra iskemlesinden kalktı, abajurun ötesine geçti, oradan eserini seyretti,.

Dışarıdan rastgele bakan penceredeki mukavva gölgesini görerek pekâlâ ona ait zannedebilirdi.

Radyonun ses düğmesini birazcık, sesi binanın derin sessizliği içinde duyulabilecek kadar çevirdi. Sonra dairesinin kapısına gitti, onun dikkatle açtı, baktı merdiven başında kimsecikler yoktu.

Sessizce asansöre yürüdüğü sırada içinde hiç sinirli değildi, bilâkis hafif bir neşe vardı içinde.

Asansör kat hizasına gelip durdu. Hurst bindi, sonra çatı katının düğmesine bastı. O kata gelince asansörden çıktı, fakat kendi yokken aşağıdan çağırılmasın diye asansör kapısını kas ten aralık bıraktı

Sonra Barclay'in dairesinin kapısının yanındaki düğmeye bastı. Sadece bir kere. Kısa, âcil bir zil sesiyle. Beklemeye başladı..

Saat on biri birkaç dakika geçiyordu.

Giuseppe bu gece Ricci Bartolinin aniden kendisini ziyarete gelişine hem şaşakalmıştı, hem de sevinmişti, çünkü Maria birkaç günlüğüne evli olan kızkardeşine gitmiş, üstelik Ricci de gelirken bir şişe viski getirmişti.

Ricci yağmurdan içeriye girdi, ayaklarını yere vurarak, şapkasıyla pardösüsünün sularını da silkerek Giuseppe'nin ufacık dairesine yürüdü.

Giuseppe, Ricci Bartolini'nin sualine cevaben, vaktin geç olmasının birşey fark etmediğini, çünkü muhakkak budala bir kiracının sabaha karşı dönüp anahtarım unutmuş olduğu için kendisini uyandıracağım ilâve etti.

Sonra kendine bir bardak viski doldurdu, onu bir, dikişte yuvarladı.

Bartolini. «ihtiyarlardan gayri, evde binada pek az kimse var herhalde» dedi.

Giuseppe omuz silkti. «Geride kalanlar da sabaha kadar düğmeye basıp beni uyandırmaya yeter. Dansöz karıları gittiler, İtalyan ailelerinden üç veya dördü dışarıda İki İngiliz evde, Kedili Sinyor Pacci ile Amerikalı da evde. Kedilinin kedilerini beslemek için katından aşağı terasa et atmaya başlama saatidir; muhakkak Amerikalı da şu anda terasında gölgeler içine gizlenmiş vaziyette onun et atmaya başlamasını bekliyor. Bir haftadır hiç gürültü etmiyorlardı muhasamatın yeniden başlamanın zamanıdır artık.

Bartolini ona, cömertçe bir viski daha doldurdu.

— «Çok fazla içmemeliyim.»

— «Maria yok nasıl olsa. Ne düşünüyorsun?»

— «Maira'nın burnu müthiş koku alır. Bodrumda boş bir viski şişesinin kokusunu alsın, kızılca kıyameti koparır. Emin ol Ricci, doğru söylüyorum, tecrübeyle biliyorum.»

Bartolini; bir müddet sonra. «Sana bu defa kötü haberler getiriyorum, Giuseppe,» dedi. «Roma'da bu seferi ikametimden çok hoşnudum, fakat bir iki güne kadar buradan ayrılarak Napoli'ye gideceğim, bunu düşünmeye bile tahammül edemiyorum, fakat ne yapayım ki, bir seçim yapmaya hakkım yok. Belki de seninle konuşmamız için son fırsat olacak... konuşmak ve viskiden biraz kâm almak için.» Başıyla gişeyi işaret etti;

Giuseppe derin bir göğüs geçirdi. «Çok üzüleceğim beri de buna. Fakat1 hayat daima böyledir, tecrübeyle öğrendim.

İnsan kısa bir zaman için saadeti buluyor, fakat daha o saadetin özünü dürüst kavrayamadan elden kaçırıveriyor.»

İki adam bu minval üzere bir müddet daha konuştular, nihayet Bartolini gitmek üzere kalktı. Elini uzattı, İtalyan usulünce birbirlerini selâmladılar.

Kapıların dışında yağmur yağıyor, yaya kaldırım da ıslak ve simsiyah parlıyordu.

—«Eh, Arrivederci artık, Giuseppe.»

Bartolini saatine bir göz attı, loş ışıkta vaktin on biri çeyrek geçtiğini gördü.

Sonra yaya kaldırımı kenarına bırakmış olduğu motosikletine doğru yürümeye başladı, fakat ayni anda o da, Giuseppe de bir bağrışı duydular.

Bir çığlıktı bu. Parioli'nin bu semtinde birbirine yakın blok apartmanların teşkil ettiği dört yanı yüksek duvarlı avlunun duvarlarından akseden bir çığlık.

Giuseppe hemen kavradı Bartolini'nin kolunu. «Aman Allahım!» diye haç çıkardı.

Bartolini'nin yüzü aniden kızardı, sonra omuzunun üzerinden «Çabuk anahtarları getir Giuseppe! Allah aşkına çabuk ol! diye bağırarak asansöre koştu.

Bartolini'yi sadece yeğeni Ricci ve ikide bir, bir şişe viskiyle ziyarete gelen âli cenap bir Romalı hısımı gözüyle gören. Giuseppe, ağzı bir karış açık, onun arkasından bakakaldı.

Bartolini asansöre varınca düğmeye bastı, hayatı o asansörün inişine bağlıymış gibi bir tavırla ki büklüm, olmuş, telâşla bekledi,

Giuseppe'ye tekrar. «Pasoları, aptal, pasoları» diye bağırırken yüzü vahşi bir hayvanınki gibi kararmıştı.

Giuseppe ufak dairesine gitti, sonra ev telefonunun yanındaki bir kancadan bir deste anahtar aldı

Tekrar hole çıktığında, Bartolini hâlâ ayni vaziyetteydi, asansör de aşağı inmiyordu.

Bartolini anahtar destesini Giuseppe'den kaptığı sırada ecel terleri döküyordu, sonra asansör hafifçe tok bir sesle inince Bartolini hemen demir kafesi yana sürdü.

— «Çabuk polis ve bir ambulans çağır, onlar gelene kadar da buradan ayrılma. Binadan kaçmaya çalışan olursa mâni ol!» diye bağırdı.

Sonra asansörle yukarıya çıktı, Giuseppe, çınlayan holde ağzı hayretten bir kere açık kalakalmıştı.

Ricci Bartolini muhakkak aklım oynatmış olmalıydı, Giuseppe kendisine yapması söylenmiş şeyleri mihaniki bir şekilde yaparken o ciddi tebessümlü ve tatlı dilli yeğenini derin derin düşündü.

ON BİRİNCİ KISIM

Barclay biraz da yalpalayarak kalktı, teras pencerelerine gitti. Bu, pencereler çekme katın terasına çıkıyordu. Fakat Barclay dışarı çıkmadı, yalnız pencereleri aralayıp baktı. Hafiften bir yağmur çiselediğim anlayana kadar.

Şubat hemen hempa geçmişti. Capri'de ve yakın zamanlara kadar Roma'da hayatını tehdit eden tehlikeden uzaklaşmış, artık emniyetteydi. Brenda düşüncesiyle çok mesuttu; fakat hemen evlenebilecek gibi hür olmadıkları için derin bir esef hissi duydu. Gizli ilişkilerden hazetmezdi, fakat bu seferki münasebette tasarlanmış, önceden plânlanmış birşey olmadığını düşünerek biraz olsun rahatlıyordu.

Tekrar kahve sehpasının yanı başındaki koltuğuna döndü; dimağı biraz bulanıktı ve soğuk Şubat havasından dolayı da odanın kapıları pencereleri sıkı şekilde kapatılmıştı. Bir an kendi kendine pardösüsünün sırtına geçirdiği gibi sokağa, inerek blokun etrafında bir tur atmayı düşündü. Bunu yapacak olursa, peşinen Bond'a telefon edip bildirmesi lâzımdı, hâlbuki Bond'un onun, bu saatte bir yürüyüşe katiyen izin vermeyeceği muhakkaktı. Bir gece evvel bir tehlikeyi göze almıştı ve James Bond'a böyle bir şeyden bahsetmemiş olduğu halde.

Gizli Servis'in adamının bir gece evvelki macerasından herhalde haberi vardı. Belki de bizzat takip etmişti dün gece kendisini…

Ürperdi. Dün gece yalnız başına çıkmakla delilik etmişti. Şimdi yine ayni tehlikeyi göze almaya kalkışması düpedüz kendi ölüm fermanının altına imzasını eliyle atması gibi bir şeydi, bilhassa Brenda ile arasında ne yapacaklarına da artık kesin bir karara vardıktan sonra Roma'dan ayrılmaya ve sadece birkaç günü kalmış olduğu için ebediyetin suratına kahkahayla gülebilirdi.

Tekrar kalktı, bir bloknot buldu, kalemini doldurdu ve oturup Brenda'ya uzun bir mektup yazmaya kofuldu; Daha kâğıdın üzerine derdini dökmeye başlamadan, bir gece evvelini hatırlamak gibi bir kaprise kaptırdı kendini. Ne zaman dün geceki La Cisterna faslını düşünmeye başlasa, mutlaka hatırlaması gereken yüzlerce teferruat çıkıyordu.

Tam o anda kapının zili çaldı. Bir yazıda veya hayatta bir faslın sonu kadar kesin, ani bir zil sesiydi bu;

Barclay bir saniye koltuğunun arkalığını kavrayarak kalktı, kapıya yürüdü; onun kilidini açtı, zinciri çıkarmadan onun müsaade ettiği nisbette santim santim araladı kapıyı

Hurst'tü gelen Barclay zinciri çıkarıp onu içeri aldı.

Hurst. «Buraya bak,» dedi. «Seni gecenin bu saatinde rahatsız ettiğim için çok müteessirim, oğlum; fakat bir çıkmaza girdim de ondan geldim.»

Barclay. «Gel 'çeri, gel, hoş geldin» dedi. «Ben de can sakıntısından patlıyorum. Otur da birer tane çakıştıralım karşılıklı.»

— «Ah... vallah, içmesem daha iyi olacak herhalde.»

Hurst; Barclay'in hayli içmiş olduğunu onun ağız kokusundan anlamıştı. Bu hoşuna gitti. Bir kedi kadar sinsice ilerledi, kendinden tamamen emindi artık.

— «Saçma!» Barclay Hurst'un koluna vurdu eliyle. «Bir kadeh iyi gelir.»

— «Bilmem ki...» Hurst tereddüt etti. «yalnız evvelâ ta racadan bir şeyi kontrol etmeme müsaadem isteyeceğim.»

— «Bu saate mi? Dışarıda yağmur yağıyor, az evvel baktım.»

— «Ah, bir dakika bile sürmez benimki. İzah edeyim; Roma'nın arioli üzerinde durmuş bir helikopterden bakıldığı zamanki görünüşünü yazıyorum, fakat pusula ile tespit ettiğim bazı yerleri karıştırdım. Ne yazık ki elimdeki haritanın üzerinde yön işaretleri de yok.»

Barclay. «Anlaşıldı» dedi. «Fakat bunun için bir pusulaya ihtiyacın olacak değil mi?»

Hurst ceketinin mendil cebinden bir dolmakalem çıkardı.

— «Benim pusulam var, dolmakalemimin tepesinde. Pek doğru göstermiyor, ama işimi görür herhalde.»

Barclay gülümsedi, fakat bu tebessüm biraz çarpık gibi geldi Hurst'e.

— «Git bak öyleyse. Dur, ben sana teras kapılarım açayım. Herkes açamaz o kapıları, çünkü kanat tutukluk yapıyor. »

Bir saniye kapının tokmağıyla oyalandı, sonra teras kapısının iki kanadı birden ardına kadar açıldı, yağmurla ıslanmış bir hava cereyanı ağır perdeleri dalgalandırarak içeri doldu.

Hurst taraçaya çıktı, birkaç saniyede etraftan kimsenin kendiler ne bakmadığını ve teras korkuluğunun kenarına kadar yaklaşmadıkça da katiyen aşağıdan görülmeyeceğini anladı. Teras iki metre enindeydi ve korkuluk ta olsun olsun altmış santim yüksekliğindeydi. Çiseleyerek yağan bir yağmur terasın zerrinini yıkıyordu.

Dolmakalemini tekrar yerine takmış olduğu için Hurst' un iki eli de serbestti ve Barclay kapıdan terasa çıktığı sırada Hurst başını omuzlarının arasına çekti. Şimdi kendisine ödeyecekleri parayı hakkedecekti, çünkü Barclay de peşinden terasa çıkıyordu.

Hurst zerre kadar merhamet hissi duymadan, buz gibi ve yüzünü döven yağmur zerreciklerine aldırmadan, Barclay'in yanına gelmesini bekledi. Sonra garip bir şey oldu.

Hafif sarhoş olan ve havanın ani soğukluğuyla bir an şaşalayan Barclay tökezlenir gibi oldu. Ayağı takılınca, arkada itilmiş gibi, koşarcasına Hurst'e doğru geldi.

Barclay iki elini öne doğru uzatmıştı. Hurst bir boksörün yenik düşmüş hasmı yere yıkılırken yaptığı gibi seri bir çevik bir hareketle yana kaçtı. Barclay tam hizasına geldiği sırada da birden kollarını uzattı, onun bir kolunu kavradığı gibi, bir manivela gibi kullandı, sonra sanki o kol bir yabanın sapıymış gibi onu çekip çevirdiği gibi Barclay'ı havaya kaldırdı, havada döndürdü, terasın

korkuluğu üzerinden aşırıp dışarı sürdü. Öyle ki Barclay'in vücudu bir takla atarak havalandı, dönerek boşluğa fırladı.

Barclay havada Hurst'e bakakaldı, bir an havada adeta asılı gibi dururken dehşetten donmuş kalmış vaziyette baktı, sonra bir çığlık attı. Çığlığının çatlak sesi 100A ile avluyu üç tarafından çeviren yüksek blok binaların duvarları arasındaki zifiri karanlık kanyonu doldurdu.

Sonra Hurst süratle, metotlu bir şekilde harekete geçti. Hemen terası geçip içeri girdi, ayaklarını sırayla kaldırıp tabanlarının altını bir mendille iyice sildi. Bu sayede Barclay' in dairesini geçtiği sırada zemini kaplayan halının üzerinde en ufak bir ayak izi dahi bırakmadı. Sonra dairenin kapısını açıp çıktı, arkasından kapıyı çekip kapadı, asansöre gitti, tam kendisini aşağı indirecek düğmeye basacağı sırada asansör çukurundan, asansörün aşağı gönderilmesini isteyen bir İtalya'nın avaz avaz bağırdığını duydu.

Ağzı çarpıldı Hurst'ün. Bir saniye daha gecikirse aşağıda ki adam asansörün kontrolünü ele alacak, sonra asansör içinde kendisiyle birlikte aşağı iniverecekti. Asansörü kendi katında durdurmak için kat hizasına indiği saniyede tehlike düğmesine basması gerekecekti. Neticesi ne olursa olsun, artık düşünmüyordu. Bir saniye sonra asansör kendi katı hizasında durmuş, Hurst dışarı fırladığı gibi dairesine girmiş kapıyı içeriden kilitlemiş, arkasından da sürgüsünü sürmüştü.

Sonra dikkatle şöminenin önündeki koltuğa gitti, mukavva şeklin yanına oturdu, o şekil hemen raptiyeyle

tespit ettiği yerden çıkardı, ateşe attı. İnce mukavva süratle yandı, geriye en ufak bir alâmet bile kalmadı

Dışarıda bir yerlerden ve yukarıda ayak sesleri geliyordu.

Hurst hemen yatak odasına gitti, pijamasının üzerine giydiği elbiseleri çıkardı, sonra robdöşambrını girdi, sırtından çıkardığı elbisenin üzerindeki yağmur damlalarını bir beze emdirdi, sonra elbiseyi fırçaladı, gardroba astı. İskarpinlerini itinayla tetkik etti, onları bir kere daha mendiliyle sildi; sonra bir ayakkabı rafına yerleştirdi. Arkasından da mendili yıkadı, banyoya astı.

Oturma odasına döndüğünde kendine bir bardak domates suyu doldurdu ve onu ağır ağır içti ağzı biraz kurumuştu.

Şöminenin önüne keyifle kuruldu! Esnerken alelade bir insandan farkı yoktu. Renksiz gözleri şöminedeki ateşlere görmeyen nazarlarla bakıyordu. Daha şimdiden profesyonel katillikten çekilme işini plânlamaya başlamıştı. Maziyi, Barclay'de dahil, tamamen unutmuştu.

Giuseppe'nin zaten paralanmış olan sinirlerini bir kere daha paralayan birinci katta teras dairesinde oturan Amerikalı oldu. Merdivenlerden paldır küldür birinci antreye indi;

Ve Giuseppe'ye doğru gelirken. «Aman Allahım» diyordu müthiş bir kaza oldu dışarıda. Yukarıdan biri düştü aşağı. Benim terasımın korkuluğuna çarptı, sonra bitişik apartımanın avlusuna düştü. Çabuk bir doktor!»

Giuseppe donuk bir bakışla ona bakakaldı, adamın söyledikleri içinden yalnız bir tek kelimeyi. «Doktor» kelimesini kavramıştı.

Amerikalının az evvel Bartolini'nin bahsettiği şeye temas ettiğini anlayınca sadece ellerini, uzatıp omuz silkmekle iktifa etti, gerekli yerlere telefon etmişti. Bu Amerikalıyı çileden çıkardı âdeta.

Başını ileri uzattığı gibi gürledi. «Allah belâsını versin»

Birden Giuseppe'yi kolundan kavradı, hışımla, hızla merdivene doğru çekti. Giuseppe; hadiseler biraz geç haber almış Amerikalıya, hiç olmazsa bu defa, mukavemet etmezse iyi edeceğini hissetmişti.

Bartolini ise Giuseppe'den aldığı pasoyu kullanarak Barclay'in apartımanına girerken hiçbir şeyi gözden kaçınmadı.

Çifte kanatlı terasa kapıları ardına kadar açık, perdeler de rüzgârla tembel tembel sallanıyordu.

Koltuğun yanıbaşında ki sehpanın üzerinde boş bir bardak bir şişe, yarım dolu bir sürahi, ayrıca bir dolmakalemle bir de bloknot vardı;

Bartolini, hemen kapının ağzına gitti, gözlerini kısarak karanlığın içine baktı. Bulunduğu yerden bakınca karanlık ve ince ince yağan yağmurun hafif gümüşî pırıltısı müstesna, hiç bir şey görmüyordu. Teras odadan taşan ışıkla parlıyordu ve tarasın üzerinde hafif çizikler vardı. Teras boştu. Tıpkı daire gibi.

Bağıranın Barclay olduğuna hiç şüphe yoktu ve o anda aşağıda yatmakta olan cesedin Barclay'e ait olduğuna da hiç şüphe yoktu.

Bartolini hürmetkâr bir hareket yaptı,

Kendi yenilgisinin, sefaleti yüzünden gözleri yaşarmıştı. Sanki Barclay'i o emin hayatından ölüme Bartolini kendi itmiş gibi.

Sonra telefona gitti, altı rakam çevirdi ve Binbaşı ile konuştu. Arkasından tekrar bir numara çevirdi, bu defa James Bond'la konuştu. Ondan sonra da yapılacak pek az şey kalmıştı.

Dairenin kapısını kapadı, yüreği ezik, ağır ağır mermer merdivenden aşağıya inmeye başladı. Antreye inmesi bir hayli sürdü; oradan indiğinde de ambulans gelmiş, ayrıca holde de iki karabinyeri bekleşiyordu.

Barclay binadan dışarıya doğru düşmüş, düşüş hızıyla teras katının korkuluğuna çarpmış, sonra havada dönerek oradan, da bir beş metre aşağıdaki komşu binanın avlusuna fırlamıştı.

James Bond telâşla avluya indi, onu görünce Bartolini ifade almakta olan karabinyerinin yanından ayrıldı, onun yanına geldi. Ambülansla gelenlerden biri doğruldu;. «Morte» dedi.

James Bond'un yanında duran Bartolini mihaniki bir şekil de tekrarladılar, «Ölmüş»

James Bond, Barclay'in cesedinin yanına çömeldi, onu kısaca muayene etti. Bir saniye sonra da ayağa kalktı.

— «Bartolini?»

— «Buyrun, Mr. Bond»

— «Bu ambülansçılara söyle, derhal Barclay'i İngiliz Elçiliğine götürsünler. Sonra hemen Giuseppe'nin odasına git, oradan Elçiliğin hususi doktoruna telefon et, derhal Elçiliğe gitsin. Vaziyeti kısaca anlat kendisine»»

Bartolini'nin içinde ufak bir ateş, bir ümit belirir gibi oldu hemen Bond'un kolunu kavradı.

— «Mr. Barclay ölmemiş mi?»

Bond başıyla bir işaret yaptı. «Korkarım ölmüş, fakat yine de cesedin Elçiliğe götürülmesini isterim. Bu, haberin bütün Avrupa'ya yayılmasını istemiyorum. Çabuk toz ol, göreyim seni.»

Amerikalı ile Giuseppe ise avludaki o küçük gurubun yukarısında teras korkuluğunun kenarından aşağı bakıyorlardı. Onların da yukarısında çekme katın açık teras kapılarından dışarıya gür bir ışık seli dağılıyordu, fakat ne o sarı ışık, ne gümüş gibi yağan yağmur ne de kadife karanlığı Barclay'in havada uçan vücudunu durdurmaya muvaffak olabilmişti'.

Barclay'in cesedini alıp götürmüşlerdi, Bartolini geri döndü. James Bond cesedin yakınında bir yerde yatan yarı açılmış muntazam dürülmüş halıyı gösterdi ona. Halının uzunluğu beş metre kadardı ve gevşek bir şekilde sarıldığı için de rulonun kalınlığı hemen hemen bir metreyi buluyordu.

— «Nereden geldi bu halı?» diye sordu.

Amerikalı başlarının, üzerinde teras korkuluğundan aşağı eğilerek bağırdı. O benim halım; Bu sabah havalansın diye terasa koymuştum.. O Allahın belâsı kediler

üzerine işemişler. Kokuyordu, onun üzerine halıyı dürerek terasa korkuluğun kenarına dayadım galiba...»

Amerikalı, aşağıya düşen halının oynadığı mühim rolü birden kavramış gibi, sözünü yarıda kesti. «Sakın...» dedi ve sustu;

James Bond, Bartolini'ye döndü. «Tahminimde yanılımıyorsam, Barclay düşerken dürülmüş vaziyette korkuluğa yaslanmış halıya çarpmış. Yüzünde yara bere yoktu, fazla kan akmamıştı, muhtemelen onun için... halıya çarparak havaya sıçramış olmalı;»

Bartolini için bu sözler pek teselli verecek şeyler değildi. Sonra Binbaşı hadise mahalline geldi. Artık Barclay'in nasıl ölmüş olduğunu ve öldürüldü ise kimin tarafından öldürüldüğünü bulup meydana çıkarmanın zamanı gelmişti.

Binbaşının yüzünde muazzam bir serveti heba etmiş, borç olarak aldığı bir başka serveti de bir elde oynamaya hazır bir insanın perişan ifadesi vardı. Asansörle çekme kata çıktıkları sırada Bond da derin bir sessizlik içindeydi. Bartolini ise gözlerini önüne eğmiş vaziyette duruyordu. Konulurken kekele meye, hatalar yapmaya başlamıştı.

Çekme katı inceden inceye gözden geçirdiler, terasın zemininde yağmurun hemen hemen tamamen yıkamak üzere olduğu birkaç ince çizgiden başka hiçbir şey bulamadılar.

Binbaşı. «Ama neden terasa çıksın? Neden?» diye tekrarladı.

James Bond kımıldandı; hatifçe öksürdü. «Herhalde biraz taze hava almak için... Kapıyı açmış, terasa çıkmış, sonra ayağı kayarak düşmüş olabilir. Teras kâfi derecede kaygan, sonra sehpanın üzerindeki şişe de birkaç tane içmiş olduğunu gösteriyor,»

Binbaşı. «İşin o tarafı otopside anlaşılacak,» dedi. «Fakat aklı başında kimse kalkıp kaygan bir terasta kayarak altmış santim yükseldiğinde bir korkuluktan aşağı uçmaz.»

Bond başıyla tasdik etti onun sözlerini. «Biri itti şu halde onu....»

— «Barclay bu terastan aşağı düşecek kadar budala bir insan olamaz. Onun kendiliğinden düşmemiş olduğunu ispat edebilirim, meğerki hayatına son vermeyi kararlaştırarak atlamış olsun... Bırak Allahım seversen, James, o kadar aşağıya düşmüş ki; bitişik avluya düşmeden önce Amerikalının terasının korkuluğuna çarpmış!»

— «Ama burada da kendisinin bir ziyaretçisi olduğunu varsa bile o ziyaretçinin hâlâ bu binada olduğunu gösteren en ulak bir alâmet yok.»

— «Varsa, bulacağız...»

Bond. «Bir intihar olamaz mı?» diye sordu.

Binbaşı boş nazarlarla baktı Bond'a birden. «Neden intihar etsin?»

Bond omuz silkti. «Belki kadın yüzünden,»

Binbaşı boş nazarlarla ona bakmaya devam etti, sonra Bond birdenbire atıldı. «Beni dinle, Binbaşını, hâdiseyi en normal şekliyle ele alıp mütalâa edelim, ben budala

değilim, budala yerine konulmaktan da hiç hoşlanmam... Bu işe birlikte girdik, tek çaremiz Barclay'in ya intihar etmiş, ya itilerek, ya da kendiliğinden düşmüş olduğunu ispat etmek... Evvelâ ikinci ihtimali ele alalım; tahkike başlayalım.»

Binbaşı hemen cevap vermedi, sonra küçük sehpaya gitti. «Barclay bir mektup yazmaya hazırlanıyormuş,»

Bond başıyla viski şişesini işaret etti. «Herhalde ilham gelsin diye içiyordu,»

Bunun üzerine Binbaşı döndüğü gibi, Bond'u yüzledi. Uzun boylu, zayıf bir adamdı ve şimdi bakışlarında zerre kadar dostluk ifadesi yoktu.

— «Şimdi başlayacağız tahkikata,» dedi. «Başlayacağız ve Allah şahit ya, bu işten sen sorumlusun, James. Sana durumu etraflıca izah ettim; elimin altındaki en kabiliyetli adamı sana yardımcı olarak verdim, yine de o zavallının, o terastan aşağı uçmasına mâni olamadın. Belki Barclay bir kahraman değildi, hatta tam bir erkek bile değildi, fakat onun senelerce soğukkanlılıkla yaptıklarını, pek az insan yapabilir. Benim arkadaşım sayılırdı, nasıl oldu da o terastan aşağı uçtu, bunu bilmek isterim ve bunu bilene kadar da Roma'da kalacağım»

Hemen çekme katın altındaki dördüncü katın dairelerini gezdikleri sırada, bir karabinyeri de onlara refakat etti.

Bartolini, Bond'un yanında huzursuz, kıpırdanıp duruyor, ne yapacağım bilemiyordu,

Hurst'ünkinin tam karşısındaki dairenin zilini çaldıkları zaman bir müddet kimse cevap vermedi, tam Binbaşı ikinci defa zile basmak üzereyken kapı açıldı, yaşlıca bir İtalyan kapı aralığından gözlerini kısarak onlara baktı. Karabinyeri kendisini takdim etti, İtalyan hemen tiz bir sesle, aralıksız konuşmaya başladı.

Binbaşı, Bond'a döndü. «Etten bahsediyor, Amerikalının terasına bir lokma bile et atmamış; Hem zaten kedileri de sevmezmiş, başkaları atıyor eti, diyor. Amerikalının terasına kediler için et atmadığını söyleyip duruyor.»

— «Evet,»

— «Öyleyse o kedili adam bu olmalı.»

İçinde çok az mobilyası olan ve çok zayıf bir ışıkla aydınlatılmış daireye girdiler, karanlık bir odadan bir kedi, sessiz sadasız çıktı, gayet zarif bir hareketle bir masanın üzerine, oradan da ihtiyarın omuzuna sıçradı.

Sinyor Pacci yıldırımla vurulmuş gibi büzüldü. Binbaşı «Demek kedilerden hoşlanmıyorsunuz, Sinyor Pacci?» dedi.

Sinyor Pacci hemen kedinin sahipsiz olduğuna, onu sokak ta bulup yalnız olduğu için acıyarak aldığına dair binbir sözle kendini savunmaya çalıştı.

Bond; Bartolini'ye. «Amerikalı herhalde haklı» diye fısıldadı. «O terasa" atılan et bahsinde»

Daireyi üstünkörü gözden geçirdiler, bu arada yatak odasında bulunan Sinyora Pacci'yi de rahatsız ettiler

Dört adamın hiç konuşmaması ihtiyarı ürkütmüş gibiydi, karabinyeriye yalvarırcasına bu aramanın sebebini sorduğu zaman, sebep kısaca kendisine izah edildi.

Adam birdenbire boşalmış bir zemberek kadar rahatladı, gülümsedi; zıpladı, elleriyle kollarıyla birtakım hareketler yaptı, nihayet kendilerini oradan kurtarana kadar akla karayı seciler, Barclay'in ölüm sebebi hakkında bir şeyler öğrenebilmelerine yardımı olacak bir şey bilip bilmediğini Sinyor Pacci'ye sormakla büyük hata etmiş olduklarım anlamışlardı,

Pacci hiçbir şey bilmiyordu, ama bunu ifade edene kadar da lâfı epeyi uzattı.

Tam oradan ayrıldıkları sırada ihtiyar tıslar gibi bir sesle Bartolini'yi çağırdı.

Binbaşı da ona seslendi. «Orada işin bitince; sağdaki daireyi gözden geçir; Bartolini»

Bartolini; Sinyor Pacci'ye döndü. «Ne var; söyleyin bakalım; Sinyor?» dedi.

— «Bir şey geldi hatırıma; Sinyor Siz fena bir adam arıyorsunuz değil mi?»

— «Evet»

Sinyor Pacci yüzünü buruşturdu, sonra holün karşı tarafındaki dairenin kapısını gösterdi. «Şu karşıda oturan adam İngiliz, gece hep tak, tak, tak insanı deli edene kadar takırtı yapıyor Benim Peppina bile artık dayanamıyor Ufacık bir makinesi var, beni kızdırmak için boyuna tak tak tak tak yazıyor.»

Bartolini sabırsızlandı. «Bunları ne diye söylüyorsun bana? Saçma sapan masal dinleyecek vaktim yok.»»

Sinyor Pacci şahadet parmağım burnunun yanına uzunlamasına koydu gizli bir şey söylemeye hazırlanıyormuş gibi bir gözünü kırptı. Sonra birden Bartolini'nin kolunu kavradı, fısıldayarak. «Sor bakalım ona, bu gece nereye gitmiş, sinyor?»

Bartolini, birden. «O da ne demek, Sinyor Pacci » diye sordu.

İhtiyar Bartolini'nin kolunu bıraktı, dişlerini tıkırdatarak güldü. «Aha... o karşıki adam durmadan gidiyor geliyor, yukarı çıkıyor, iniyor, çekme kattaki ahbabının terasından aşağı kedilere et atıyor. Gidin sorun ona, sinyor gidin sorun.»

İhtiyar yine güldü kıkır Kıkır, sonra omuzundaki kedinin karnını kaşıdı.

Bartolini, ondan daha fazla bir şey öğrenemedi, az sonra da oradan ayrılıp diğerlerine katıldı.

Hurst'ün kapısı hafifçe aralandı, kapının içeriden kısa bir zincirle tutulduğu belliydi. Hurst, James Bond'u görünce, zinciri çekti, kapıyı ardına kadar açtı

— «Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, Mr. Hurst, fakat çok fena bir kaza oldu. İsmim Bond;»

Ufak deri kaplı bir kimlik kartı gösterdi muhatabına.

Hurst bayağı şaşalamıştı. «Buyuran içeri, lütfen, Mr.Bond. Ne oldu? Bir kaza mı dediniz?»

Oda sıcaktı, şöminede bir ateş yanıyordu. Bond bir bakışta görmesi lâzım gelen her şeyi görmüştü. Şöminedeki, yazı makinesini yerde koltuğunun yanıbaşındaki buruşmuş gazeteyi, açık domates suyu konservesini, ve

daktilonun yanıbaşında muntazam bir şekilde duran yazı kâğıtları destesini.

Hurst. «Neredeyse yatıyordum» dedi; «Sizi kapı önünde bekletmedim umarım... Şömine önünde uyluya-kalmışım.»

Gidip radyoyu kapattı. «Nedir mesele? Bir yardımım olabilir mi acaba size?»

Bond. «Çekme katta oturan Mr. Barclay'i tanıyordunuz değil mi?» diye sordu,.

Bond'un mazi sigarasıyla konuşması Hurst'in dikkatinden kaçmamıştı. Alan Barclay'i mi? Tanımaz olur muyum? Ama...» Cümlesini tamamlamadan bıraktı.

Bond, Hurst'ten gözlerini ayırmadan korkuştu. «Barclay biraz evvel çok kötü bir kazaya kurban gitti, terastan düştü.» Hurst'ü gözden kaçırmadan ilâve etti. «Barclay öldü»

Hurst'ün yüreği manda yüreği kadar olmuştu sevincinden. «Ne diyorsunuz. Bu doğru olamaz. Mr. Bond. Siz... siz...»

Devam edemeyip sözünü yarıda bırakmıştı,

Bond. «Bu işte kötü bir manevra olmadığından emin bulunmak istiyoruz Mr Hurst» dedi.

Hurst. «Kötü bir manevra mı?» diye soludu. Sesinde isterik bir ton vardı âdeta.

— «Barclay kendi mesleğinde, çok mühim bir adamdı. Hakkında ne biliyorsanız hepsini öğrenmek isterim. Ayrıca dairenize de bir göz atmam lâzım»

— «Buyrun tabii. Fakat bil... bilmiyordum. Oh, çok, ama çok korkunç bir haber bu. Ne zaman oldu?»

— «Yirmi dakika önce»

Bond odanın içinde kati, kararlı bir insanın tavrıyla dolaştı. «Ben hiçbir şey duymadım. Ama radyom açıktı, üstelik te uyukluyordum. »

Bond rastgele. «Bir şey duymadınız mı hiç?» diye sordu Hurst'ün ağzı hayretle açılıverdi; «Hayır, duymadım. Hiç bir şey duymadım»

Bond odalara bir bir girdi, el yordamıyla elektrik düğmelerini bulup çevirdi, çelik bakışlarıyla etrafı tarıyor, hiçbir şey gözden kaçılmıyordu.

Hurst peşinden geliyordu. «Barclay'i severdim. Pek yalnız bir insandı. Zaten onunla da bu yüzden tanışmıştık. Bir gün merdivenden inerken kapımı aralık görmüş, içeri girdi. Çok hoş sohbet bir insandı. Bilhassa viski çekerken.»

Hurst keyfi kaçmış gibi bir hareket yaptı. «Ne var ki, ben içki seven bir insan değilim.»

— «Fakat dairenizde viski bulunduruyordunuz, değil mi?»

— «İtalyan ziyaretçilerim için bulunduranı, Mr. Bond. Kozytours'un mümessili olduğun için firma hesabına misafirlerime elimden gelen hizmeti esirgemem. Viskinin çok iyi sohbet kapısı açtığını tecrübeyle bilirim»

Bond, Hurst'ün yatak odasındaki elektriği söndürüp gömme dolapla büfenin önündeki daracık koridora

saptı. «Nelerden bahsederdi Mr. Barclay buraya geldiği zamanlar?»

Hurst onun ardından yürüdü. «Herşeyden. Hayli gezmiş, görmüş bir adamdı. Çok seyahat etmişti Tatlı seyahat hikâyeleri anlatırdı. Bir insandan bahsederken birkaç kelimeyle bir portre çizerdi»

— «Ne gibi insanlardan bahsederdi?»

Hurst kelime arıyordu konuşmak için. «Ne bileyim... gezdiği yerlerde tanıştığı kimselerden bahsederdi.. Şu anda hiçbiri hatırıma gelmiyor. Çok tatlı konuşurdu demek istiyorum. Bir sohbete koyuldu mu rahatça anlatır, dururdu.»

Bond banyoya girmişti. Aynadan aşağı buğudan meydana gelmiş su damlacıkları minicik çizgiler halinde akıyordu. Bond bir havluya dokundu, ıslak olduğunu gördü. Küvetin içinde deliğin etrafında birikmiş sular vardı, radyatörün üzerinde de bir mendil duruyordu.

— «Banyom çok dağınık, biliyorum. Bir duş almıştım, sonra şöminenin önünde oturmaya karar verdim. Memleketten uzakta şömine ateşine hasret kaldık.»

Bond tekrar oturma odasına döndü. Sonra elleri arkasında kenetli, sırtını şömineye tutarak ayakta durdu. Yüzünün samimi ifadesi Hurst'ü zerre kadar aldatmamıştı.

— «Bir kadeh içki almaz mıydınız, Mr. Bond?» diye teklif etti.

Bond, şaşılacak bir şey yaparak, alacağını söyledi.

Hurst bir sıra kitap rafının üzerinde bulunan gömme büfeye gitti, bir çıt sesiyle büfenin kapısını açtı. «Nasıl alırsınız viskiyi, Mr. Bond?»

— «Suyla... lütfen,»

Hurst, Bond'un, şaryodan sarkan sahifenin satırlarını bakışlarıyla tarayacağım bilerek du almaya gitti, sonra su dolu bir sürahiyle döndü. Sinirli sinirli gülerek sürahiyi koydu; «kusura bakmayın» dedi «Alan benim, içki içmeyişimle alay ederdi, fakat ne yapayım, bir türlü alışamadım.»

Bond. «Barclay hiç hayatım nasıl kazandığından bahseder miydi, Mr. Hurst?» diye sordu.

Hurst dikleşti. «Bu sualiniz gayet tuhaf.» Başını salladı «Hayır. Hiç bir zaman bahsetmedi.»

— «Fakat muhakkak söz arasında bahsetmiş falan olmalı»

Hurst, donuk gözlerle baktı Bond'a. «Bilmiyorum. Siz bahsini açınca bayağı hayret ettim. Ne işle meşguldü, Alan?»

Bond viskisini içti. «Hayli özel bir işi vardı. Neyse... İçkiye teşekkürler. Belki sizi tekrar ziyaretle gelirim, burada ne kadar kalacaksınız?»

— «Bir hafta daha zannederim. Bir seri tur için sabit bir fiyat üzerinde otel ve lokantalarla anlaşmaya çalışıyorum. Fakat İtalyanlarla böyle şeylerde anlaşmak son derece güç iş, Mr. Bond.»

Bond çıkıp gittikten sonra Hurst kapıyı kapadı, zinciri tekrar yerine taktı. Sonra dairenin içinde bir tur attı, nihayet az evvel Bond'un durmuş olduğu yerde durup onun baktığı tarafa baktı.

Hurst'ün donuk bakışlarından hiçbir şey kaçmadı. Hakikati kurnaz adamlardan gizlemek kolay değildi,

bunlu biliyordu. Yine de, telâşa kapılmadan, uykuya dalmaya hazırlandı.

Birinci kattaki Amerikalı durmadan konuşuyor bu sırada da karısı, elleri kucağında, bir divana oturuyor, Binbaşı da dinliyordu.

— «Ne haldeyim, bilemezsiniz, Binbaşını. Bir daha ömrüm boyunca öyle bir şey görmek istemem. Dediğim gibi, terasa çıkmış, o yukarıdaki adamı kedilere et atarken yakalamak için bekliyordum. Kediler terasın nihayetinde, karanlıkta dolaşıp duruyorlardı. Bir ara yukarıda, çekme kattan etrafa bir ışık saçıldı, sonra bir şey hızla yukarıdan aşağı uçtu, teras duvarına dayadığım halıya çarptı, aşağıya düştü.»

Amerikalı elini saçlarının arasından geçirdi.

— «Düşerken bağırdı, çığlık gibi bir şey attı, zaten ö çığlık üzerinedir ki başımı kaldırıp yukarı baktım, düşen o siyah gölgeyi gördüm..»

Binbaşı. «Acaba çığlık birdenbire müthiş bir akıbetle karşı karşıya olduğunu anlayan birinin çığlığı mıydı? Yani ayağı birden kaymış ta, ne şekilde öleceğini anlamış birinin çığlığa gibi mi?»

— «Evet. Bence aynen öyleydi; Zorla atılmış, dehşetle fırlamış bir çığlık»

Vakit gece yarısını geçiyordu. Binbaşının yorgunluktan avurtları göçmüştü, ortada da Barclay'in nasıl ölmüş olduğunu gösterecek bir şey, ama en ufak bir şey yoktu.

Binbaşı, Bartolini'yi nihayet kabaca ve hiçbir talimat vermeden yanından uzaklaştırmıştı.

Ve şimdi, Bartolini, gece yarısından çok sonra, başı dik; ayakları pedalların üzerinde, elleri direksiyonu sıkısıkıya kavramıştı. Romatain caddelerinden Vespa'sını rastgele sürüyor, düşünmeye çalışıyordu.

Barclay'in ölümü hayatına bir facia getirmişti; çok seneler önce kendisini Binbaşının ayağına getirmiş, o günden bu yana da bir daha pek duymadığı korkunun karanlık gölgesi nihayet o gecenin sabaya karşı bir saatinde tekrar üzerine düşmüştü.

Basının etrafında şarapneller feci şekilde patlamış. Roma'nın kaldırımlarında parmakları kan içinde sürünerek ilerlemiş yabancı bir şehirde kimsesiz bir çocuk kadar yalnız kalmıştı. Bütün bunlardan kendisini çekip kurtaran Binbaşı olmuştu,

Şimdi de efendisi Via Archimede'deki blok apartıman sakinlerini sıkıştırarak gerçeği öğrenmeğe çakşırken, Bartolini vespasını Trayestere'den sürdü. Monte Mario'ya tırmandı, yağlı tramvay rayları ve bir sürü meydanlardan geçerek tekrar indi. Çamur rengi akan kabarık Tiber nehrini aştı. Aventino'yu katetti.

Beyninde düşünceler ayaklarını sürüyor, ufak tefek şeyler bir takım sesler, manzaralar ve konuşmalar geçiyordu. Nihayet bir şeyler belirdi hayalinde. Forani yakınlarında motosikletini durdurup indi, sonda tekrar binip hareket etti.

Nihayet yeniden kendi yerine geldi, motosikleti yerine koydu, odasına çıktı.

Sabahleyin James Bond'u görmeye gidecek, ona acayip şeylerden bahsedecekti.

Bond, canından bezmiş bir halde 1001A nın karşısında duran Binbaşının arabasına bindi.

Binbaşı bir eli direksiyonda, öteki ön kanepenin arkalığı üzerine uzatmış halde oturuyordu.

James Bond. «Doğruca Elçiliğe gitsek daha iyi ederiz herhalde. Belki de kurban bize kendisini kimin öldürmeye kalkmış olduğunu söyleyebilir» dedi.

Binbaşı ağır ağır başını çevirdi. Gözleri soluk benzinde iki ışık çizgisi gibiydi. «Ne dedin James? Ne dedin?»

ON İKİNCİ KISIM

Brenda, Alan Barclay çekme katın terasından fırlatıldıktan sonra; bundan habersiz; o sabah; saatlerdir yürüyordu.

Şimdi de Via Veneto'daydi. Caddede birkaç mevsim dışı turist geziyor, daracık yaya kaldırımlardan Romalılar ve cübbeli rahipler telaşlı adımlarla geziyorlardı. Bulutlar yeni yağmurlar vadeden bir edayla alçalmıştı.

Brenda, rastgele birkaç çehreye baktı, fakat kimseyi göremiyordu. Bir ara bir seyyar satıcı "Hanım," diyerek kendisine seslendi, elini uzattı, fakat ne adamın dediklerini kavradı ne de sattığını anladı. Sonra Via Veneto'da, Doney yakınlarında kocası Tom Malline ile karşılaştı. İkisi, de bu karşılaşmaya fazla şaşmadılar. Brenda yine bir rüyada gibi yürümesine devam etti, fakat bu defa kocasının eli onun hemen dirseğinin yukarısından kavramıştı; bir dakika sonrada Doney'de bir masaya oturdular, bir garson getirdiği kahveyi itinayla önlerine koydu.

Brenda tekrar kendine geldiği zaman bu karşılaşmanın garabeti üzerinde düşündü. Kendisinin o taş Capri'de, kocası Tom Malline'i de Londra'da bulunması gerekirken ikisi Roma da bir caddede karşılaşmışlardı. Brenda Tom Malline'in yüzünde son derece ciddi bir ifade gördü. Burnunun iki yanında iki derin çizgi vardı,

köşeli ve sert çenesi de hışımla çıkıştı, Burnu, genç kadını o örme; zarif koltuğa mıhlayan kemerli bir diken gibiydi.

— «Roma'da ne arıyorsun, güzel mi?» dedi «Capri'nin şehvet yuvaları seni tatmin etmedi mi?»

— «Sen ne arıyorsun?»

— «Seyahat Konferansının tarihi öne alındı»

Brenda, bir yabancı tarafından, meçhul bir şekilde tehdit ediliyormuş gibi; biraz da korkuyla etrafına göz gezdirdi.

— «Capri'den bıkkınlık getirdim» dedi «Adada kimsecikler yok, kendimi çok yalnız hissettim. Bunun üzerine, Roma'ya dönüp seni beklemeye karar verdim»

Malline, gözlerim ondan ayırmadan fincana kahve koyarak. «Pek mükemmel bir yalan değil bu, Brenda» dedi. «Capri'ye neden tatili geçirmeye gitmiştin, sebebini hatırlıyorsun, değil mi?»

— «Roma'ya gelmem için başka nasıl bir sebep olabilir? Ama buranın da Capri'den pek farkı yok. Ölü, soğuk bir yer. »

Tom Malline kahve fincanım dudaklarına götürdü, sonra fincan kenarının üzerinden ona baktı. «Capri'yi bırakıp Roma'ya gelmen için muhakkak bir sebep olmalı. Seni o kadar iyi tanırım ki.» Sesinde anide tehditkâr bir ton belirdi. «Roma'ya kararlaştırılan tarihten evvel geleceğimi biliyor muydun yoksa?»

Dikkatle karısını gözetliyordu.

Brenda başını salladı. «Burada olduğundan haberim yoktu. Birkaç dakika evvel caddede karşılaştığımız zamandan önce bir şey anlayamadım. Çünkü burada herkesi göreceğim hatırıma gelirdi de, seni göreceğimi katiyen ummazdım.»

Tom Malline bir altın sigara tabakasını açarak içinden bir sigara aldı. «Fakat sen bana yalan söylüyorsun, Brenda neden geldin, söyler misin?»

Brenda derin bir nefes aldı. «Pekâlâ, Tom, söyleyeceğim. Senden ayrılmak istiyorum.»

Malline sigarasını çakmağıyla yaktı, sonra etli dudaklarının arasından mavi — gri dumanı üfledi. «Demek benden boşanmak istiyorsun? Ne sebebe dayanarak boşanacaksın, sorabilir miyim? Kötü muameleye mi? İmtizaçsızlığa mı? Bir İngiliz mahkemesinden boşanma kararı alabilmek için çok daha mâkul sebepler lâzımdır.»

Brenda, heyecanla. «Sebepleri sen biliyorsun, Tom» dedi. «Çünkü onlar senin eserin. Şimdi de benimle alay etmekten zevk alıyorsun. Capri'ye ikimiz hakkında bir karar vermek üzere, hiçbir peşin fikir taşımadan, tamamen açık bir düşünceyle gittim.»

— «Öyleyse Roma'da işin ne? Kararını çok çabuk verdin anlaşılan.»

Tom Malline bir an ağır bakışlı gözlerle karısını süzerek durakladı. «Orada biriyle tanıştın, değil mi? Sen adi bir yalancısın ki, Brenda. Orada bir erkekle tanıştın değil mi? Ve o erkekte kafanı binbir parlak düşünceyle doldurdu değil mi? İtiraf et, öyle değil mi?»

— «Brenda artık hiçbir şeyi gizlemekte mana görmedi. «Evet; Evet, biriyle tanıştım Benim kadar yalnız ve ürkek biriyle.»

— «İsmi ne?»

— «Söyleyeceğim. Barclay, Alan Barclay»

— «Barclay mi?»

Malline'in sesindeki bir şey, duyduklarına inanmıyormuş gibi bir hal üzerine Brenda başını kaldırıp baktı. «Tanıyor musun onu?»

— «Tanımıyorum. Tanımakta istemiyorum. Ne iş yapıyor? Profesyonel bir evli kadın ayartıcısı mı?»

Pis pis sırıttı. «Yoksa sen mi onu baştan çıkardın? Öyleyse gerçekten çok komik bir mevzu çıktı.»

Brenda. «Seninle hiçbir şeyi konuşmak mümkün değil, Tom» dedi. «Sana hakikati söyledim. Bir erkekle tanıştım. Beni, dediğin gibi, baştan çıkarmaya kalkışmayan, dürüst bir insan. Yalnızlığın ne demek olduğunu biliyordu. Hem senin hiçbir zaman anlayamacağın bir şekilde. Beni anladı Sözlerini yarım bıraktı.

Malline, son derece alaylı bir tavırla. «Tabii seni anlamıştır» dedi.

Brenda, Malline'in o sonsuz küstahlığını kıramayacağını anlamıştı. «Beni suçlama, Tom» dedi. «Ne olursa olsun, beni suçlama. Son üç senemizi eve doğru dürüst kaç defa vaktinde gelmiş olduğunu" bir düşün. Beni kaç defa gezdirmeye götürdüğünü, benim yaptığım şeylere alâka gösterip göstermediğini, senin hayatına karşı ilgi göstermeme nasıl mani olduğunu düşün. Çocuğum olmadıysa, sadece sen çocuk istemediğin için olmadı.»

Omuz silkti.» «Hem sonra nasıl çocuğum olabilirdi?» Ayni yatağı bile paylaşmıyoruz?»

Malline sigarasını kültablasına bastırarak söndürdü. «Seninle hiç münakaşaya niyetim yok, güzelim. Zaten bir münakaşaya girişecek kadar bile ilgilenmiş değilim konuyla. Sekreterimle evlenecek kadar budalalık etmemeliydim. Sekreter dediğin büro süsleyen, kendisinden sadece büroda iş beklenen bir süstür...»

— «Tom, rica ederim...»

— «İnsan bir sekreter bulunca mükemmel bir zevce olacağını zannediyor. Sonra evlenince, evlendiği kadının aslında çok basit bir mahlûk olduğunu anlayıveriyor. Talihsiz, hiçbir hususiyeti olmayan, stenodan başka bir şey bilmeyen, dağınık ve son derece mütecessis biriyle evlenmiş olduğunu anlıyor.»

Malline masanın üzerine bin lirettik bir banknot bıraktı. «Bir telefon etmem lâzım. Hoşça kal.»

O gittikten sonra garson geldi, masadan parayı aldı, az sonrada bir tabaka üzerinde paranın üstünü getirdi. Brenda» perişan, eliyle onu defetti.

Malline gazetesini, Rome Daily American'ı masanın üzerinde bırakmışta. Brenda rastgele onu aldı, okumadan birinci sayfayı bakışlarıyla taradı.

Birden son sütunun altında sahifenin aşağılarında çerçeveli bir haber gözüne ilişti. Haber şöyleydi.

«Baskıya girdiğimiz sırada Parioli Mahallesinden kötü bir kaza haberi aldık. Şehrimizde misafir bulunan bir diplomat, Mr. Alan E. Barclay Via Archimede'deki

bir çekme kat ta bulunan dairesinin terasından düşmüştür. Hadise hakkında tafsilât almak kabil olmamıştır, fakat cenazenin yarın uçakla Londra'ya nakledileceği öğrenilmiştir.»

Hepsi bu kadar.

Brenda, kelimeleri savarak haberi tekrar okudu. Sonra gözlerini dolduran yaşlardan etrafını göremez bir halde ayağa kalktı.

Binbaşı ile Bond saat dokuzda Binbaşının bürosuna kapandılar. Bond. «Hadiseyi bu şekilde gizlediğim ve netice hakkında değişik haber verdiğim için herhalde artık affedileceğim, Binbaşını» dedi. «O an için daha uygun bir hareket tarzı bulamadım. Bir kere tahkikatımızı bu durumda daha rahatça yapabiliriz ve bir katil aradığımıza göre şartlar çok daha lehimize olabilir.»

Binbaşı bir sigara yaktı, fakat duman onu öksürttü. «Bu iş çok zamanda bir cinayet haline gelebilir. Sefaret Doktoru Korowitz'le konuştum yarım saat önce. Barclay hâlâ ha gitti, ha gidiyor durumda. Yukarıdan aşağı alçılar içine alınmış vücudu. Kırılmamış kemiği kalmamış. Daha berbat vaziyette olamaz. Meğerki ölsün. Londra'da çok uzun bir tedavi ve bakıma ihtiyaç gösterecek. Bu gece uçakla götürecekler kendisini. Tamamen mefluç halde ve Korowitz, Ömrünün sonuna kadar da o vaziyette kalabilir, diyor. Kurban hakkındaki tahkikatta tamamen serbestiz,»

Bond başıyla tasdik etti onun sözlerim. Ortada bir katil varsa, onu öldü zannederek kendim emniyette hissedecektir. Bu sabahki gazeteye verdiğiniz haberi gördüm.»

— «İtalyan gazetelerine de verdim ayni haberi. Hepsi Londra'ya bir ceset naklettiğimizi zannediyor.» Dertli dertli ilâve etti. «Ama Barclay akşama kadar bir ceset olabilir.»

— «Barclay'in hâlâ hayatta olduğunu Barlolini'ye söyledin mi?»

— «Hayır. Söylemeye de niyetim yok»

— «Ama bence lüzumsuz bu. Bartolini sana tapıyor, Binbaşım. Şu anda da senin istediğim yapamadığı için kahroluyor.»

Binbaşının yüzü taş gibiydi. «Ben adamlarımı çok iyi tanırım, James. Bartolini benim yüzümü kara çıkardı, şu andan itibaren Barclay muammasını çözüp öğrenmeye mecburdur Muammanın anahtarı İtalyan cemaatinin arasındaysa, Bartolini Onu meydana çıkaracaktır. Hayatı pahasına bile olsa.»

Bond bir sigara yakarak dumanı ciğerlerine kadar çekti. «Sen adamlarım çok daha iyi tanırsın, tabii.»

Bir lâhza sustular. Sonra Binbaşı konuştu. «Benim yazılacak bir raporum var. Şefin kıyametleri koparmasına tabiatiyle mani olmayacak, fakat yine de yazılması lâzım. Onun için, Bareclay'in nasıl yaralandığım veya en kötü ihtimalle nasıl öldürülmüş olduğuna burada hemen karar vermemiz lâzım. Kazaya mı kurban gitti? Bir

intihar teşebbüsüne mi? Yoksa bir cinayet teşebbüsüne mi?»

Bond sigarasın dudaklarının arasından aldı, bir yağmur sağanağı Binbaşının bürosunun camlarını sarstı

— «Bence bu iş bir intihar değil. Senin anlattıklarından, Barclay'in tavrı halinden ve nihayet Excelsior Otelindeki kadına yaptığı ziyaretten çıkardığım bu, ben bu iş intihar değil derim. Ha sırası gelmişken söyleyeyim, kadının ismi Mrs. Brenda Malliane'ını? Kendisini ziyarete gideceğim.»

— «Onun dün gece Barclay'in dairesinde olması ihtimali yok mu?»

— «Pek az veya yok. Ede edilen malûmata göre, kadın dün bütün gece oteldeki odasındaymış. Sonra 1001A'daki bütün daireleri de gözaltında bulunduruyorduk.»

— «Doğru, James. Şahsen ben de intihar ihtimalini listeden çıkarmamız gerektiğine kaniyim. Bu vaziyette geriye diğer ihtimaller, yani kaza ile meçhul bir şahıs veya şahıslar tarafından bir cinayet teşebbüsü kalıyor .»

— «Öyleyse cinayet teşebbüsü ihtimalini ele alalım. Evvelâ, dün gece Barclay'i ziyaret eden biri olduysa, muhakkak bir arkadaşıydı. Bartolini onun dairesine pasoyu kullanarak girmiş olduğunu söyledi ve anahtarı kilide sokar sokmaz kapı ardına kadar açılmış. Yani kapının ardındaki zincir yerine takılı değilmiş. Yani katili içeriye almak için zinciri Barclay çıkarmış kapıdan. Peki, kimdi onu ziyarete gelen? Sen mi? Ben miydim?

Kadın mı? Hurst mi? Sen ve ben değildik. Kadın da değildi. Geriye Barclay'in dairesine dostça girebilecek yegâne şahıs olarak bir tek Hurst kalıyor»

— «Yani bu iş taammüden tasarlanmış bir cinayet, katil de Hurst mü?»

Binbaşı başıyla onun sözlerini tasdik etti. «Zayıf bir bir nazariye, değil mi?»

James Bond. «Ben Hurst'ün dairesini yukarıdan aşağı iyice gözden geçirdim,» dedi. «Her şey ifadesine uygun şekilde, yerli yerindeydi, kendisini de dikkatle sorguya çektim, Barclay'in terastan aşağıya uçmuş olduğunu söylediğim zaman çok şaşırdı, ben de o şaşkınlığın tamamen samimî olduğuna kaniydim. Suçlu o ise, bu işi nasıl kıvırabildi bilmiyorum. Çünkü bacak kadar herif... Barclay'in yarısı kadar... Barclay'in teras korkuluğunu aşmasına bir yardım eden olduysa, sadece itilmiş de olamaz, muhakkak yukarıdan açığa doğru atılmış olması lâzım; çünkü çok açığa düşmüştü... Şayet düşerken o halıya çarparak hızı kesilmemiş olsaydı doğruca Amerikalının terasının altındaki avluya düşecek, pestil gibi de olacaktı... Şu anda hayatta ise, o Amerikalının halısını pisleyen kedilere şükretmesi lâzım,»

Binbaşı. «Allah Amerika'yı korusun» diye mırıldandı.

— «Şüpheleri Hurst'ün üzerine toplayan diğer husus; kendisinin bir gece evvel La Cisterna yakınlarında görülmesidir,»

— «Dün gece sordun mu o işi kendisine?»

Bond. «Hayır,» dedi... «Fakat lâf arasında, sözü dolaştırarak sormaya niyetliyim, 'evet' dese ne olacak? 'hayır' derse; o zaman onun o civarda bulunduğuna dair tek delil, Bartolini'nin ifadesi ki, onun da fazla bir önemi yok... O bahiste hiçbir şey ispat edemeyiz, sonra nihayet adam da bir şey yapmış değil, geçip gitmiş oradan,»

Binbaşı. «Tabiî, yüzde yüz bir tesadüf değilse, o zaman bu hâdise onun Barclay'in hareketleriyle yakından ilgilendiğini gösterir,» dedi... «Fakat nihayet turizm işinde adam, tur plânının bir safhasını tetkik için bir gezintiye çıkmış da olabilirdi,»

— «Tabiatıyla,»

— «O takdirde geriye tek bir ihtimal kalıyor, kaza ihtimali Benim görüşüme göre, Barclay birkaç tane içmişti. Bir mektup yazmaya karar verdi, kâğıdı kalemi çıkardı, sonra belki de biraz kafasının dumanlanmış olduğunu farketti. O zaman gayet normal bir şey yaptı... İçeri biraz taze hava girsin diye teras kapılarını açtı. Birkaç adım atarak ilerledi, sonra kaygan zeminde birden ayağı kaydı, korkuluğun üzerinden döndüğü gibi uçtu... Bu nazariyenin akıl almayan yegâne tarafı, nasıl olup da bu kadar uzağa düşebildiğidir. Kapının ağzında tökezlenip de koşarcasına ileri fırlayarak düşmüş olabilir mi acaba?»

Bond. «Bu nazariyenizi denemek için kobay vazifesini göremem, Binbaşını» dedi.

Binbaşı kalktı. «Ben gidip biraz kahve getireyim. Hayır, James, benim kanaatimce bu iş bir kaza eseri... Bu neticeye vardığıma da memnunum, çünkü intihar, çirkin

bir kelime, cinayet ise çok daha çirkin bir kelime. Bütün faraziyeleri bir bir ele alıp, üzerinde duracağız; fakat bana göre bu iş bir kaza, Şefe yazacağım raporda da bu görüşü savunacağım »

Bartolini bir müddettir Bond'u bekliyordu; sabahın geç bir saatinde pansiyonuna doğru yaklaşan Bond'un hizasında yürümeye başladı.

— «Mr. Bond, sizinle konuşmam lâzım,»

Bond sempatiyle bir baş işareti yaptı; «Gel yukarı benimle»

Bond'un odasına girdikleri zaman, Bartolini konuştu önce. «Mr. Bond, benim kanaatimce, Mr. Barclay bir cinayete kurban gitti. Öbür İngiliz Mr. Hurst tarafından öldürüldü,»

Bond şaşalamıştı. «Otur bakayım, Ricci... Enteresan şeyler söylüyorsun»

Bartolini devam etti. «Binbaşı belki beni anlayamaz diyerek size geldim, Mr. Bond, Binbaşının verdiği işi beceremedim; onun için ise» başarısızlık diye bir şey olamaz,»

Bond onu teşvik için hafifçe mırıldandı. «Devam et, Ricci.»

— «Evvelâ, kadını ele alalım; çeşit çeşit kadın vardır, Mr. Bond. Kadın bahsinde mütehassıs olduğumu iddia etmiyorum, fakat bir kadının hissiyatını, yüzünün ifadesinden anlayamayan erkek budalanın budalası demektir. La Cisterna'daki o gece, kemanlar çalar, şarap da kafaları dumanlarken, o kadın çok bedbaht görünüyordu. Bir kadın, bir erkek gibi, aşkta bedbaht olabilir; fakat Mr.

Barclay'in' ona âşık olduğu o kadar aşikârken, ne diye o kadar bedbaht olsundu? İkisi de sanki birbirlerinden bir saniyecik dahi ayrılmaya tahammülleri yokmuş gibi birbirlerine gülümsüyor, öpüşüyor, elele tutuşuyorlardı... Bunları âşıklar yapar, değil mi? Fakat kadın bedbahttı, çünkü dans ederlerken yakından gördüm yüzünü ve o anda Mr. Barclay göremiyordu onun yüzünü...»

— «Bundan ne sonuç çıkardın, Ricci?»

— «Kadının ona âşık olduğunu, fakat yine de erkek elinden alıverecekmiş gibi onun hesabına korku duyduğunu Mr. Barclay'in tehlike içinde olduğunu bilmesi mümkün müydü? Tehlikenin nereden ve nasıl gelebileceğim bilebiliyor muydu acaba?»

James Bond. «Bu da bir düşünce,» dedi; «Mrs. Malline'i ziyarete gitmeye niyetliyim.»

— «Yine de onun hiçbir şey bilmediğine eminim, Mr. Bond. Ben sadece bu düşünceyi şimdi size söyleyeceğim şeyin bir fantezi eseri olmadığım ifade meramıyla söyledim; bu hususlar üzerinde saatlerce düşündüm.»

Gerçekten öfkeli, kinci bir yaprak gibi saatlerce Roma'nın ıssız sokaklarında dolaşır dururken, hep bu şeyleri düşünmüştü.

— «Bence Mr. Barclay şöyle öldürüldü; Mr. Bond. Katil asansörle çekme kata çıktı, onun dairesinin zilini çaldı, bir dost olduğu için Mr. Barclay zinciri çıkardı, katilin içeriye girmesine meydan verdi. Hurst bir bahaneyle, belki de manzarayı görmek bahanesiyle Mr. Barclay'i teras kapılarım açmaya ikna etti. Birlikte terasa çıktılar, sonra...»

Bartolini eliyle, inen bir satırı taklit etti. «Ve Mr. Barclay korkuluğun üzerinden uçtu, Hurst hemen terastan dönüp içeri girdi, daireyi geçip dışarı çıktı, kapıyı çekip kapadı... Fakat tabiî kapı zincirini dışarıdan uzanarak takabilmesi mümkün değildi... Yukarı çıktığı zaman asansör aşağıdan çağrılamasın diye, kapıyı açık bırakmıştı... Tekrar asansöre binip kapıyı kapadı, kendi katı hizasına indi, çıktı, birkaç adımda dairesine vardı, içeri girip son derece masum bir insan pozu takındı, ziyaretinizi beklemeye başladı.

Bond, sigarasından çektiği hafif hafif dumanı üfleyerek Bartolini'ye görmeyen nazarlarla baktı, sonra kalktı, Hurst' ün dairesinin teferruatını hatırlayarak düşünmeye başladı.

Nihayet hayır manasına baş salladı. «Ricci her gezdiğim daireye girdiğimde kafamda aynı düşünce, aynı Şüphe vardı. Hurst'ün dairesini gezerken de... Fakat orada hiçbir fevkalâdelik, dikkati çekecek en ufak bir şey bile görmedim. Hattâ gardropta ki bir raftan ayakkabılarını bile alıp, her dairede yaptığım gibi topuklarına baktım, elbiselerim bir bir gözden geçirdim. Haa yağmurlu olduğu için elbiseleri içinde nemli, ıslak olanı var mı diye kontrol ettim... Onun, telâşla dairesinden çıkıp, yine telâşla dönmüş olduğunu gösterecek cinsten şeyler aradım,»

Sözlerine ara verdi. «Şimdi Hurst'ten neden şüpheleniyorsun; anlat bakayım?»

— «Üç sebepten. Bir, Mr. Hurst'ü La Cisterna'nın önünde gördüm, ben gördüğüm, bir çehreyi bir daha unutmam., Mr. Bond... Bana bir kartpostal üzerinden

beş saniye, üç adamın resmini gösterin, sonra o adamları Via Veneto'ya yollayın, bir saat o havalide bulunsunlar, o zaman zarfında üçünü de bulurum. Hurst o gece yürüyerek La Cisterna'nın önünden geçiyordu, onun sırf Mr, Barclay orada olduğu için oradan geçtiğine eminim,»

— «Ya ikinci sebep?»

— «O kedili Sinyor Pacci... Yarı bunak, düşünceleri daima sağa sola dağılıyor ve kedilerine bir şey olacak diye de ödü patlıyordu. Fakat dün gece beni geri çağırdı ve Mr, Barclay öldürülmeden evvel Hurst'ün dairesinden dışarı çıkmış olduğunu söyledi,»

— «Ne?» Bond neredeyse koltuğundan düşecekti.

Bartolini acı acı konuştu. «O da başka mesele, Mr, Bond. Hurst'ü görmüş olduğumu benden başka bilen yok, saniyen Sinyor Pacci'nin o lâfı bir daha katiyen tekrar etmeyeceğine eminim... Yarı bunamış, üstelik de korkuyor, aleyhinde yayınlara sebep olabilecek hiçbir şey söylemedi» ben Romalıları tanırım Mr, Bond...»

— «Kelimesi kelimesine ne dedi, anlat bana?»

— «Soran o komşuya bakalım, bu gece nereye gitmiş?» dedi.

Bond hayal kırıklığına uğramış gibiydi. «Hepsi bu kadar mı?»

— «Bir Romalı için bu kâfi; sonra Hurst'ün az zaman evvel yukarıya, Barclay'in dairesine çıkmış olduğunu başıyla işaret etti.»

Bond gülümsedi. «Haydi haydi, Ricci, bu kadarcık bir şeyle jüri huzuruna çıkılamaz, bir soru ve jestle ha?»

Bartolini. «Ah,» diyerek durdu, sonra inatla tekrarladı. «Bir Romalı için, kâfidir,»

Bond göğüs geçirdi. «Şu üçüncü sebebi de anlat bakayım.»

Bartolini, «Ah!» diye düşündü. «Mr, Barclay bir çığlık attığı zaman, ben antrede Mr, Giuseppe de beraberdim. Hemen Giuseppe'ye pasoları getirtmesi için seslenirken, asansöre yürüdüm, asansörü çağırma düğmesine bastım; fakat hiçbir şey olmadı. Asansör inmedi, yukarılarda bir yerdeydi, fakat kaçıncı katta olduğunu gösteren bir ışık sırası da yoktu. Bu yüzden nerede durduğunu bilemiyordum; asansör kat hizasında durmuyorsa demir kafesi açmaya imkân yoktur... Düğmeye tekrar basıp asansör çukurundan yukarıya bağırdım, sonra üçüncü defa olarak düğmeye bastım; asansör indi o zaman,»

James Bond bayağı ilgilenmişti. «Devam et, Ricci...»

— «Size yemin ederim ki, Mr, Bond, asansör ben üçüncü defa zile basmadan evvel inmeye başladı ve bir katın hizasında durdu; asansör kabloları da bayağı sallanıyordu, eminim sallandıklarına. Asansörde bir arıza falan yok idiyse, muhakkak biri asansörle bir kat yukarıya çıktı.»

— «Yani, sence o sırada Hurst çekme kattan çıkmış, bir kat aşağıdaki kendi dairesine dönüyordu, öyle mi?»

— «Evet, düşündüğüm aynen bu, Mr, Bond'»

Bond kalktı, ağır adımlarla odanın, içinde gezinmeye başladı... Sonra endişeyle kendisini gözetleyen Bartolini'nin yanına vardı.

Bond. «Bilmiyorum ben de,» dedi. «Muhtemel üç ipucu var, Ricci, hepsini de ispatı sana düşüyor. Bu iş senin sırtına kaldığı ve bu saydığın delillerden hiçbirini kimseye kabul ettiremeyeceğimiz için müteessirim

Bond elini uzatarak Bartolini'nin omuzuna koydu. «Bana kendi açından hakikati anlattığına inanıyorum; fakat bu tezlerini desteklemek için ortaya sürdüğün deliller o kadar zayıf ki, onlardan nasıl faydalanabileceğiz, doğrusu bilmiyorum? »

James Bond, odanın içinde bir tur daha attı. «Fakat yine de bazı hususları tahkik edebiliriz. Hurst'e gidip Las Cisterna'yı ziyareti hakkında sualler soracağım, Binbaşıya da adamlarım o ihtiyar Sinyor Pacci'ye yollamalarım söyleyeceğim. Nihayet, seninle birlikte gelip o yere batası asansörü muayene edeceğim, bakalım bir arızası falan var mı?»

ON ÜÇÜNCÜ KISIM

Bartolini gittikten sonra, Bond; Binbaşıya telefon etti, ona Londra'ya acele kaydıyla bir tel çekmesini rica etti, sonra ona Bartolini ile yaptığı konuşmaya dair bazı tafsilât verdi ve Via Archimede'den 1001A'ya doğru yürümeye başladı.

Giuseppe, onu bir gece evvel kıyametleri koparark evin altını üstüne getiren mühim kimselerden biri olarak tanıdığı için, hürmetle karşıladı.

— «Ah, buon giorno, sinyore,»

Bond, sokakta toplanarak 1001A'nın terasını birbirlerine gösteren meraklılar yüzünden Giuseppe'nin keyfinin yerinde olduğunu farketti. Ceset bitişik bloklun avlusuna düşmüş olabilirdi, ama binasının terasından düşmüş olduğu için, Giuseppe bayağı gururlanıyordu.

Bond asansöre binerek dördüncü kata çıktı, Hurst'ün dairesinin kapısını çaldı,

Kapı derhal açıldı, Hurst sırtında pardösü, elinde şapka, kapının ağzında belirdi. «Buyuran, Mr. Bond?»

Bond. «Biraz gelebilir miyim?» dedi...

— «Tabiî, ben de çıkmak üzereydim; talihiniz varmış ki, beni evde yakalayabildiniz!»

Bond'u odanın içine bakışlarıyla takip ederken, Hurst'ün soluk gözlerinde kıvılcımlar yanıp söndü.

— «Bir şey mi var, Mr, Bond?»'

— «Sadece bazı sualler soracağım, Mr, Hurst. Evvelâ şu... Mr, Barclay'i son defa ne zaman gördünüz?»

— «Kendi dairesinde gördüm, bir dakika... Evet, üç gün evveldi; biraz sohbet ettik...»

— «O mu davet etti sizi dairesine?»

— «Tabiî,» Hurst'ün yüzünde mustarip bir ifade belirdi. «Mr. Barclay'in dairesine davetsiz çıkmayı hatırımdan bile geçirmem...»

— «Neden? Size dostça bir yakınlık gösterdiyse niye çıkmayasınız?»

— «Mr. Bond, ben böyle kinayeli... hayır, hayır, neyse; bana böyle sualler tevcih etmeyin; yukarıya, Mr, Barclay'in dairesine çıkmış olsaydım, size söylerdim. Ölümü, benim için büyük bir şok oldu...»

— «Öyleyse dün gece oraya çıkmadınız?»

— «Hayır, çıkmadım,»

— «La Cisterna'e restoranını bilir misiniz, Mr, Hurst?»

Hurst bu sual üzerine biraz irkilmiş miydi acaba? Bond onu gözetliyor, ufak tefek adamın yüzündeki en ufak bir adale hareketini bile gözden kaçırmıyordu.

— «Çok iyi bilirim. Daha bir kaç gün evvel firma namına kontrole gittim. Orada bir yemek yedim, çok gürültülü, havası da çok boğuktu, fakat tam turistlerin aradıkları cinsten bir yer. Bizim Kozytours ün sevdiği yerlerden.»

— «Ne zaman gittiniz oraya?»

— «On gün kadar önce. İsterseniz, iş defterime bakayım. "Orada ne yemiş olduğumu ve yemeğin bana kaça patladığını bile söyleyebilirim.»

Hurst'ün sesinde gittikçe bir dikleşme vardı.

— «Peki, evvelki gece o taraftan geçmediniz mi?»

— «Geçmedim.»

Bond gülümsedi. «Çok rica ederim, Mr. Hurst. Sadece Barclay'in vakitsiz ölümü ile ilgili bazı hususları tahkike çalışıyorum. Evvelki gece La Cisterna civarında bir yere gitmediğinizden kati surette emin misiniz?»

— «Tekrar ediyorum gitmedim.»

Bond. «Güzel» diye mırıldandı.

Hurst. «Barclay'in ölümüyle benim ne gibi bir ilgim olabilir, anlayamıyorum, Mr. Bond. Ve La Cisterna için beni neye sıkıştırdığınıza da akıl erdiremiyorum..»

— «Basit bir sorgu, Mr. Hurst. Bizim kanaatimizce Barclay intihar etti ve intihar ise çirkin bir şey olduğu için, hadise üzerinde tahkikat yapıyoruz. Barclay'in son günlerde nasıl bir ruh haleti içinde bulunduğunu, kimlerle kavuştuğunu, kendisini kimlerin ziyaret ettiğim, falan filan bilmek istiyoruz. Dün öğleden sonra, Barclay, evvelki gece La Cisterna'dan çıktıktan sonra sizi onun önünde görmüş olduğunu söylemişti.»

Hurst'ün ağzı hayretten bir karış açılıyordu neredeyse. «Yanılmış, tamamen yanılmış.» Ve derin bir ferahlık hissi benliğine yayılmaya başlamıştı, demek kendisini oradan geçerken tanıyan İtalyan değil de Barclay olmuştu. Barclay de ölmüş okluğu için hiçbir hususta üzülmeye değmezdi.

«Pekâlâ» Bond bir sigara yaktı. «İnsanız. Hepimiz hata yapabiliriz.»

Telefon zili çaldı.

Hurst, Bond'a baktı. "Gidin cevap verin telefona, dostum. Bana aldırmayın.»

Hurst ahizeyi kaldırdı.

Ve daha konuşmasına vakit kalmadan öbür uçtan bir ses duyuldu.

— «Hurst sen misin?»

— «Evet, benim.»

— «Aferin» Bu o'nun sesiydi, kendisine daha evvel de suikast siparişlerini veren, daima geceleri telefon eden, daima gölgeler içinde gizlenen adamın meşum sesi.

Hurst neredeyse düşürüyordu ahizeyi elinden.

Ses. «Seninle yine temasa geçeceğim» dedi. «Hoşça kal.» Bir çıtırtı oldu, telefon kapandı.

Hurst, Bond'un kendisine dikkatle gözetlemekte olduğunun farkına varmıştı, ahizenin içine. «Alo? Alo?» dedi, sonra onu yerine koydu.

—«Çok kısa sürdü konuşma i

— «Yanlış numara İtalya'nın biri. O kadar çabuk konuştu ki, ne dediği anlayamadım.»

Bond sırıttı. «O kadar sıçradınız ki, alacaklılarınızdan biri yerinizi öğrenip sizi yakaladı sandım.»

Lâf hedefe yakındı, o yüzden Hurst neredeyse en bahtsız intihar vakalarından birine istemeyerek karışmış Kozytours acentesinin ufak tefek bir acentesi rolünü ilk

defa olarak üzerinden atacak, gerçek hüviyetini belli edecekti.

Bond'un gelmiş olduğunu bildirdikleri zaman Brenda Malline iki valizini de toplamıştı, vaizler kapının yanında duruyordu. Bond dostça bir tavırla kendim takdim etti, sonra genç kadının daveti üzerine koltuklardan birine oturdu.

Karşısındaki kadın otuz yaşlarında güzel bir yüzü olmamasına rağmen hoş ifadeli bir kadındı. Derli toplu ve gayet cazip bir tebessümü vardı.

Bond hafifçe öksürdü. «Sizi fazla meşgul etmeyeceğim, Mrs. Malline» dedi «Çünkü Londra'ya yolcu olduğunuzu biliyorum. Zannedersem Alan Barclay'le arkadaştınız, değil mi?»

Kadın başıyla hafif bir «evet» işareti yaptı. «Şeyi. Rome Daily American'da okudum.» Bir an durakladı, sonra sordu. «Nasıl oldu bu?»

— «Aynen haberde bildirildiği gibi. Mrs. Malline. Biraz temiz hava almak için terasa çıkmış, O sırada ayağı kaymış» Teras yağlıymış, yağmur da yağıyormuş. Feci bir kaza.»

Brenda bir sigaraya uzandı» Bond hemen atılarak onun sigarasını yaktı, sonra devam etti. «Mr. Barclay oldukça mühim bir adamdı Mrs. Malline. Tabiatıyla olanlar bir kazaydı fakat yine de son zamanlarda onunla temasta olan herkes için tahkikat yapmamız gerekiyor. Bir şeye çok üzülmüş falan olabilir...»

Kadın, dehşetle onun sözlerini kesti. «Dünyada atmazdı kendini terastan» dedi. «Düşmüş olabilir, ama ama dünyada... dünyada...»

— «İntihar etmezdi, öyle mi? Neden eminsiniz buna o kadar?» Kadının sustuğunu görünce tekrar etti. «Neden bu kadar eminsiniz? Bir şeyler biliyorsanız lütfen söyleyin bana Kötü bir şeyin bile bize yardımı olabilir.»

— «Alan'la Capri'de Pensione Smith'te tanıştık. Oraya tatilimi geçirmeye gitmiştim, daha sonra Roma'ya gelip kocamla buluşacaktım. Alan orada İngilizce konuşan yegâne insandı, dost olduk. Sevimli bir erkekti, ve çok yalnızdı.»

Kadın sözlerini bırakıp sigarasından bir nefes çekince, Bond. «Size hiç işinden bahsettiği oldu mu?» diye sordu.

— «Evet. Dışişleri Bakanlığında çalıştığını ve yakında Belgrad'a tayin edileceğini söyledi. İşi hakkında bütün bildiğim bundan ibaret.»

— «Fakat zamanla aranızdaki dostluk bir hayli derledi, değil mi?»

Brenda Malline başıyla müspet bir işaret yaptı. «Evet, Mr. Bond. Bütün vaktimizi birlikte geçirmeye başladık... birlikte sandalla gezintilere çıktık, yürüyüşlere çıktık, etrafı gezdik, geceleri de dansettik, birlikte yemek yedik, uzun uzun sohbetler ettik. Alan Capri'den ayrıldığı zaman hiç, te bedbaht değildi.»

— «Humm. Barclay, oradan ayrıldıktan sonra, Capri'de hiç kendisinden mektup aldınız mı?»

—«Aldım.»

— «Siz de ona. mektup yazdınız mı?»

— «Evet. Roma'ya geleceğimi bildirdim ve burada buluşmamızı teklif ettim Sonra geldim, buluştuk. Buluştuğumuz gece yani evvelki gece beni otelden alıp La Cisterna'ya götürdü,»

— «Anlaşılıyor, arkadaşlığından memnun kaldınız mı? Size herhangi bir üzüntüsü falan varmış gibi geldi mi?»

— «Bilâkis, son derece neşeliydi»

— «Ve kendisini ondan sonra bir daha görmediniz, öyle mi?»

— «Hayır...»

Kadın, bunu fısıltı halinde söylemişti. Bond bir an düşündü, kadının perişan vaziyette olduğunu anlamıştı... Kalktı, pardösüsünü çıkarmadan odanın içinde dolaştı, sonra kadına bakmadan. «Barclay size, hiç hayatının tehlikede olduğundan bahsetti mi?»

Kadın heyecanla sokuldu. Bond dönüp onun yarana geldi. «Size söyledi mi hiç hayatının tehlikede olduğunu?»

Brenda başıyla müspet bir işaret yaptı. «Evet, birlikte geçirdiğimiz son gece söyledi... Bana masal uyduruyormuş gibi geldi... Belki Roma'da ölebilirim,» dedi...

— «Neden ölebileceğini de söyledi mi?»

— «Hayır... Sadece artık hayatta kalması, yaşaması için bir sebep olduğundan bahsetti. Roma'ya, şubat sonunda Belgrad'a gitmek niyetiyle gelmişti...» Sonra ilâve etti. «Bütün bildiklerim bundan ibaret, Mr. Bond.»

Telefon çaldı...

Bond; evvelâ Hurst'ün apartmanında çaldı; şimdi de burada; diye geçirdi içinden... Brenda izin isteyerek telefona tek heceli cümlelerle kesik kesik cevap verdiğini duyuyordu. Bir müddet sonra telefonu kapattı, döndüğünde gülümsüyordu...

— «Güzel haberler aldım, Mr. Bond... Telefon eden Tom' du; kocam... İşini bitirmiş, aynı zamanda bu gece benim uçağımda da bir yer ayırtmaya muvaffak olmuş... On beş, yirmi dakika sonra burada olacak. Lütfen kalın, kendisiyle tanışırsınız...»

Bond saatine bir göz atarak kalktı.

— «Sizi daha fazla rahatsız etmemeliyim Mrs. Malline, yardımınıza çok teşekkür ederim...»

Binbaşı tepeleme dolmuş bir kül tablasını sinirli sinirli aldı, izmaritlerle külleri masasının yanındaki bir kâğıt sepetine boşalttı. «Bugün öğleden sonrası ve gece, ziyan oldu, Bond... Sinyor Pacci, değil Hurst hakkında; herhangi bir imada bulunmak, Bartolini ile konuşmuş olduğunu bile kırk yeminle inkâr etti... Sonra asansör de arıza falan değil, tıkır tıkır çalışıyor. Bütün nazariyelerin asılsız çıktı... Asansör için oraya bir asansör tamircisi götürdüm; adam yukarıdan aşağı tesisatı kontrol etti; hiçbir arıza yok » . . Bond, hafifçe. «O Bartolini'nin teziydi» dedi.

Binbaşı. «Lâf,» diye patladı. «Sonra Hurst de o gece La Sisterna civarında olduğunu inkâr etti...»

Masasının üzerinden bir deste evrak kavradığı gibi onları Bond'a uzattı. «Şifre odası bütün gece hep Genel

Karargâhtan sana gelen bu telsizleri çözmekle uğraştı... Vakit neredeyse gece yarısı olacak.»

— «Okuyabilir miyim?»

Binbaşı homurdandı. «Oku, hem de dikkatle oku, ama okuduktan sonra debelenmeye kalkışma, çünkü raporumu yazıp Londra'ya yolladım »

Bond'un bütün telgrafları okuması biraz zaman aldı; nihayet işini bitirdiğinde; onları bir araya toplayarak masanın üzerine koydu...

Binbaşı sigarasını bastırarak söndürdü. «Elde mevcut delillerle Hurst'ü değil tevkif, ona şapkanı çıkarıp günaydın bile diyemezsin.»

— «Mutabıkım,»

Bond masanın üzerindeki bir deste kâğıdı başıyla işaret ederek kendi kendine mırıldandı. «Thomas Malline...' Turizm endüstrisinin bütün şubelerinde hatırı saydır hisseleri bulunan bir firma müdürü... Harpte Ordonat'ta çalışmış; hususî hayatında gayet iyi bir ismi var, evli; çocuksuz ve golfa meraklı...»

— «Hepsi meraklıdır kerataların golfa...»

— «Fakat bu tellerde fazla bir bilgisi yok... Barclay'in arkadaşı Brenda'nın kocası olduğu için Thomas Malline hakkında tahkikat yaptırmanın belki bir faydası olabilir, diye düşünmüştüm»

— «Burada da Mr, John Everest Hurst'ün şayanı hayret hayat hikâyesi var... O kadar kısa bir zamanda, bu kadar malûmatı nasıl toplayabildiler, hayret doğrusu... Maamafih, malûmatın büyük kısmı Harbiye Bakanlığı

arşivlerinden gelmiş. Basit bir Devon kasabasında doğmuş, hayatında enteresan hiçbir şey yok... Harp senelerine ait bir tek vesika müstesna. İyi bir asker olduğu muhakkak... Hele bir seferinde en mühim madalyalardan birini kazanmasına ramak kalmış... Harpten evvel, hukuk fakültesinde öğrenciymiş... annesiyle babası 1930 senelerinde ölmüşler, Hurst onların kendisine bıraktıkları ufak bir iratla tahsilini yapmış... 1939 da orduya yazılmış, harbi bir sıyrık bile almadan bitirmiş. 1940 da Batı Çölü'nde bir komando ekibine seçilip göreve gitmiş, 1941 de de bir MC nişanı almış... 1943 te, aynı cinsten bir nişan daha almış. Harbin sonunda terhis edilmiş ve hemen bugünkü işinde çalışmaya başlamış. Firması hesabına Avrupa'da bir hayli seyahat etmiş; fakat bir ara, kısa bir müddet Orta Doğu'da ve Rusya'da bulunmuş. Yani 1956 da Rusların yabancı turistlere kapılarını açmaya karar verdikleri zaman...»

Binbaşı. «Vesikaların içinde enteresan hiçbir şey yok, değil mi? dedi.

Bond, dikkatle masadaki destenin arasından bir yaprak çekti. «Şu müstesna...» Onu Binbaşıya verdi.

— «1945 te yazılmış bu... Mareşal Montgomeri'ye hitaben.»

Binbaşı bir tuhaf olmuştu. «Kime, kime hitaben yazılmış dedin?»

— «Mareşal Monty'ye gönderilmiş. Hariciye Bakanlığı arşivindeki adam da Hurst'ün karakteri hakkında biraz daha bilgi sahibi olurum belki diyerek onun bir kopyasını bana yollamış. Hayli enteresan bir vesika.» ,

Binbaşı sayfayı düzeltti.

Sayın Mareşalim;

Yukarıdan bakınca göreceğiniz kadar ufak bir çavuşum. Çavuş Smythe... Sabık 53. Komando grubundanım, hâlen terhis edilmiş ve ufak bir emekli maaşıyla idare ediyorum

Size 1944 Haziranında çölde bulunduğumuz sarada, benim takımımın kumandanı olan Teğmen J. E. Hurst'ten bahsetmek için bu mektubu yazdım. Ben artık mahalle tabiriyle çayıra salınmış bir eski topçu beygiri olduğumdan ve hâlâ matemde olan er Richards M. nun dul eşi mühim için mühim olduğundan size bazı şeyleri söylemem gerekiyor.

O gece bir destroyer; bir cephaneliği berhava etmekle görevli olan bizleri Bingazi'nin birkaç kilometre batısında karaya çıkardı. Teğmen Hurst ekibimizin komutanıydı... Bu bizim üçüncü işimizdi ve Teğmen de anadan doğma katil ruhlu olduğu için, bize harpte adam öldürmek için maaş verildiğini ikide bir tekrarlardı.. hepimiz kendisine çok hürmet duyardık. Benim kanaatimce; Teğmen Hurst, birçok lüzumsuz riskleri göze alırdı, fakat düşmana olan nefreti de büyüktü ve birkaç ceset daha verilecek diye de hiçbir zaman tehlikeden korkmazdı. Sonraları üzerinde uzun uzun düşündüm ve onun insan öldürmekten bayağı zevk duyduğunu ve o işi sırf zevk için yaptığımız neticesine vardım... Lâfı uzatmadan, arkadaşım er Richards M. nin hikâyesine geleyim: O gece cephaneliğe vardık, çeşitli yerlere saatli mayınları yerleştirdik: sonra karaya çıkarken kullanmış

olduğumuz botu bulmak üzere sahile doğru dönüp, yoluna geçtik... Fakat yolun sahile yakın okluğu yerde, yoldan düşmana ait kesif bir taşıt faaliyeti olduğunu gördük... Bunun üzerine, Teğmen Hurst sırf bir şenlik olsun diye, kamyonları bir, iki yaylım ateşiyle taramaya karar verdi. Hepimiz mevzilendik; sonra bütün hışmıyla düşmana ait taşıt vasıtalarına yaylım ateşi açtık... On tonluk iki kamyonlarından üçü yoldan fırladı, içlerinde ne kadar adam varsa hepsini öldürdük. Bu arada daha başkalarını da öldürdük... Fakat orada çok fazla oyalandık ve Teğmen, hızla sahile dönmemizi emrettiği zaman, arkadaşım er Richards M. bacağından bir kurşun yedi, geride kaldı... Fakat nihayet emir emirdi ve hepimiz sahile koştuk. Bota vardığımız zaman, geri dönüp arkadaşımı almak için izin istedim, fakat Teğmen Hurst o zaman bana çok garip gelmiş olan ve hâlâ da garip gelen bir tavırla: «Karşı taraftan en az elli kişi öldürdük, bizden de bir kişi gitmiş, ne çıkar? Çabuk bota bin, çavuş; yoksa emre karşı geldiğin için şuracıkta vururum seni!» Bu çok kötü bir şeydi. Efendim, bunun üzerine Teğmen Hurst'e geri gidip arkadaşımı getireceğimi ve kendisinin de cehenneme kadar yolu falan olduğunu söyledim. O zaman Teğmen Hurst onu gidip kendisinin getireceğini söyledi ve koşarak plajın yukarısında kayboldu. Düşman bu sırada ilk baskının şaşkınlığından kurtulmuş, her istikamette ateş ediyor ve sahile doğru geliyordu. Dikkatle kulak kabartmışken, birden kulağıma bir Smith - Wesson tabancasının sesi geldi ki o tabancanın sesini ayırt etmek, malumunuz, çok kolaydır,

efendim. Sonra Teğmen Hurst geri döndü, Er Richards'ın çok acı çekmekte olduğunu söyledi. Sonra; Tam yanına vardığını anda tabancasıyla kendini vurdu, «İşte silâhı ve mermileri,» diyerek getirdiği bir tabancayla şarjörleri sandalın içine attı, sonra botu itti.

Yalan söylüyordu, Generalim pis bir yalandı bu; Çünkü arkadaşım Er Richards M.'yi tatlı çocukluk günlerinden beri tanırdım ve dünyada öyle bir şey yapmazdı. Er Richards iyi dürüst ve cesur bir komando idi, karısıyla henüz bebeklik çağında olan oğlunu da severdi ve kendisini de vurmaya kalkmazdı. Sonuna kadar savaşır, başka çare kalmayınca da şerefli bir asker gibi hissesine düşeni fazlasıyla yapmış olduğuna inanarak teslim olurdu. Ve ne ben, ne de siz, onun kadar iyi bir asker olamayız... Bu sebeple, Teğmen Hurst, arkadaşım Er Richards M'yi soğukkanlılıkla göz göre göre öldürdü diyorum. Karısı halen matemdedir, Efendim ve verilen emekli maaşı da bir şey tutmuyor... Teğmen Hurst, sağ ayağımı kaybettiğim Salernolda gösterdiği kahramanlıklardan dolayı VC nişanına bile aday gösterildi diye duydum. Ne olursa olsun Hurst, on beş Haziran 1941 de arkadaşımı öldürdü. Ve ben de bunu ister mahkeme huzurunda, ister halkın önünde, çekilmeden böylece söyleyeceğim... Er Richards M. sadece herkes gibi bir askerdi, ama Teğmen Hurst gibi aşağılık bir katil tarafından bir düşman sahilinde soğukkanlılıkla öldürülmeyi de hak etmemişti. Belki bir gün haber yerini bulur ümidiyle yazdım bunu hürmetlerimle,

Çavuş Smyhte 53 Komando Gurubu»

Binbaşı okumayı bitirince sayfayı dikkatle masasının üzerine koydu, sonra koltuğunda arkasına yaslandı, ellerini başının gerisinde kenetleyip üzün bacaklarını ileri doğru uzattı. «Tavanda hayaletler dolaşıyor, James. Şu anda İtalya'nın her tarafındaki mezarlarda kemikleri beyazlaşan eski askerlerin hayaletleri,... Bu çavuş ta kimbilir Hurst'e neden kızmış... Bir sigaraya yakmak için durdu, onu yakınca da dumanı ciğerlerine çekti. Çavuş Smythe ta kimbilir ne kaşarlanmış bir eski çöl tilkisiydi... Bacağını kaybetti diye kimbilir üstlerinden ne derece nefret ediyordu ve Hurst'ün yapmış olduğunu zannettiği bir şeyi kurarak kimbilir ondan ne kadar nefret etti.» Bir an durduktan sonra Bond'a doğru eğildi... «Benim bu işi örtbas etmeye çalıştığımı zannediyorsun? Öyle değil mi?»

Bond hayır manasına başını salladı... «Unut onu; Barclay terasta düştü. Hurst'ün hiçbir ilgisi yok onunla; Ben yarın Londra'ya dönüyorum... Samimi söylüyorum burada daha fazla bekleyemeyeceğim...»

Ciampino hava alanına giden Via Appia Nuove daracık ve daima tehlikeli bir yoldur. Bilhassa sisli çiseleyen yağmur zamanında

Bond'u taşıyan taksi ona bir Londra uçak yolculuğundan bile tehlikeli görünüyordu. Hava alanına girdikten ve bilet ve bagaj kontrolünü yaptırdıktan sonra bir kenara oturdu, tembel tembel etraftaki kalabalığı seyre başladı...

Ortada bir suçlu varsa, Barclay vakasının, Suçlusu kimdi? O zavallı talihsiz Barclay acaba kendi dikkatsizliğinin kurbanı mı olmuştu, yoksa Şubat sonundan evvel onun için idam fermanı imzalamış şahsın kurbanı mı?

Kafasındaki soruların birinin cevabı geldi. Fakat çok yersiz bir cevaptı bu. «Sinyor, Mr. Bond?»

Bond can sıkıntısıyla irkildi... «Bartolini! Ricci Bartolini!»

— «Rica ederim, kalkmayın, Mr. Bond.

— «Gelmen çok kibarca bir hareket, Ricci.»

— «Gümrükte bir ahbabım vardı. Onun sayesinde girebildim içeriye.» Bir an sustu, sonra kederli kederli devam etti.. «Mr. Barclay'i korumaya kararlıydım, karşımıza bir katil çıksaydı onlunla katilin arasına vücudumu gererdim. Geceli gündüzlü günlerce devriye bekledim o sokakta yine de sonunda muvaffak olamadım...»

Bond «Ona bakarsan ben de muvaffak olamadım,» dedi.

Birdenbire Bond, Bartolini'nin gözlerinin karardığını ve arka tarafında birinin üzerine dikildiğini ve içlerinde muammalı bakışlar belirdiğini gördü.

Burtolini bakışlarının yerini değiştirmeden fısıldadı. «İşte geliyor o adam?»

— «Kim?»

Bartolini'nin parmakları Bond'un bileğini kavradı. «Hurst geliyor. Katil yani... Mr. Barclay'in katili... Kendi dairesinde sahneyi hazırladı, asansörle yukarı çıktı, Barclay'le dostça üç beş kelime konuştu, sonra te-

rasa çıktılar, Hurst bir ara fırsattan istifade etti, onu iterek terastan aşağı uçurdu, sonra da odasına döndü, koltuğuna kurularak keyfetmeye başladı. Ben de aynı şeyi asansör yardımıyla yaparak kronometre tuttum. Katil Hurst'tür, Mr. Barclay'i o mahvetti. Beni de o mahvetti.»

Bartolini biraz rahatladı. Dudaklarında hafif bir tebessümle arkasına yaslandı. «Benim artık gitmem lâzım, Mr. Bond. Arrivrederci »

Kalkıp el sıkıştılar, sonra Bartolini bekleme salonunun nihayetine yürüdü...

Hurst yanına geldi Bond'un Ah, siz ha, Mr. Bond? Londra'ya mı dönüyorsunuz? Öyleyse yol arkadaşlığı edeceğiz Çünkü ben Zürih'te ineceğim...»

Bond. «Roma'daki işiniz bitti öyleyse ha?» dedi.

— «Şimdilik, evet. Buraya başka bir ayda geleceğim, sonra da İngiltere'ye, memlekete döneceğim.» Susarak Bartolini' den tarafa baktı. «Kimdi o bey?»

— «Neden sordunuz? Tanıyor musunuz yoksa kendisini?»

Hurst. «Hayır,» dedi, «zannetmiyorum. Fakat içimde kendisini daha evvel başka yerde görmüşüm gibi bir his var. Ne var ki, yüzleri çok kolay unuturum...»

Londra'ya dönene kadar, Bond, hep Hurst'ün Bartolini'yi, 1001A'nın holünden gayri nerede görmüş olduğunu düşündü, durdu. Şayet şüphelendiği kimseleri işkence yardımıyla sorguya çekme salahiyeti olsaydı o dertli, yenik Bartolini'nin Alan Barclay'in katili olduğuna inandı Hurst'ün dudakları arasından o sırrı çoktan öğrenmiş olurdu.

ON DÖRDÜNCÜ KISIM

Kozytours bürosu, Mayısın o terütaze sabahında bir arı kovanından farksızdı. Tıklım tıklım dolu turist otobüsleri şimdi Hurst tarafından itinayla hazırlanmış ucuz yollan takiben bir Avrupa turu yapmak için Hurst'ün çizmiş olduğu rotayı takiben İngiltere'den ayrılıyorlardı. İkide bir çıkan seri ziyaretlerden bıkmıştı. Hurst, Londra'da kalıyordu. İşi bırakmaya karar vermiş, bu kararını da az evvel müdür Franshawe'a bildirmişti...

— Franshawe şimdi yerinde duramıyordu. «Ama neden, aziz dostum? Neden? Teşkilâtımız içinde en iyi yer seninki Bol bol seyahat imkânı var, bütün masrafların ödeniyor. Neden?»

— «Bir değişikliğe ihtiyacım var. İstifa ediyorum...»

— «Fakat senin işin gibi bir işten kimse sebepsiz istifa etmez... Firmadan ayrılman için mutlaka bir sebep olmalı...»

Hurst ulak tefek adam hayretle baktı... «Size sebebini söyledim... İstifamı kabul ediyor musunuz, yoksa resmen yazılı olarak mı vereyim?»

Franshawe kendini bir koltuğa bıraktı. «Ben istifanı kabul edemem... Büro Müdürüyüm, doğru fakat en mühim memurlarımız hakkında karar veremem... Gidip Mr. Malline'i görmem lâzım...»

Hurst'ün canı sıkılmıştı... Kendi istikbali için plânladığı şeyin kimseyle ilgisi yoktu. Kayıtsız. «Mr. Malline'de kim?» diye, sordu...

— «Kozytours'un genel idare müdürü»

Hurst kısaca cevap verdi. «Burada senelerdir çalışırım, onun ismini bile duymuş değilim. Ne diye şimdi gidip rahatsız edeyim onu?»

— «Mr. Malline çok mühim bir kimsedir. İş âleminde hemen her yerde hisseleri vardır...» Franshawe biraz da şeytanî bir ifadeyle ilâve etti. «Yıllardır sana çok iyi bir maaş verdi, onun için hiç olmazsa gidip kendisini görerek istifa niyetinde olduğunu bizzat ona bildirmen lâzım.»

Hurst başıyla, «Pekâlâ,» der gibi bir işaret yaptı. «Peki, öyleyse gidip onu göreceğim. Ama kararımı değiştirecek değilim...»

Franshawe, Hurst'e adeta tiksinmiş gibi baktı. «Kozytours sana gayet iyi baktı. Hatta polisler hakkında tahkikata geldikleri zaman bile...»

Hurst'ün sağ eli hamle eden bir yılan gibi fırladı, Franshawe'in bileğini çok sert bir kavrama ile tuttu.

— «Ne dedin? Polis mi dedin?

Franshawe kekeledi, kalkmaya çalıştı; fakat Hurst'ün kerpeten gibi eli yerinden kalkmasına mani oldu.

— «Kolumu acıtıyorsun! Bırak Hurst! Bırak gideyim.»

Franshawe başını kaldırıp Hurst'ün yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Kıvranıyor, gözlüğünün ardındaki gözleri yaşlarla doluyordu...

Hurst, onun bileğini kavrayan parmaklarını gevşetmeden. «Hanım evlâdı seni!» diye söylendi «Ne zaman geldi polis buraya?»

— «Mart sonunda. Sen Roma'da iken »

— «Neymiş dertleri?»

— «Oh, Allahım, kolumu kıracaksın, Hurst! Bırak beni. Yoksa birini çağıracağım.»

Hurst parmaklarını gevşetti. Franshawe bileğini ovuşturarak kendini koltuğun arkalığına bıraktı. «Neymiş dertleri?"

Hurst doğruldu, masanın üzerinden eğildi. O zaman Franshawe. «Scotland Yard'dan biri geldi,» dedi. «Hüviyetini gösterdi ama pek aldırış etmedim.»

— «Ne öğrenmek istiyordu hakkımda?»

— «Malûm şeyleri. Kendisine sicilini gösterdim

— «Neden yollamadın onu şu... Malline denilen herife.»

Franshawe'un bileğinin sızısı başlamıştı. «Adama ne bilmek istiyorsa hepsini söyledim sicilinden »

— «Öyleyse seni rahatsız ettiğim için özür 'dilerim, Polis tahkikatı için bir sebep yok ortada. Beni bundan o zaman haberdar edebilirdin »

— «Bana o kadar mühim bir şeymiş gibi gelmedi, Hurst zaten adam burada topu topu on dakika kadar kaldı, sonra telâşa kapılmak için hiçbir sebep olmadığına beni temin etti.

Basit bir soruşturmaymış... Muhtemelen pasaport falan için.»

Hurst bu izahattan memnun olmuş gibiydi, konuyu bıraktı. «Hâlâ Malline'i görmem lâzım mı? Sana beni kovman için bir vesile verdim,.. Tecavüz ettim sana düpedüz,» dedi.

— «Sabahleyin Mr. Malline'e telefon edeceğim. Kimseye bürosunda randevu vermez... Umumiyetle görüşeceği kimseleri öğle veya akşam yemeklerine davet eder. «Sonra kinle ilâve etti. «Senin yerinde olsam, bana yaptığın numarayı Mr. Malline'e de tekrarlamaya kalkışmam, Hurst. Çünkü çok iri kıyım bir insandır.»

Fakat o sözlerini tamamlamadan Hurst bürodan fırlamıştı ve Büro Müdürünün son cümlesini duymamış olması kuvvetle muhtemeldi.

Araba, sıvaları dökülmeye yüz tutmuş, eski biçim bir binanın önünde durdu. Bond arabadan indi. Bir lahza çakıllık yaya kaldırımda durup bahçedeki parlak renkli şahane parlak çiçek tarhlarına, alabildiğine geniş yeşil sahaya baktı. Binanın duvarları kâmilen sarmaşıklarla kaplıydı.

Merdivenden binanın girişine doğru çıkarken, kendi kendine, «Tam hasta olup yatılacak yer,» diye mırıldandı. «Birinci sınıf bir tedavi ve istirahat yeri.»

Bond altı haftadır her hafta burayı ziyarete geliyordu. Bir hemşire parke zemini geçerek geldi. Neşeli. «Yine Mr. Bond ha?»

— «Evet. Dilenciler gibi, sizi hiç bırakmıyorum...»

— «Aşağı inebilirsiniz. Fakat gürültü yapmak yok, katiyen ses yok, çıt çıkarmayacaksınız. Hatta ona fısıltıyla bile hitaba kalkışmayacaksınız »

Bond. «Merak etmeyin, şartları biliyorum, hemşire hanım,» dedi, sonra koridordan yürüyerek nihayet bir iskemle üzerinde oturan sivil giyimli bir adam önüne geldi. «Bazı insanlar ne şanslı, ne kadar, hafif işler düşüyor,» dedi.

Sonra odayı beklemeye memur sivilin yanında bir kapı tokmağını çevirerek ufak bir odaya girdi. Bu odada tek kişilik bir yatak, o yatağın üzerimde de ipler, tutamaklar, ilmekler; bloklar orman gibiydi. Karyolanın nihayetinde bir cibinlik, üzerinde yatan adamın yan tarafında da bir iskemle vardı.

Bond o iskemleye otururken Barclay hiçbir hareket yapmadı. Vücudunun görünen her yeri boyluna kadar alçılar içindeydi.

Bond. «Kimbilir ne kadar rahatsız oluyor,» diye düşündü, ama zaten kendinde değildi ki doğru dürüst rahatsız olsun.

Barclay'in solgun yüzüne baktı, bu yüz hatırladığı yüzden çok daha zayıftı, üzerinde ince kırışıklıklar belirmişti.

Barclay hâlâ yaşıyordu, ömrü vefa eder de konuşur veya yazabilirse, hatta bir tek suale hitaben göz kapağını kırparak olsun bir cevap verebilirse, o zaman ilmek Barclay'in katilinin boynuna geçmiş olacaktı.

Bond, yüksek sesle. «Allan, oğlum, şayet bir tek suale; bir tek basit cevap verebilseydin, her şey hallolacaktı» dedi.

Sonra irkildi, bakakaldı... "Barclay'in sağ göz kapağı hafifçe kımıldar gibi olmuştu. Muhayyel bir tikten farklı

bir hareket değildi bu ve Bond ona hayretle baktığı sırada bir damla yaş göz kapağının altında belirdi, sonra ya kibrit başı iriliğinde bir damla halinde alt göz kapağının kenarında kaldı.

Hemşire içeriye girdi. Bond'un yakaladığı gibi, onu ayağa kaldırdı. Sonra yüzü öfkeyle karışmış olan hemşire onu koridora çıkardı, tuttuğu kolu bırakmadan onu koridorun nihayetine yürüttü...

Hastahanenin holüne geldikleri zaman hemşire patladı. «Bu sizin burayı son ziyaretiniz, Mr. Bond. Size güvenebilirim zannetmiştim, çünkü sözüm ona onun dostuydunuz. Fakat sizin de ötekilerden hiç farkınız yok, zavallıcıktan bir şeyler öğrenmek istiyorsunuz ve onu öğrenmek için sabredemiyorsunuz.» Ayağını yere vurdu. «Bu son ziyaretinizdir... Bir daha buraya gelmeyin... Şimdi gidin, lütfen...»

Bond münakaşaya girişmedi. Zaten hastanın odasında konuşmaması gerekildi. Ve mucize kabilinden. Alan Barclay'i hayatta tutan bu hastahaneyede bir daha gelmeyecekti.

Hurst, Malline ile telefonla konuşmak suretiyle oldukça kalabalık ve son moda bir restoranda buluştu. Malline'in orada bir köşe masası vardı anlaşılan.

Malline gecikmiş ve biraz gecikeceğini de telefonla şef garsona bildirmişti, Hurst sipariş almaya gelen garsona, çok soğuk bir domates suyu söyledi...

Malline beş dakika geç kaldı, Hurst onu karşılamak üzere ayağa kalktığı zaman da geç kalmış olduğu için

Malline, yine özür diledi. Çok iri yapılı bir adam olmasına rağmen, Malline gayet rahat hareket ediyordu ve oturduğu zaman Hurst, Malline'in o sert tarafını düşündü gerçekten kendi gibi sert bir tarafı olduğunu ve onun pervasız hareketlerinin gizlediği çok sert bir nüve olduğunu anlamıştı. Malline'in yüzü dostça bir ifadeyle kırış kırıştı.

Fakat yemek esnasında Malline'in gür sesi fasılasız anlatır ve gayet hoş yanmış olan yüzü de binbir fıkranın nüktesiyle kırışırken gözleri ağırlaşıyor, donuklaşıyor ve gülümsüyordu. Dişleri pırıl pırıl, saçları ışıl ışıl, sırtındaki zarif elbisede en ufak bir kırışıklık dahi yoktu fakat Hurst'ü gözetleyen Malline'in gözleri hiçbir şey aksettirmiyordu.

Hurst, Malline'in kendisini yukarıdan aşağıya süzdüğünü ve bir şeylere niyetli olduğunu hafif bir şaşkınlıkla farketti.

Malline şarabını içti, Hurst te domates suyunu. Ancak kendisi için konyak söyledikten sonradır ki, Hurst'ün Kozytours'dan istifası konusu ele alındı. «Bu da benim bir kaprisimdir, Mr. Hurst,» dedi... «Çok özel işleri burada konuşmaktan katiyen hazzetmem, bu sebeple çok zaman öğle yemeğimi Dışarıda yerim. Şu ufacık masada ne toplantılar yapılmıştır.

Hurst. «Yanılmıyorsam, birçok tesislerde hisseleriniz varmış, Mr. Malline,» dedi...

— «Pek çoğunda var. Hepsi de turizm ticaretiyle ilgili firmalar. Oteller, misafirhaneler, otobüs seferleri, seyahat acenteleri; hatta balık tutma imtiyazları ve portatif

duşlara kadar ufak tefek şeylere bile ilgilenen girift bir hayli şirketin Direktörler Meclisi Başkanı'yım Kozytours işlerimin içinde beni en az üzeni, Firmanın idaresini harpten sonra İdare Meclisi ele aldığı günden beri oraya ayak basmadım.

Malline'in sesi hararetlenmişti «Kozytours yüzünden bugüne kadar başının ağrımamış olmasının sebeplerinden biri, firmanın emin ellerde olmasıdır. Franshawe zaman zaman çok sıkıcı bir memur olur, fakat işi biliyor ve sizin gibi gayet ehil yardımcıları var»

Hurst onun sözlerini kesmek üzereydi ki, Malline devam etti. «Franshawe'in sizinle çok kısa bir çalışmadan sonra bana anlattıklarına göre, hep mırıldasın diye sırtı sıvazlanan kedi tipinde bir eleman değilsiniz. Kozytours'un idaresiyle artık hiçbir aktif ilgim yok ve şunu da sırası gelmişken ilâve edeyim, halen gördüğünüz iş için de sizi seçmiş olan bizzat benim. Bir hayli zaman aldı o seçim... Önümde harp senelerine ait siciliniz duruyordu... Harpten önce ve harp seneleri esnasında sizi tanımış bir hayli kimseyle de görüştüm. Ve bugünkü işinize çok uzun, dikkatli bir incelemeden sonra seçildiniz.» İlâve etti. «Ve o işe sizi seçmiş olduğuma da bir saniyecik pişman olmadım... Raporlarınız, turlar hakkındaki tahminleriniz fevkalâdeydi.»

Malline bir sigara tellendirdi, sonra dumanı savurdu Devam etti. «Franshawe dün öğleden sonra telefon ettiğinde istifanın gerçek sebebini, doğrusunu söyleyeyim, katiyen anlayamadım. Franshawe'ı dikkatle sigaya çektim, fakat bu kararınızın ne sebebe dayandığını bir türlü

izah edemedi bana. Müdürlerim ufak tefek personel değişiklikleri yapabilirler, fakat hiçbir mühim memurum, ki siz de onlardan birisiniz, bana baş vurmadan işten ayrılamaz.»

Hurst. «Aramızda kavga falan olmadı. Sadece Franshawe'a istifamı kabul etmesini söyledim... O kadar,» dedi...

Malline balon kadehe biraz konyak koydu, sonra kadehi kocaman ellerinin arasında evire çevire ısıttı. «Ben bu firmaları harpten sonra canımı dişime takarak kurdum. Bu işler bin sıkıntıyla kuruldu, fakat bugün gayet iyi iş gören ve çok iyi para getiren bir firmam var. Siz de benim o firmayı kurmama yardım edenlerden birisiniz. Size, hemen hemen on beş yıldır fevkalâde bir maaş ödüyorum. Maaşınıza zam yapılmasını istiyorsanız, o hususu bir lâhzada hallederim, yok, uzunca bir tatil yapmak istiyorsanız; Kozytors'un himayesinde, bütün masrafları firmaya ait olmak üzere dilediğiniz tarafa seyahate çıkabilirsiniz» Malline dimdik baktı Bond'un gözlerine, sonra daha yumuşadı. «Bu sebeple, istifanızı kabul edemeyeceğim, Mr. Hurst... Başka bir çare bulmalıyız bu işe. Düşünceler içinde yudumladı konyağını.

Malline'in sesinin yankısı Hurst'ün dimağında çınlıyordu. Daha evvel duymuş olduğu, kendisine yabancı gelmeden, fakat bir türlü nerede duyduğunu hatırlayamadığı bir sesti bu. Sinirleri bozularak. «Canım isterse Kozytours'dan istifaya hakkım vardır. Ben Kozytours'un kölesi değilim,» dedi...

Sonra devam etti.

— «Doğru. Fakat bu yerime bir başkası bulunamaz demek değildir. Sıra sıra diller bilen, kolejlerden mezun olmuş nice gençler var. Salisen bir mevsimde yerini alabilecek bir genç yetiştirebilirim »

— «Tecrübelerinizin tamamım başka bir insana devredebilmeniz imkânsızdır...»

Hurst avuç içleri masaya gelmek üzere açmış olduğu ellerine baktı. Yine Malline'in sesinde bir tehdit ifadesi belirir gibi olmuştu; halbuki iri yapılı adam ona gülümsüyormuş gibiydi.

Malline. «Paranız veya bir yerden bir geliriniz var mı, Mr. Hurst?» diye sordu.

— «Var diyemem. Seneler boyunca bir kenara bir şeyler koyabildim, sonra evli falan da değdim. Fakat fazla para da istemiyorum, Mr. Malline. Size şantaj yapmaya da kalkmıyorum. Mesele şu boyuna seyahat etmekten, raporlar yazmaktan, turlar tertiplemekten bıktım usandım fazlaca. Malline sabırla göğüs geçirdi. Seyahatten bıktıysan, onun da icabına bakabiliriz. Cotswolds'da açacağımız yeni büroya şef olabilirsin. Maaşı da çok iyi...»

Hurst başını salladı. «Hayır. Ben kati kararımı verdim, Mr; Malline... İstifamda ısrar ediyorum...»

— «Ben de istifanı kabul etmeyeceğim.»

— «Öyleyse bir çıkmaza girmiş durumdayız» Hurst ayağa kalktı. Bu aynı sonunda Kozytours'u terke niyetleydim Ayrılışımı geciktirmekte bir mana yok...» Malline'e başıyla bir selâm verdi. «Misafirperverliğinize de teşekkür ederim...»

Malline yerinden kımıldamadı.

Hurst, artık söylenecek başka hiçbir şey olmadığı için dönüp yürüdü. Fakat zihnim son derece kurcalayan bir şey vardı? Malline ona tamamen yabancıydı... Kendisinin, Kozytours hesabına gördüğü iş hakkında Malline'in bu derece bilgi sahibi olabilmesine aklı katiyen yatmıyordu .

Restorandan çıkarken Malline'in kendisini gözetlemekte olduğunun farkındaydı. Hurst kaybolduğu sırada, Malline'in yüzünde düşünceli bir ifade vardı... Yüzünün hatları birdenbire daha derinleşmiş gibiydi. Balon kadehteki konyağı çalkaladı, sonra onu yarıya kadar doldurup bir nefeste hışımla içti.

Aylardan Hazirandı ve yaz da tatlı, kuru bir mevsim olacağa benziyordu.

Bond o gece sevgilisini bir hediye ile ziyarete gittiği zaman yapacağı sürprizi düşünüyordu. Birlikte yemeğe çıkacaklar, sonra bir revüye gideceklerdi. Cüzdanını açıp biletleri kontrol etti...

Öğleden sonra saat üç sularıydı.

Bond biraz sonra bürosuna çay getirileceğini hatırlayarak Roma'daki ikametini düşünmeye başladı. Binbaşıdan haber almıştı ve Ricci Bartolini'nin de Alan Barclay'in hayatta olduğunu bilmeden hâlâ buram buram ter dökerek ipucu aramakla meşguldü. Barclay ise gerçekten o kadar hayattaydı ki, bir iki güne kadar alçıları sökülecek ve felce uğramış sinir merkezlerini tekrar harekete geçirilmesi için büyük gayret sarfına başlayacaktı...

Şefi M. dahil Gizli Servis'teki ilgililerin çoğu Barclay'i öldürmeye teşebbüs edenin Hurst olduğundan şüphe ettikleri halde, Bond, Barclay'in bizzat konuşacağı günü iple çekiyordu. Barclay'in dudakları arasından çıkacak bir tek kelime Bartolini'nin azabına son verebilecek, bir ikinci kelime de bütün muammayı çözmeye yetecekti...

Telefon çaldı. James Bond. «Buyurun?» dedi.

Sonra kaşlarını çatarak dinledi. «Pekâlâ, Başkanım, getirin onu buraya. Hemen, vakit geçirmeden...» Saatine bir göz attı. «Yalnız uzamasın... Saat dörtte çıkacağım»

M'in Kurmay Başkanı Bond'un sekreteri Mary Goddnight'la bir, iki lâf atışarak 007'nin bürosuna girdi, sonra beraberinde getirdiği Her Schmidt'i takdim etti. Herr Schmidt fevkalâde İngilizce konuşuyordu ve Bond ona masasının önündeki bir koltuğu gösterince, derhal oraya kuruluverdi.

Gizli Servis Kurmay Başkanı. «Fazla vaktini almayacağız James,» dedi, «Herr Schmidt İnterpol'le ilgili bir konu sebebiyle Viyana'dan gelmişti. Bir ara çeşitli konular üzerinde durduğumuz sırada bahis birkaç ay evvel Roma'da cereyan eden Barclay vakasına geldi»

Bond hafifçe koltuğunda kımıldandı. «Vakayı gayet iyi hatırlıyorum»

Kurmay Başkanı Bond'un Barclay vakasıyla olan münasebetini kısaca Herr Schmidt'te izah etti. «Hadise hakkında hazırladığın raporda Barclay'le ayni apartmanda

oturan Hurst adlı bir şahıstan bahsediyordun, yine raporunda Barclay'in hissî bir alâka duyduğu bir kadının kocası olan Thomas Malline' den de bahsediyordun.»

Bond öne doğru eğildi. «Şu hikâyeyi biraz daha kısa kessene, Başkanım »

— «Malline hakkında başka bilgi edinmeye imkân yok ve muhtemelen edineceğimizi de sanmıyorum. Fakat Hurst için durum hiç te öyle değil»

— «Ne gibi yani?»

Kurmay Başkanı başıyla Herr Schmidt'e bir işaret yaptı, «Sizi dinliyoruz. Herr Schmidt...»

Alman. «Ah,» dedi. «Şu Hurst dediğiniz şahsı bana tarif eder misiniz? Mr. Bond. Etraflı bir eşkâlini, mümkünse...»

Bond, Hurst'ün o acayip renksiz gözerine kadar her şeyini bir bir tarif ederek adamı anlattı. Sonra onun kır saçı ve daima domates suları içen acayip bir tip olduğunu da ilâve etti.

Herr Schmidt, piposundan birkaç nefes çekerek. «Ya? O da uyuyor,» dedi.

Sonra Kurmay Başkanı Bond'a hitaben konuşmaya başladı. «1953 yıllarında Beyrut'ta biçimsiz bir iş olmuştu O zamanlar hadisenin tahkikatıyla bir ara interpol meşgul olmuştu Bir Amerikalı ölmüştü, her ne kadar ölümün bir kaza eseri olması da muhtemeldi, ama bir cinayet eseri de olabilirdi Amerikalı mühim bir şahsiyetti ve onun ölümüyle Orta Doğu'ya yapılacak büyük bir yardım programı muvakkaten geri kaldı ve Ruslar da

o arada o bölgeye sinsice sızmaya fırsat buldular. Amerikalının düşerek öldüğü trenin yolcularından biri Rose adında bir İngiliz'di. Ölen Amerikalının muavini Rose'u hatırlayarak hadiseden sonra İnterpol'a onun etraflı bir eşkâlim vermiş. Fakat zamanla bütün ipuçları kaybolmuş ve Mr. Rose hakkında da hiçbir teşebbüs yapılmamış. Rose son derece basit bir tipe benzediği için, onun o vakada mühim bir rol oynamış olabileceğine de ihtimal verilmemiş. Hâlbuki Rose'un eşkâli Hurst'ün eşkâline tıpatıp uyuyor »

Bond atıldı. «Fakat bir adam bu kadarcık bir delille sehpaya gönderilemez.»

Kurmay Başkanı. «Tabiatıyla gönderilemez,» diye cevap verdi, «fakat tesadüfler fasılasız birbirlerini takip ediyor. 1955 te bir Alman Innsbruck'ta, lan nehri üzerindeki köprüden düştü. Mühlau banliyösünde antikacılık yapan, ufak tefek şişman bir adamdı. Aslında 1949'a kadar Doğu'dan kaçırdığı insanları Berlin harabeleri içinden Batı'ya geçiren çok cesur bir insandı. Ve sonunda o kadar mühim şahsiyetleri kaçırdı ki, Stalin kendisinin kati surette temizlenmesi için bir emir vermiş. O emri biz de haber aldık. Fakat meçhul bir şahıs veya şahıslar sonunda onu Innsburkck'ta buldular Ceset, nehirden çıkarıldı; üzerindeki yegâne yara izi sağ kulağının ardındaki bir darbe izinden ibaretti. Nasıl ölmüş olduğunu da tespit mümkün olmadı»

Herr Schmidt. «Çok inatçı adamalar karşımızdakiler» dedi. «Altı yıl beklediler onu öldürebilmek için.»

— «Ya Hurst? O da orada mıymış cinayet sırasında?»

Kurmay Başkanı başıyla tasdik etti. «Hurst o sırada, turistik bazı işler dolayısıyla İnnsruck'ta bulunuyormuş. Kendi ismiyle. Kozytours'daki personel dosyasını tetkik ettiğimiz zaman oradaki kayıtlardan öğrendik»

Bond. «Geçen Şubat'ta Roma'da Barclay öldürüldüğü zaman da orada hazır nazırdı Hurst, değil mi?»

Herr Schmidt. «Belki Mr. Hurst'e büyük bir haksızlık ediyoruz» dedi «Fakat tahkikatı derinleştirdiğimiz takdirde kendisini sorguya çekmemiz gerekecek. Barclay içinde sizinkiler sorguya çekebilirler onu, İnterpol da kendisini diğer ölümler hakkında sorguya çekmek isteyecek.»

Kalktı. «Fazla vaktinizi almayalım, Mr. Bond, Yardımınızdan dolayı çok teşekkür ederiz.»

Onlar bürodan çıkar çıkmaz Bond hemen telefona sarıldı. Artık Barclay'i öldürenin daha doğrusu, Barclay'i öldürmeye teşebbüs edenin Hurst olduğundan zerre kadar şüphesi yoktu.

Kurmay Başkanı, ertesi sabah Bond'u tekrar ziyarete geldi. «Kuş uçmuş, James» dedi. «Kozytours'daki işinden geçen ay istifa etmiş. İşini terkederken de hiçbir adres bırakmamış.»

— «Kaldığı eve gittiniz mi?»

— «Tabiatıyla. İki kişi yolladım oraya. İşinden istifa ettiği gün oturduğu evi de tahliye etmiş. Ev sahibesi kadın eşyaların gönderildiği şirketin ismini verdi. Hurst'ün eşyalarım ihtiva eden sandıklar oraya yollanmış. Oradan tahkik ettik, sandıklar Londra'da bir başka nakliyat şirketi tarafından alınmıştı. O ikinci firmaya da sandıkları

şehrin, dışında bir birahaneye teslim etmesi hulusunda talimat verilmiş. Onları, da oradan bizzat Hurst bir kamyonetle gelerek almış. Bütün izler o noktada sona eriyor.» Bir an mola verdi. «Şayet yurt dışına kaçtıysa kendisini bulup yakalamak çok uzun sürebilir. Öylesine kurnaz bir adamı arayıp bulmak çok güç olarak.»

James Bond bir müddet düşündü. «Ben yurt dışına falan kaçmadı derim. Hatta daha da ileri gideceğim; kendisi şu anda, başka biri isim altında, bir taşra kasabasında eşraf hayatı yaşıyor bulacaksınız. Ben sizin yerinizde olsam restore edilmiş malikâne veya o biçim bir köşk ararım.»

Kurmay Başkanı. «Bravo?» dedi. «Bari şu kristal küre ne bir kere daha bak ta onu nerede bulabileceğimizi de söyle.»

Bond. «Söyleyeyim» dedi. «Onu da biliyorum; Kendisini Devon'da bulacaksınız.» Sonra ilâve etti. «Fakat onu tevkif edip getirmeye kalkışmadan evvel M ile bir kere görüşmek istiyorum.

ONBEŞİNCİ KISIM

Alacakaranlık hâlâ Thomas Malline'in malikânesinin bahçesinde oyalanıyordu. Haziran çok güzel geçmişti ve yarın Temmuzun biriydi, hiç kimsenin hatırlamadığı kadar güzel bir yaz geçeceğe benziyordu.

Brenda Malline odasının perdelerini yana çekti, sonra alacakaranlık çöken bahçesine baktı. Yatak odasında gezindi, sonra derin bir göğüs geçildi.

Roma'dan döneli beri kocasını çok az görebilmişti, boşanma meselesini de aralarında hiç konulmamışlarıdır Brenda Malline, kocasını zaman zaman yemek masasında görüyor, fakat katiyen sevişmiyorlardı. Ona karşı duyduğu nefret elle tutulur, gözle görülür bir hale gelmişti.

Karyolasının başucundaki telefondan hafif bir çıt sesi geldi. Evin içinde, başka bir odadan telefon ediliyordu

Derhal Brenda'nın dikkati gitti o tarafa. Malline'i şehirde zannediyordu, bu sebeple telefon eden ancak uşaklardan biri olabilirdi. Son aylarda çok kabaran telefon faturalarını düşünerek bir an sinirlendi. Gidip ahizeyi açıp dinlemeye mecbur oldu.

Ve ahizeyi kulağına götürür götürmez telefondan kocasının sesini duydu. Tom Malline. «Kim o?» diye sordu.

Tom, paralelden bir telefon açıldığını muhakkak duymuş olmalıydı. Brenda telefon dinliyormuş gibi yakalanmak, korkusuyla, bir an nefesini tutarak dinledi. Fakat Malline'in paralelin açıldığını farketmemiş olduğu muhakkaktı, çünkü konuşmaya devam etti.

Malline şöyle diyordu. «Seni bulabilmek için haftalardır arıyorum. Hiç olmazsa insan beni bu kadar uğraştırmamak için bir adres falan bırakırdı»

Öbür uçtan başka bir ses. «İstifamı verdiğim zaman Kozytours'a dönmeye niyetli olmadığımı size söylemiştim. Kararım katiydi, Malline. Beni ikide bir rahatsız etmezseniz size minnettar kalacağım.»

Malline kıkır kıkır güldü. «Fakat sen bir profesyonelsin, Hurst. Bu işleri bırakamazsın. Hayır, hayır, bu hafta muhakkak Londra'ya dönmelisin.»

Hurst diye hitap edilen adam tekrar etti. «Sizinle Londra'da veya başka bir yerde buluşmaya hiç niyetim yok. Bu kararım katidir»

Malline tekrar konuştu, fakat bu defa sesinde müthiş tehdit dolu bir ifade vardı, yılan gibi tıslıyordu. Garip bir sesle. «Sen profesyonelsin, Hurst. Barclay sonuncu değildi...

Sonra mükaleme sona erdi.

Barclay mi? Bu isim Brenda'nın kulak zarında bir gök gürültüsü gibi yankılar yapmıştı. Dehşetle ahizeyi yavaşça ama çok yavaşça, her an kırılması muhtemel ince bir Çin porseleniymiş gibi yuvasının üzerine koydu.

Alan Barclay ha? Tom Malline'in ne alâkası vardı onunla? Ve Hurst denilen bu adamın?

Kocasıyla, Via Venetoldaki Doney'de oturdukları gün âşığı olduğunu söylediği Alan Barclay nasıl bir canavarca komplonun kahramanlarıydılar; Alan'ı Tom mu öldürmüştü yoksa? Sonra bu tahminin saçmalığını Brenda kendi de farketti, çünkü Tom'a, Alan'dan bahsettiği zaman, onun ölüm haberi çoktan gazetelerde yayınlanmıştı.

Ya Hurst? O muydu katil? Kocası Barclay'i bambaşka bir hüviyetle mi tanışmıştı yoksa? O gün Tom'un kendisini sert bir şekilde sorguya çekmesinin aşikâr sebebi şimdi anlaşılmıyor muydu?

Brenda birden heyecanlanarak ayağa fırladı, odanın içinde dolaşmaya başladı. Zihnine bambaşka bir ihtimal gelmişti; Durdu. Bir elini yumruk yaptı, sonra onu ısırdı.

Sabahleyin ilk iş olarak Londra'ya gitmesi icap ediyordu, çünkü tahkiki gereken hususlar vardı. Ondan sonra da, kararını vermesi icap edecekti.

Kozytours'un müdürü Mr. Franshawe, Brenda Malline'i merasimle karşıladı. Çünkü İdare Meclisleri Reisinin hanımı çok mühim bir kimseydi. Kendisinin terfiinde bile rol oynayabilirdi.

Franshawe, bir reverans yaparak genç kadını ufak bürosuna soktu, hemen koşarak ona bir koltuk çekti. Brenda oturup etrafına bakındı, Franshawe'in son derece tertipli bir insan olduğu belliydi. Sonra çok tatlı bir

dille. «Çok naziksiniz, Mr. Franshawe» dedi. «Tevekkeli değil, kocam Kozytours'un idaresini tamamen size bırakmış.»

Franshawe horozlanır gibi bir tavırla teşekkür ederek oturdu. «Size nasıl bir yardımda bulunabilirim? Hanımefendi?»

Brenda oraya, gelmeden evvel Frashawe'la nasıl konuşacağını defalarca prova etmişti, muhatabına doğru eğildi. «Doğrusu, biraz malumata ihtiyacım var.» Brenda durakladı ondan sonra söyleyeceklerini mümkün olduğu kadar normal bir tonla ifadeye hazırlandı. «Kocamın, Malline'in en mühim seyahat temasları hakkında bir rapor tanzimiyle meşgulüm. Hatırlayacaksınız, Roma'da turizm acenteleri şefleri arasında bir konferans tertiplenmişti. Geçen Şubatta?»

Mr. Franshawe'in kaşları çatıldı.

Brenda devam etti. «Ne yazık ki, kocam hatıra defterini koyduğu yeri hatırlanamıyor, bu yüzden o konferansın tam tarihini bir türlü bulamıyorum. Tom her şeyi hatırlıyor da asıl tarihleri bir türlü hatırlayamıyor.»

Franshawe, bir çekmeceyi karıştırmaya başladı, anlıyorum, Bayan Malline, Fakat konferans Şubat'ta değil Mart'ta idi.»

— «Oh, olamaz! » Brenda kendini tutamayarak heyecanla elini gırtlağına götürdü, dik dik oturdu. «Hay Allah, halbuki Tom konferansın şubatın son haftasında yapıldığına o kadar emindi ki...»

Franshawe, bir çekmeceyi karıştırmaya başladı. «Hayır, kati, olarak biliyorum ki martta idi...» Çekmecesinden çıkardığı bir kâğıda bakarak devam etti. «Dokuz mart ile on beş mart arasında, kesin olarak»

Mirenda bayağı şaşalamış gibiydi. «Nasıl olur da bu kadar hatalı bir tahmin yapmış olabilirim? Konferans tarihinin daha önceye, şubatın son haftasına falan alınmamış olduğuna emin misiniz?»

— «Katî surette eminim Mrs, Malline... Kocanız konferansa giderken yerini ben ayırtmış, biletini ben almıştım. Hattâ kendisini uçağa kadar da ben uğurladım.»

Brenda müteakip suali, sormaya bir türlü cesaret

Franshawe başını yana eğdi. «Oh, hayır, Bayan Malline.» Öksürdü. «Mr. Malline Şubatta Roma'da olmuş olabilir, fakat o sefer için otelini ve uçak biletlerini Kozytours'da vasıtasıyla ayırtmamıştı.»

Brenda gülümsedi. «Yardımınıza çok teşekkür ederim Yalnız tarihlerden emin olmak istiyordum da.»

Kalkacakmış gibi bir hareket yaptı, Franshawe koltuğundan fırladığı gibi masanın etrafını dolandı; Brenda Malline. «Ha, hatırıma gelmişken sorayım, Kozytours firmasında çalışan Mr. Hurst adında biri var mı?»

Hurst adım duyar duymaz Franshawe, zincirinin ucunda durmuş bir köpek gibi okluğu yerde kalakaldı. Yüzü gerildi. «Evet» diye cevap verdi. «evvelce burada çalışan o isimde biri vardı»

— «Ne zamana istifa etti?»

— «Hatırladığıma göre, Mayıs sonunda.»

Brenda bir an düşüncelere dalmış gibi oldu. «Anlıyorum.» Sonra sordu. «Şimdi nerede acaba, biliyor musunuz?»

Franshawe, bilmiyorum, manasına başını salladı. Hiçbir fikrim dahi yok Mrs. Malline.»

Brenda. «Eh» dedi. «yardımınızdan dolayı çok teşekkür ederim,..»

Brenda Malline'nin tahmin edebildiği kadarına göre, James Bond, son karşılaşmalarından beri hiç değişmemişti. Bond, onu Gizli Servis'teki bürosunda kabul etmişti. Sekreteri Mary Goodnigt onu bürosuna soktuğu zaman Bond'a manalı manalı bakmıştı.

Bond, bu randevuyu isim vermeden kendisinden istemiş olan kadını da görür görmez tanımıştı.

Genç kadını masasının önündeki bir koltuğa oturturken. «Eh...» dedi. «bu defa buluştuğumuz yer geçen defa karşılaştığımız yer kadar lüks değil.»

Bond kadına kendini toparlayabilmesi için vakit vermek gayesiyle ağır ağır tabakasından bir sigara alıp yaktı,;

Nihayet Brenda Malline onun gözlerinin içine bakarak donuk bir sesle konuştu «Sizinle Alan Barclay hakkında konuşmaya geldim. Onun Hurst adında biri tarafından öldürülmüş olduğuna inanıyorum.»

Bond sigarasını itinayla dudakları arasından aldı, kül tablasının kenarına koydu sonra ellerini başının arkasında kenetledi. Brenda onun mahmurlaşmış zannettiği

gözlerini şimdi buz gibi bakışlarla ve son derece dikkatle kendisine tevcih etmiş olduğunu gördü. «Bu son derece ciddi bir beyan, Mrs. Malline.»

Brenda Malline kendini daha fazla tutamadı. «Kocam Tom da o mesele hakkında bir takım şeyler biliyor.»

— «Olabilir. Yalnız bana olanları anlatın.»

007 bu kadına ne derce açılabileceğim düşünüyordu, nihayet son derece açık davranmaya karar verdi. «Sizden bütün hakikatleri öğrenmek isterim, Bayan Malline. Barclay'le olan maceranız dahil.»

Bond'un istediği gibi, bu söz kadını fena halde iğnelemişti, sonra genç kadın bütün bildiklerini süratle anlatmaya başladı. Malline ile hayatını, Alan Barclay'le yaşadığı macerayı, kocasından boşanma isteyişini, sonra da Barclay'in ölümünü gazetede okur okumaz geçildiği o müthiş şoku anlattı. Sonra Franshawe'a gidip konuşmasının Roma'ya gidiş gelişleri hakkında bilgi alışını, kocasının Hurst adında biri ile yapmış olduğu telefon muhaveresini de Malline'in o telefonda söylediklerini bir bir nakletti. Sonra o muhaverenin son cümlesini tekrarladı. «Barclay sonuncu değildi.»

James Bond düşüncelere dalmıştı. demek hepsi doğruydu., İnterpol'ün Hurst aleyhindeki bütün dosyası gerçekti demek Hurst profesyonel bir katildi ve Barclay'i de öldürmeye çalışmıştı.

— «Şimdi şu hikâyenizi bir kere daha ele al alım, ondan, sonra bazı sorular sormak istiyorum.»

Bir saat sonra Bond kurşunkalemin bıraktı, koltuğunu, geriye doğru itti. «Buraya böylesine gelmekle büyük cesaret eseri gösterdiniz, Bayan Malline, bunu ne kadar takdir ediyorum, tahmin edemezsiniz» Bond ayağa kalktı. Sonra sordu.. «Birkaç günlüğüne gidip yanında kalabileceğiniz hiç kimse; yok mu?»

Genç kadın bir an şaşaladı. Bunun üzerine, Bond. «Yani bir dostunuz, bir arkadaşınız, bir akrabanız falan? Yalnız. Londra'ya' pek yakın bir yerde olmasın.»

Brenda başıyla «var» der gibi bir işaret yaptı. «Dundee'de evli bir kızkardeşim var. Ona gidebilirim.» Bond «Öyleyse buradan çıkar çıkmaz ona bir tel çekin.» dedi. «Hemen evinize gidin, eşyalarınızı toplayın ve hiç vakit kaybetmeden bir otomobille veya trenle oraya gidin.»

— «Ama... acelesi ne bu kadar?»

— «Normal bir soruşturma için gidip kocanızı ziyaret edeceğiz. O sırada sizin orada bulunmayıp uzaklarda olmanız çok daha iyi olur. Ah... Unutmadan söyleyeyim, sakın evde adres bırakmayın. Hemşirenizin adresini yalnız bana verin, bir haber olur alır almaz size ileteceğim.»

Genç kadın gözlerinde çelik rengi pırıltılar yanıp sönen yağız gence baktı. «Söz, değil mi, Mr. Bond?»

Bond masanın etrafını dolandı, sonra iri elini kadının kolunun üzerine koydu. «Bana güvenebilirsiniz, Bayan Malline. Hem, kimbilir, belki alacağınız haberler hiçbirimizin tahmin edemeyecek kadar güzel de olabilir.»

Bond, karşısındaki koltuğa kendim külçe gibi bırakan, Kurmay Başkanına. «Demek Hurst'ü buldular, öyle mi?» dedi.

— «Evet. Julian Symons adı altında yaşıyormuş. Küçük bir Devon köyü dışında Budak denilen eski bir malikânede Yanında da en azından elli yıllık bir meyve bahçesi var. Sakın, ben sana söylemiştim, demeye kalkışma. Son kehanetin tamamen doğru çıktı.»

— «Ben sana demiştim.»

Kurmay Başkanı, «Pekâlâ» dedi «biraz daha kehanette bulun öyleyse. Neden biraz olsun sıkıştırıp sorguya çekmemiz için Hurst'ün Londra'ya getirtmemize sen mani oldun? Şef ve sen ne zaman karar vereceksiniz buna?»»

— «Kehanet, için kristal küreme bir kere daha bakacağım, Başkanım Mr. Hurst, Londra'ya Alan Barclay'in basit bir suale cevap verebileceği gün çağrılacak»

Bond bir an durduktan sonra devam etti. «Peki, Malline? ne olacak? Ona ne zaman hesap soracağız?»

— «Eli kulağında. M, Hurst ile Malline meselelerini tamamen birbirlerine bağlı olarak görüyor. Hurst'ü içeri aldığımız gün, Malline'i de alacağız.

Bond basını salladı. «İşin fantezisi bir tarafa, Başkanım bu son söylediğin beni beni hiç sevindirmedi. Benim kanaatimce. Malline büyük bir casusluk şebekesinin irtibat ajanı. Şebekenin Londra'daki temsilcisi. Allah bilir kiminki kaç casusluk tarağında bezi var. Hurst'ün Malline'in kiralık katiliydi, buna rağmen Hurst'ün birkaç gün önce Malline kendisine telefon

edene kadar onun emrinde çalıştığını bilmediği de anlaşılıyor. Malline bunca yıl kendini Hurst'ten bile gizledikten sonra nihayet hüviyetini belli ettiğine göre herhalde hayli müşkül bir durumda olmalı, öyle değil mi?»

— «Öyle tahmin ederim»

— «Ve bu safhada Maline'in başka bir iş için Hurst'e ihtiyacı var gibime geliyor.

— «Olabilir.»!

Bond mırıldandı. «Fakat o iş Hurst'ün son işi olacak. Çünkü çok fazla biliyor. O işten sonra da temizleyeceklerdir kendisini!»

Kurmay Başkanı. «Hâlbuki hadiseleri kendi akışına bıraksak işimiz çok daha kolaylaşırdı Üstelikte parasını boşuna harcatmam, dedi.

Budak Malikânesinin sahibi Mr. Julian Symons televizyonu kapatıp camlı büfenin üzerinden tavana kadar haşmetle yükselen bir kitaplığa yürüdü. Biraz aradıktan sonra oradan bir kitap seçti.

İçi rahattı, huzur içindeydi, çünkü bu mekanı dikkatle seçmişti ve dış, dünyadan kimsenin rahatsız edeceğini ummuyordu. Birbirinden güzel seneler, ağır ağır geçtikçe yeni isim ve hüviyeti, ardına daha da rahatlıkla gizlenecekti.

O güne kadar üzerine aldığı bütün işleri ustalıkla becermişti. Yalnız son işini, Barclay işini yüzüne gözüne bulaşılmasına ramak kalmıştı. Bazan o işi düşününce rahatı kaçıyordu, fakat sonra bütün vakayı, James Bond'la yaptığı görüşmeye kadar dikkatle zihninden geçiriyor,

fakat hiçbir yerinde kendisini suçlayacak gibi bir kusur, bir hata göremiyordu.

Salonda etrafına raflara tepeleme yığılmış kitaplara Venedik mamulü cam eşyalara, Fin imali ağaç oymalara, on beş yıllık devamlı seyahatleri sırasında, evini süslemek üzere toplamış olduğu şeylere göz gezdirdi.

Ayni anda da telefon çaldı.

Telefon zilini duyunca irkildi, kalktığı zaman bir an telefonun yerini hatırlayamadı. Gerçekten o eve yerleştiği günden beri o telefonu bir kerecik olsun kullanmamıştı. Koridordan telefona giderken arayanın herhalde sipariş arayan veyahut ta verilmiş bir siparişin hazırlanmış olduğunu bildirecek bir seyyar satıcı olacağını düğündü.

Antika telefon duvara asılıydı. Hurst onu aldı, sonra «Ben Julian Symons» dedi.

Malline. «Merhaba, Hurst» dedi.,

Hurst'ün ağzı bir karış açıldı hayretten, belki de senelerdir ilk defa olarak bir şok geçiriyordu.

Malline hiç beklemediği bir şeyler söylüyor, kendisini biraz da tehditle karışık bir ifadeyle Londra'ya iş başına çağırıyordu

Hurst mükâlemeyi yürüttü, sonunda, Malline kendisini on senedir dehşete salan sesiyle konuşmaya başladığında, Hurst kendine gelebilmişti.

— «Sen bir bir profesyonelsin Hurst» demişti Malline. «Barclay sonuncu değildi» Sonra bir tık sesi ile telefon susmuştu.

Hurst ahizeyi ağır ağır duvara bağlı iki çatallı kancaya astı. Asıl vazifesinin kimsenin bilmediğini bilmenin verdiği emniyet hissiyle nasıl bir sürü insanı kovalamışsa; şimdi de Malline kendisini öylece kovalıyordu

Malline'in de ardında başkaları vardı muhakkak... Mr. Julian Symonsun evvelce Hurst, Rose ve Medwin isimleriyle ve daha en azından yarım düzine isimle yaşamış olduğunu kim biliyordu acaba? Merak ediyordu

Malline'i temizlese acaba izindekiler gölgesini kovalamaktan vazgeçer iniydiler?

Belki de, o andaki şartlar altında, Malline'i gidip Londra'da ziyareti daha doğru olacaktı. Mâkul bir şekilde hareket etmediği takdirde de Malline'in ölmesi gerekecekti.

Büyük oturma odasına dönerken, Hurst o meseleyi düşünmeye başladı, dünya yüzünde kimse ebedî değildi ve bunu da muvakkaten emekliye çekilmiş kiralık katil Hurst kadar iyi bilen yoktu.

Bond, Alan Barclay'le konuşmuş, Barclay de fısıltıyla ve kesik kesik konuşarak Bond'a Via Archimede'deki o korkunç geceyi anlatmıştı

Tekerlekli bir koltuğa oturmuş ve yapılan tedaviyle ağır ağır iyileşmeye başlamış olan Barclay, Bond'un uzun zamandır şüphe etmekte olduğu şeyi gayet tatlı bir ifadeyle teyit etmiş kendisini terastan aşağıya Hurst'ün atmış olduğunu da ilâve etmişti

Bu hemen hemen beklenen, ilâhî andı, beş dakikalık bir konuşmadan sonra da yanlarında bekleyen Doktor, Bond'u Barclay'in odasından zorla çıkarmıştı...

Barclay, Hurst'ten çok, Brenda Malline ile temasa geçmek için çırpınmıştı sanki Hurst, Roma'da sona ermesine ramak kalmış hayatının üzerinden geçen son bir gölgeymiş gibi.

Bond, Barclay'in hesabına bir sual sordu; «Doktor... Barclay'ın seyahat edebilmesi için daha kaç gün beklemesi lâzım? Londra'daki büroma kadar götürmek istiyordum kendisini...

— «Vallahi... Bir haftaya kadar diyelim de, fevkalâde hızla iyileşiyor, fakat yine de çok dikkatli olmamız lazım çünkü kolayca yoruluyor»

(….. iki sayfa eksik….)

Malline sordu. «Hurst'ün öldürmeye teşebbüs ettiği şahsın ismini biliyor muydunuz acaba?»

— «Barclay...»

Malline doğruldu. «Ben gidip sırtıma bir pardösü alayım, geceleri hava serin oluyor...»

— «Tabiî, gidin alın.»

Müfettiş, Malline'i takiben salondan çıktı, Malline.. «Benimle beraber gelmeniz şart mı?»

— «Usuldür; Mr. Malline,»

Müfettiş. «Buraya bakın, Mr. Malline; direnmek faydasız. Ev, adamlarımla sarılı!» diye bağırdı.

Malline'in cevabı birkaç saniye sonra duyuldu, içeriden bir el silâh sesi geldi. Boğuk bir tabanca sesiydi bu.

Bir kadın çığlığı duyuldu, koridordan bir hizmetçi koşarak geldi. Müfettiş geri çekildi, bütün gücüyle kapıya yüklendi.. İkinci yüklenişte kapı çatırdayarak açıldı

Aynı anda adamlarından biri de odanın camlarından birini kırmış içeriye giriyordu.

Malline bir koltuğa olurmuş, kaderinin son oyununu seyreder gibiydi. Oda barut dumanı kokuyordu. En kestirme yolu tutmuş ve bu defa işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı. Mamafih, Hurst hâlâ hayattaydı.

Londra dışında çay içmek için durmuşlara. Şimdi de, Bond'un bu tahkikat münasebetiyle muvakkat büro olarak kullandığı Scotlant Yard Özel Bürosundaki yerine geliyorlardı.

Bond'un bürosunun bulunduğu katın sahanlığa çıktıkları zaman sessiz sedasız iki polis daha peşlerine düştü. Birinin kedigözü gibi gözleri, Bond, muvakkat bürosunun kapısına geldiği zaman eski usul bakır kapı tokmağını çevirdi, itip kapıyı açtı. Hurst müthiş parlak bir projektörün ışıklarına doğru sendeledi. Işık kasten kapının yanında bir yere yerleştirilmişti; bir an hepsinin gözleri kamaştı. Hurst sinirlenerek başını kasırdı.

Birkaç saniyede herkes Bond'un tasarladığı şekilde, odada yerlerini aldı. Bond, Hurst'ün yanında; iki polis de onların bir buçuk adım gerilerindeydi...

Hurst'ün gözleri odanın nihayetindeki tekerlekli koltuğu arayıp buldu, o koltuğun gerisinde de başka biri duruyordu. Bond, tam zamanını hesaplayarak yana çekildi, bir elektrik düğmesini çevirdi, odanın nihayeti de ışıl ışıl aydınlandı. Hurst o zaman tekerlekli koltukta taş gibi oturan adama hayretten donakalmış halde baktı.

Son defa Via Archinede'deki bir apartman terasının dışında havada uçarken görmüş olduğu Alan Barclay'in bembeyaz yüzü, Hurst'e çevrilmişti.

Barclay'in dudakları oynadı. «Merhaba, Hurst, seni tekrar gördüğüme çok memnun oldum, dostum »

Hurst'ün neye hazırlandığını ilk sezen Bartolini olmuştu... Sezdirmeden hazırlandı. Hurst, gayet sakin. «Barclay, sen misin?» dedi. Bond ikisinin arasında durmuştu, dostça başını salladı.

— «Evet, ta kendisi, ölmedi... Bir seneye kalmaz, eskisi kadar sağlam olur,»

James Bond. «Alan, çekme kat terasında geçirdiğiniz o son geceyi anlatsana Mr. Hurst'e» dedi.

Hurst, birden kollarım sallıyarak delirdi. Bir adım çekildi ve aynı anda sol avucunun yanım şimşek gibi kedigözlü polisin gırtlağına savurdu. El hedefine öylesine isabet kaydetmişti ki, iri kıyım polis, boğularak sırtüstü devrildi Hurst'ün eli polisin sol kulağının altına inmişti, polis sendeliyerek yürüdü, sonra duvara çarparak onun dibine yığıldı

Bütün bunlar, üç saniye içinde olup bitmişti.

Bartolini durduğu yerden fırladığı anda, Hurst kapıyı arkasından çekti. Fakat kapının dili kilit yuvasını bulmamıştı, kendiliğinden açıldı, aynı saniyede de Bartolini rüzgâr gibi Hurst'ün peşinden fırladı.

Bartolini deli gibi koşuyordu, Bond'un bürosunun kapısı önünden kedi gibi havaya fırladı, tam Hurst kat sahanlığının başına vardığı anda onun kürek kemiklerinin

arasına çırptı. Hurst ağaç trabzanın üzerine yıkıldı, korkuluk bir kırbaç şaklamasıyla kırıldı, sonra dört metre aşağıdaki kata düştüler.

Bond, merdiven başında kırık korkuluğun arasından aşağı baktığı zaman, Bartolini yerde hareketsiz yatıyordu. Herhalde sersemlemişti. Biraz ötede Hurst, güçlükle ayağa kalkmaya çalışıyordu, sağ ayağı çarpma esnasında kırılmıştı.

Hurst başını kaldırıp bakınca Bond'la bakışları çatıştı; sonra iki büklüm, ağır ağır, kapı ağzına doğru yürüdü.

Tam o anda; konuşa gülüşe iki genç devriye içeriye girdiler; Hurst'ü görür görmez ağızları açılarak durdular. Hurst kırık ayağını, altında bir koltuk değneği gibi tutarak döndü, kollarını hamleye hazırlanan bir güreşçi gibi ileri uzattı.

Bond. «Tutun şunu!» diye haykırdı

Hurst kükreyen bir hayvan gibi homurdandı. Hiçbiri öyle bir ses duymamıştı hayatında Tamamen hayvani; çirkin, meydan okuyan bir sesti bu ...

ON ALTINCI KISIM

Araba, yoldan hayli içerlek, ağaçlar arasındaki bir binanın önünde durdu. Bond, Brenda Malline ile buluşmaya giderken, Ricci Bartollini'yi direksiyon başında bıraktı.

Kapıyı Mrs, Malline açtı, Bond'u görünce hafifçe şaşaladı, Bond. «Günaydın, Mrs, Malline» dedi.

Brenda ona. «Yine ne var?» diye sordu.

Bond onun kolunu okşadı. «Bu sefer sorgu falan yok, Mrs. Malline, yalnız sizi...» Tereddüt etti, cümlesini tamamlamak için kelime aradı, «... sizi eski bir dostla tanıştırmak istiyorum.»

Hemşire McPhee onları özel hastanenin sarmaşıklarla kaplı girişinde karşıladı, sonra Bond'a gülümsedi.

— «Arkadaşınız bahçede bulunuyor, Mr, Bond,» dedi «Yalnız,»

Bond ona teşekkür etti, sonra Brenda'yı kulübeye benzeyen bir kliniğin etrafından geçirerek bahçeyi yürüdü.

Her yerde yazın o tatlı, ılık havası vardı. Bond, Brenda'yı kolundan tuttu, sonra onu durdurdu.

Eliyle genç kadına bir yeri gösterdi, ileride bir ağacın altında, yüz hatları kolaylıkla seçilemeyen bir adam, tekerlekli bir koltuğun yanında ayakta duruyordu.

Bond. «Mrs, Malline» dedi. «Alan Barclay o gece Roma'da ölmedi, onu sizin için kurtarıp sakladık. Şimdi de işte karşıda sizi bekliyor,»

Dönüp kadını oracıkta bıraktı. Kliniğin köşesine vardığı zaman merakını yenemeyerek arkasına bir göz attı Brenda Malline çakıllık patikadan aşağı, Alan Barclay'e doğru koşuyordu, Alan da ağacın altından çıkmış; hızlı adımlarla ona doğru yürüyordu.

Bond, ıslık çalarak arabaya doğru yoluna devam etti.

— SON —